

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Ehrencron-Kidde, Astrid.; Astrid Ehrencron-Kidde.

Titel | Title:

Fru Hildes Hjem

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : H. Hagerup, 1907

Fysiske størrelse | Physical extent:

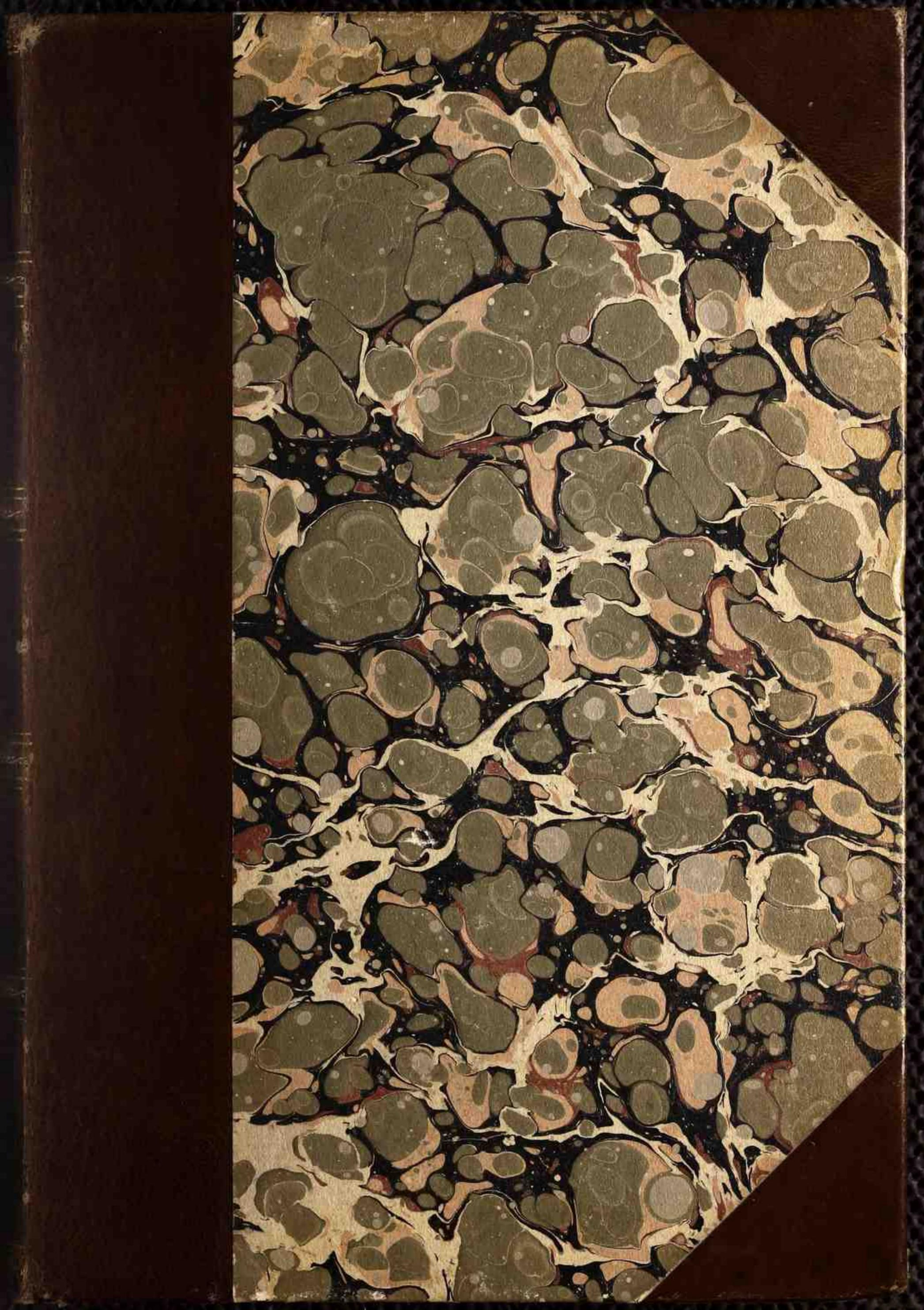
192 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

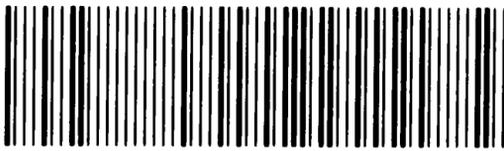
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 188.

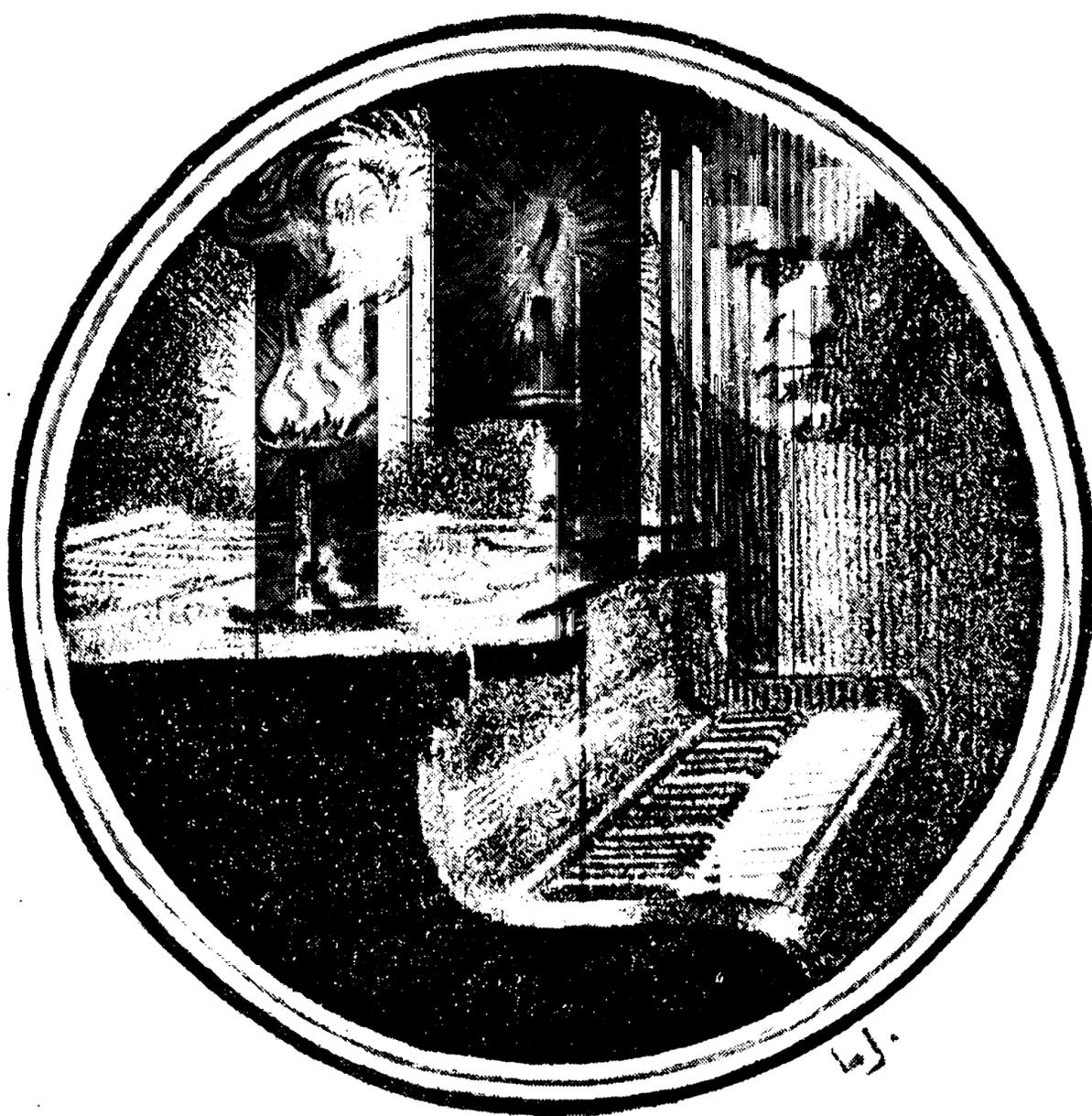
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022976568

ASTRID EHRENCRON-KIDDE FRU MILDES HIEM

H. HAGERUP'S FORLAG — KØBENHAVN

HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHEHOUG & CO.

FRU HILDES HJEM

ASTRID EHRENCRON-KIDDE

FRU HILDES HJEM

KØBENHAVN

H. HAGERUP'S FORLAG

1907

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

Til min Husbond.

FRU HILDE HORNUNG sidder ved Vinduet i Halvmørke en Senvintersdag tæt op mod Marts.

Hendes lille, besværede Skikkelse har vendt sig flere Gange nede i Lænestolens Fløjlskynde, hun har ondt ved at finde Hvile i denne Tid.

Henne paa Klaveret skinner de to Lys gennem Skumringen — deres smaa Glødreflexer brænder i det sorte Flygelspejl. Fru Hilde kommer til at mindes en russisk Virtuosinde, hun engang har hørt — Madame Landowska, hvis ildfarvede Pailletkjole blussede op i det smalle Felt over Tasterne, naar hun rejste sig og hilsende forlod Tribunen. Hun mindes, hvorledes der endnu syntes at staa en Knistren i Luften, efter at den lille, guldlistede Sidedør til Solistværelset havde lukket sig efter hende.

Gud ved om saadan en Ildkjole vilde klæde hende — — aa — hun gjorde et afværgende Kast med Hovedet — hvad havde hun mere med Koncertkjoler at gøre!

Hun saa frem for sig — du store Gud, hvor hun havde spillet, denne Madame Landowska! Som

hun havde slaaet Ild af hver Tast! Men de gamle Klassikere, dem havde hun alligevel ikke rigtig magtet, det havde jo været et rent Bombeattentat mod alle retliniede Skønheder i Beethovens store C-dur Sonate. Men Liszt's Campanella — du Verden, som det havde ringlet, det Klokkespil!

Hun smilte, hendes Fingre bevægede sig nervøst —.

Der lød en kort, snurrende Mumlen — lidt efter kastede det spinkle Empireur paa Hjørnehylden sex sprøde Klokkeslag ud i Stuen.

Lysene begyndte at flakke, de havde brændt lige siden det tidlige Mørkefald, det enes Tande havde spyet en kort Medtande ud, nu var Flammen naaet ned til Papiromviklingen, der blussede op fra Stagens Hulning.

Fru Hilde saa det, men hun agtede det ikke; hun var ængstelig for Mørke i den sidste Tid.

Henne paa den matgraa Væg dirrede de smaa Glødreflexer fra Glassene over en Samling røgbrune Fotografier af Musikens ældste Mestre. Det luede over de tunge og strænge Ansigter — ind imellem, længere borte i Mørket, slukkedes Konturerne om Beethovens hvide Gibsmaske med den sammenfrosne Mund.

Inde fra Spisestuen anede hun Borddækning — en Knivs skarpe Dump mod Bordet, og Tallerkeners lystskrattende Klirren. Hun virrede uvilligt med Skuldrene. Nu havde hun bedt Frans saa længe om et Filtlag under den Dug, at hun kunde blive fri for den irriterende Smaalarm. Før havde hun syntes, at det lød saa hyggeligt, naar hun sad og havde travlt med Nodelæsning eller Klaverøvelser, at fornemme, ligesom fjærnt fra, denne hjemlige Lyd

af Liv, der levedes jævnsides med hendes eget — denne Følelse af venlige Hænder, der sørgede for hende og gav hende Tid og Ret til at leve sit Liv, som hun vilde.

Nu var den Lyd bleven hende imod som al anden i den senere Tid. Franz glemte ogsaa alt. Kun Blomster kom han slæbende med til Huse, næsten hver Dag havde han med hjem — som om alt var gjort med Blomster! Aldrig kan han finde paa at komme med blot det mindste lille Hefte af den ny Musikkultur — nej, han skal nok vogte sig! Ikke engang i denne Tid kan han unde hende det. De kan sidde og tale nok saa venskabeligt sammen ved Middagsbordet — blot hun kommer til at nævne en Concert, som hun vil høre eller en Komponist's Navn, hvis nye Værk hun vil lære at kende — strax er han tavs, som om hun havde rippet op i en gammel, glemt og tilgivet Forbrydelse.

Aa, som hun hadede og foragtede den, denne forlorne Elskværdighed, denne egoistiske Gavmildhed — det var en let Sag at strø med Blomster, naar man havde Penge nok til at købe dem for, de generede ham jo ikke — men Noder, Musik, hvis Lyd muligvis i en svag Reminisens kunde naa ud til ham og ærgre ham, helt ind gennem Portieren bag den lukkede Dør — nej, han skulde nok vogte sig!

Her er snart saa indetungt og ørt i Luften af lutter Blomster, som i et Drivhus eller et Kapel —

Alle disse tunge Zwibler, disse svært belastede, smaa Blomsterlegemer! Især de violette taaler Fru Hilde ikke i denne Tid.

Hun har engang, da hun var ude paa Hospitalet

for at se til en syg Stuepige, set saadan en blytung, violet Zwibel, ovenikøbet stærkt paa Retur, halvblød i Klokkerne og med lunken Duft, staa og svaje tung og ensom i et grønt Glas ved en Sygeseng, hvor der laa en pukkelrygget Patient, halvt fortæret af Lungesyge. Uf — hver Gang Fru Hilde siden ser en lilla Zwibel, ser hun hende for sig — hun havde lignet et sygt Dyr med det knokkelspidse Ansigt og det pandeskrabede, røde Haar; den korte Overlæbe, der blottede det hvidsvulne Tandkød, som snerrende i undertrykt Pine — og de lange, gule Tænder, der hug forover som i Gru.

Aa, disse evindelige Blomster — dér gløder de hende imøde ogsaa mellem Gulvtæppets Arabesker; som fasttraadte Ildstjærner ligger de og skinner dernede paa Bunden af Stuens væggraal Æske.

Fru Hilde drejer sig i Stolen — aa, det gjorde godt — saa kølende godt: Rudens isridsede Frostpalmer, og dér ind imellem, hvor Stuens Lunhed har tøet Hul, et Glimt af den tomme, brede Villavej, haard og kitfarvet som fastbrændt Ler. Oppe i Loftet, hvor Skæret fra Vejens Lygte falder, staar de hvide Undergardiners Ornamenteer som snoede Relieffer.

I Villaen overfor er der tændt Lys, en lang, bladløs Pelargonie tegner sin stranglede Skyggeblomst paa det nedtrukne Rullegardin; om Dagen skinner den blot derovre fra som en Flamme paa en lang Stilk, nu tegner hvert Blad sig sort og sandfærdigt paa det hvide Lærred.

Naar hun bøjer sig frem — hun behøver ikke at løfte Hænderne fra Armlænet — kan hun følge hele den lave Villarækkes tændte Ruder. Een af

de smaa, hængselsfrosne Laager lyder som spinkelt Glas, der knækker over, idet den aabnes og atter skralder i.

Fru Hilde sukker og lader sig glide længere ned i Stolen; med Fødderne skubber hun Skamlen fra sig og prøver en sidelænds Hvilestilling, som i en Seng, med Haanden ind under Kinden.

Nu vil hun drømme sig tilbage til sine tidligste Skumringsfantasier, til sine femtenaarige Drømme bag Ruden i det stille Pensionatsværelse i Leipzigs Forstad.

Hun vil drømme det samme om igen.

Hun ser Concertsalens hvide Lys og Stolestadernes silkeraslende, tæt besatte Rækker — Frk. Hilde Hallgren spiller kun for fulde Huse — hun kender denne Duft som er i Sale, hvor mange Blus brænder, men hvor der aldrig spises og aldrig aabnes Ruder, denne noget aandestemmende Luft af lette Klæder og Brystbuketter, af Pebermynte og nyt Handskeskind og Tæppestøv fra Sidegangenes Brüsselerløbere. Hun ser de svimmelhøje Loftsdækorationer, de svævende, rosenstrøende Engle, de smaa, løbende Dreng, der frembærer Laurbærkranse og baandslyngede Buketter — de svære Lysekroners Prismespil, Toiletternes Farvekrydsninger, Diamanternes smaa Blinkfy fra Hænder og Haar, hun hører Programmernes Knitren, Klappen af Stolesæder, hviskende Forventning over hele Salen. Og endelig — deroppe paa Tribunen, over dem alle, mellem de svære Silkeportierer, dér ser hun sig selv foran det sorte Bechsteinerflygel. Hendes Fingre snoer Lommetørklædet med nervøs Uro — saa lægger hun det fra sig højt oppe over de øverste, ubrugte Taster — inde i Flygelets Træpolering

mødes Haanden med sit Spejlbillede. Nu er hun rolig — hun vender sig afmaalt og værdig, som hun havde set Madame Landowska gøre, og ser, at Sæderne ikke klapper længere, og at Tjenerne har lukket Dørene, og alt er roligt dernede. Saa løfter hun begge de stærke Arme, blottede indtil Albuen — og falder ind uden Præluderen eller prøvende Løb — — —

Og saa har da den sidste Accord lydt — villieløs som en Søvn-gænger lader hun Hænderne glide ned i sit Skød, hun véd endnu ikke, hvor hun er — er slet ikke kommen tilbage endnu —

Men ved den pludselige Stilhed, der virker stærkt, som et brat Stød, vaagner hun op —. I samme Nu er den dernede — tusendhaandsmægtig larmende, den Verden, som hun har spillet for.

Og hun rejser sig og gaar stivt hilsende ud — men kaldes ind, atter og atter — til sidst kommer hun smilende, som hun havde set Fru Menter i Silkeaftenkaaben med de gule Stjerneblomster og med det kostbare Kniplingslør over Haaret.

Og hun ser sig imellem Pauserne nippe til den køle Hochheimer inde i det rummelige Solistværelse, hvor Musikens Store hænger i brede forgyldte Rammer paa Væggene, med deres egne Underskrifter — Carreno, Leschetitsky, Popper Menter og Sarasate, den lille uanselige Borwick, Chopinspilleren, d'Albert, lav og bred med Pelskraven slaaet tilbage og Haanden med den ringbesatte Pegefingerring om Opslaget — Klaverelefanten Reisenauer, den lille, alvorlige Rosenthal, der synes at krybe helt ind i det store Steinway-Flygel, som en Snegl i sit Hus, og den sortslanke Gabrielowitsch, Russeren i Astrakanshuen med Nodeheftet i Haanden og de syge

Feberøjne — Vidunderbørn i Fløjlsbluser, tykke og flødeopflaskede, at Legemet kan bære Talentets fordringsfulde Byrde, med Violiner under Armen og Kniplingskraver om de korte Halse.

Men fjærnt inde fra Salen hele Tiden den ustanselige Klappen, som Støjen fra et Savbrug ved en Flod — og Impressarioen, der farer ud og ind og knirker i sine Laksko og krammer sin Chapeaubas, mens han mumler ophidset, nervøs: «De maa ind, Madame — De maa ind — Madame maa vise sig — bare vise sig . . .»

Og hun drømmer som den Gang —

Om lange, uendelig lange, tæppebelagte Hotelgange, hvor hun hører sine egne hastige, dæmpede Skridt. Bag hende den kjoleklædte Impressario, Wieneren med den sorte Moustache og de nervøse Øjne. Nu løber han frem foran hende og aabner Døren til det store, elegante Værelse, hvor alle Lys er tændte, og hvor Ilden kradser bag Messingristen i den forgyldte Porcellænskamin, og hvor Bordet staar dækket til to. Til hende og ham — den eneste, han, som er hendes Træl og hendes Herre, hendes Beundrer og hendes Kunsts og Legems tro Vogter. Den eneste, for hvis Skyld hun ene opsamler Lyden af Bifaldets Genklang — som Klanggen af et Smykke mere til ham, et Smykke, som hun kan tage af sin egen Hals og lægge i hans Skød.

Og hun drømmer videre — —

Altid er hun Syd paa.

Altid hænger Hotellernes Altaner ud mod drueduggede Horizontbjærge — dybt nede ligger det rige Land med hvide Sandveje i silkegrønne Enge, med raslende Floder og syrenblaa Hegn.

Og de sidder sammen paa Altanen om Aftnerne — og hun løfter sig paa Albuen i den lave Hvilestol og viser op mod Maanen med sin Viftespids. Og han følger hendes Blik — Kometen, der drager sin Hale efter sig. «Ja», siger han saa smilende, «men den ligner jo i Aften en Sølv tallerken med fire anrettede Østers i deres aabnede Halvskaller — se selv!»

Og hun ryster smilende paa Hovedet. «Feinschmecker!» siger hun og lader Sløret fra Haaret glide ned paa sin Ryg — «Feinschmecker!»

Og han flytter sin Stol nærmere til hendes.

Og de sidder dér sammen, og Dagen trækker bort, men Mørket vil ikke falde — kun dybt nede under dem kommer Skumringen dryssende som en ustanselig, lydløs Sod over de lave Huse i de smalle Gader. Men fjærnt ude lyser endnu Tinderne vaagne og sneblaa mod Aftenhimlens Heliotroph — — —

Der lød et brat, tungt Stød som af Jærn, der faldt —

Fru Hilde foer op. Det var Stormkrogen, der gled ned mod den frosne Solbænk.

Ja, her sad hun nu, her i sit eget fattige Land, hvor Ruderne ikke tøde, og hvor Kunsten laa i Vinterdvale — her, hvor Sneen var gul og uren som snavset Isbjørneskind, og hvor Menneskene under hendes Vindu klingrede forbi med jærnkolde Skøjter eller i tungtsømmede Snestøvler, der slog haardt og ramt mod de frosne Veje. Her sad hun med sit lukkede Flygel, som den døde med sin Kiste.

Det blaffede henne fra Klaveret — det var det ene af Lysene, der slukkede sig selv med en sidste, prismeblaa Flammetunge.

Fru Hilde rettede sig i Stolen.

Gud maa vide, hvor Steffen blev af! Han ved jo dog, at Klokken halvsvv kommer Frans, og saa spiser de. Og hun skrev dog saa indtrængende om det; nu ved han jo dog, at hun har faaet saadan en vanvittig Længsel efter at spille Violin engang igen; hun har næppe rørt den de sidste fem Aar, siden Konservatoriedagene. Og han akkompagnerer virkelig meget flinkt, samme Steffen, naar man beregner, at han er Stryger af Profession. Hun er alligevel glad, at hun tog Violinundervisningen med dernede paa Leipzigerkonservatoriet. Det var hendes Lærer, der havde raadet hende til det.

«Det er saa udviklende for Øret at kunne hinke med i en Strygekvartet, naar Lejlighed gives».

Steffen har jo egentlig længe tilbudt at komme og accompagnere hende om Aftenen, naar han er færdig med Eleverne, men hun har stadig afslaaet det selv.

For det første maa han ikke vide det. Han maa ikke se Franz komme gennem Stuen uden at stanse eller blot bevæge sig paa Taaspidsen over Gulvtæppet hen til sit Værelse. Han maa ikke høre ham støjende rive Døren op og hensynsløst krydse Gulvet et Par Gange og saa stænge sin egen Dør og trække den indvendige Portiere for, saa Ringene rasler, som drog han Brynje over sig for at slippe at høre efter. Alt det maa Steffen ikke vide. Han maa ikke se hendes Skam. Og Steffen kan jo kun komme om Aftenen for Eleverne og Prøverne i Kapellet.

Og saa er der ogsaa een Ting til. Hun spiller saa daarligt, naar hun sidder ned. Og hun holder ikke af at staa op nu, hun er saa langt henne.

Steffen er dog en ung Mand, selv om han ogsaa er hendes Bror. Nej, hun har ikke kunnet faa sig selv til det.

Men i Aften har hun givet sig over. Hun længes saa forfærdeligt efter igen engang at prøve sin Violin. Netop paa den vil hun saa gerne spille iaften, fordi hun synes, at hun med det Instrument ligesom kommer tættere op til sit Barn med Musiken. Maaske vil det saa bevæges og skynde sig at komme frem til Livet for at lytte. Hendes lille Barn, der skal faa alt det, som hun selv maatte miste — hun skal faa de Staalmuskler, der nok kan svippes ned, men aldrig knække over, de Nerver af Jærn, som al Modstand kastes tilbage fra, al den ubøjelige Haardnakkethed, der maa til for gennem alt og paa Trods af alt at naa at blive en Virtuoso.

Hun skal faa det alt. For hendes Skyld har hun jo øvet sin Musik lige til det allersidste, sunget i Musikforeningens Kor lige til denne sidste Maaned, og i de musiktomme Aftener, naar Klaveret tav, mens hendes Mand læste i Stuen ved Siden af med Døren halvtaaben, har hun studeret og gennemlevet hele Verdis Requiem i Partiturets Korstemmer. Død for al anden Lyd havde hun dukket sig ned i denne, Krypternes og de kraniesmykkede Katakombers evige Dødsmumler — de dømtes Skrig, de længselshentæredes anraabende Klager, Veernes Stønnen mod Barmhjærtighed — saa hørligt nær har hun gennemlevet det alt, at Barnet har rørt sig i Skælven mod hendes Hjærte.

Hun længes efter at føde det Barn. Ikke egentlig saa meget for at komme til at besidde det — hun aner, hvor det vil røve af hendes Formiddag, den eneste Tid, hun kan faa Lov til at arbejde i Fred —

men fordi hun synes, at hun har gaaet saa altfor længe og været besværet. Hun vilde saa gerne, at det skulde kommet paa Franz's Fødselsdag i forrige Uge, hun havde gaaet og flyttet Skabe og gnedet Møbler af og gjort alt muligt uvant Arbejde et Par Dage før. Men det hjalp ikke. Hun er næsten begyndt at blive ængstelig nu. Hun har hørt saa meget om Kvinder, der gik over Tiden med deres Barn. Fru Hilde glemmer aldrig, hvad een af Eleverne nede paa Conservatoriet i Leipzig havde fortalt hende om Moderen, der var død, fordi hendes ufødte Barn var voxet fast til Rygraden — — —

Døren gaar op, der slaar et koldt Pust ind, faste Trin knirker hen over det ildblomstrede Gulvtæppe.

«Godaften — hvad — sidder Du i Halvmørke? Hvordan staar det til?»

Fru Hilde greb fat i Armlænet.

«Aa, Franz — Gudskelov, at Du kom! Jeg sad og blev saa bange» — — —

«Bange?» han stod henne under Standlampen og skruede Glasset op og tændte; «har saadan et lille Menneske ogsaa noget at være bange for?»

«Aa, bare saadan — saa hed — —»

Hun syntes med eet, at Stuen blev saa hyggelig lun og varm og paa samme Tid saa frisk af Liv og kold Vinterluft, der hang i hans Klæder og hans tætte, sorte Haar. Det var, som bragte han Tryghed og Kraft til Huse, just ved sin travle Uro, og ved denne mandlige, legemsstærke Overlegenhed, som hun netop i denne Tid behøvede saa meget. Noget, der med fast Tag kunde løfte, hvad der holdt hende nede med mareskræmmende Tyngsel.

Aa, blot denne hjemmevante, svage Cigaretbrise, der allerede blaataaget fladede sig hen over Stole-ryggene og drev ind imellem de skyggeskridende Møbler i det dæmpede Lysskær — og saa hans Stemme, der lød, som var der intet paa Færde — saa kunde der vel heller ikke være det!

Hun syntes egentlig, det var Synd, at han skulde vente med Middagen, han var vel baade sulten og kold.

«Ja — Steffen er ikke kommen endnu.»

«Ja ja — saa venter vi. «Warte, warte, bald kommt Bonaparte!» smaanynnede han, mens han tog Gulvtæppet i fem lange Skridt og blev staaende foran Kakkellovnens aabne Rist, hvor han spredte sine Fingre.

Aa, saa hyggeligt her blev — alligevel!

Hun flyttede sig bekvemmere tilrette nede i Lænestolen; for hver ny Stilling syntes hun, at hun først nu havde fundet Hvile.

«Ah, det gjorde godt» — Franz trak Hænderne til sig igen, «saadan en Isbjørnekulde», han pud-sede Næsen stærkt og støjende, der fløj et Pust af friskt Kølnervand fra Lommetørklædets hvidstivede Renhed, idet han slog det ud, «det er heller ikke til at blive af med en Forkølelse.»

Hun smilte svagt. Aa, som hun i dette Øjeblik havde ondt af de stakkels Kvinder, der maatte leve hele deres Liv uden mandlig Omgang — hvor var et Hjem egentlig hverdagsligt øde uden en Mand, hvis Kommen og Gaaen ligesom satte Maal for Tiden og Husets Gang. Som Barn havde hun følt det, blot hun kom hjem fra Skolen og kunde kende paa Cigarduften, at Faderen var kommen hjem, saa havde hun taget Trappen i tre Spring, for saa

vidste hun, at der var godt at være. Saa gik han om og traadte fast i alle Gulvene og talte højt op om alt muligt, som hun ikke forstod, men ærede som noget højst klogt og vigtigt, som det skam var godt, at Far kunde tage sig af — for hun og hendes Mor og de to andre Kvinder derhjemme, de forstod ikke og vidste ingen Besked om alt det. Ikke engang Mor — for hende kaldte han ogsaa «mit Barn» og klappede hende paa Kinden, og det var dejligt, at der var saadan en stor og klog Mand til at sørge for det altsammen og til at træde fast i Gulvet og ryge brune Cigarer, der duftede af Hjem og Hyggelighed, og til at gøre det saa levende og virkeligt i Stuerne — — —.

Ja, nu vidste hun det! Det var jo netop det: det blev saa dejligt virkeligt altsammen, naar Franz kom hjem. Han ligesom fejede al ubestemmelig Banghed bort.

Men i det samme huskede hun — hun bed Læberne sammen og forblev taus.

Hvor hun foragtede sig selv efter et saadant Anfald af Svaghed — foragtede denne Trang til Hygge og Hvile, som var over hende i denne beængstede Tid. Denne Given efter for et blødagtigt Velvære — hun følte det, at det var de Stunder, hvor hun forraadte og solgte sig selv.

Aa, at hun kunde bedrage sig saa grundigt! At hun virkelig blot et Minut kunde faa bildt sig det ind, dette med en Mands Uundværlighed — som om hun nogensinde kunde glemme — —

Faderen, ja, det var sandt; men siden, da hun først var bleven voxen og havde begyndt for Alvor at leve sammen med sin Kunst — hvor havde hun ikke fra sine allerførste rigtige Musikaar, naar hun

hørte om nogen af Veninderne, der var bleven gift eller havde faaet et Barn, takket Himlen, at det ikke var hende — hvor havde det ikke staaet for hende: at lige saa umuligt som Solen og Maanen kunde færdes paa Himlen paa samme Tid, lige saa naturstridigt umuligt vilde det være for en Kunstnerinde at blive Hustru og Moder.

Franz gik rundt i Stuen og rørte ved alt og smaaflyttede, tankeløst, som han havde for Vane, mens han passiarede og hyggede sig.

«Ved Du forresten, hvor jeg har været idag?» Han vendte sig om imod hende, mens han satte en Flacon fra sig paa Bordets yderste Kant, «jo, jeg var da saa ude paa Strandvejen for at se paa den Villa, Du ved. Et ubetydeligt Stykke Vej fra hvor Sporvognen ender. Kun lige fem Minuter til Stranden — en lille, gammel Have, Lysthuse — — og — —»

Hans Stemme gled langsomt ned, som var Bevidstheden om det, han fortalte, ved at sove ind, mens Interessen langsomt voksede og samlede sig om et Fotografi, som han løftede fra det lille Divanbord i Krogen.

Han holdt det tæt op til Øjnene. «Det er sgu Steffen!» hans Smil blev halvt haanligt, halvt beundrende, «hør, hvor mange Gange er den Dreng egentlig bleven foreviget? Og med Violin og det hele — og himmelsk Blik — aa Gud Fader bevares — at han gider! Men det glæder mig at se, at han har Raad. Saa er hans Finanser formodentlig i bedre Orden, end de plejer at være. Eller maaske taer han dem paa Kredit? Men det siger jeg Dig, Hilde, Fotografigæld betaler jeg sgu ikke. Det kan undværes.»

Fru Hilde vendte sig. Hun slog Tungen mod Ganen med en utaalmodig Lyd og trak Næsefløjene en Smule op.

«Aa Herregud, Franz, jeg har jo sagt Dig det saa tit, at han gier ikke en Øre for dem. Det er jo Fotograferne selv, der beder om Lov. Det er jo efter hans Concert, ved Du. Saadan var det jo ogsaa med mig dengang. Det store Billede af mig derinde, som Du synes saa godt om, har jeg virkelig heller ikke givet en Øre for. Det hang jo —»

«Ja — se Værelserne er naturligvis ikke saa store derude —»

Franz vendte sig vippende i Lakskoene med Hænderne i de stramme Benklædelommer, et Nøglenippe raslede travlt i den ene, «men — man behøvede jo heller ikke saa mange Møbler med — man maatte jo indskrænke sig — til de nødvendige — saadan de større kunde man jo — ikke — — —»

Hans Blik skottede prøvende hen til Fru Hildes Stol. «Det er jo mest beregnet paa Friluftsliv.»

Han greb en Rulle, der laa i Sofahjørnet og løste den nysgærrig. Det var Noder. Han lagde den fra sig, som havde hans Fingre brændt sig.

«Nej,» sagde Fru Hilde, «blot vi faar med, hvad vi hver især skal bruge, saa er det saamænd mig det samme, om Lejligheden er stor eller lille.»

«Naar saa Barnet er kommet, Hilde,» han satte sig fortroligt paa Armlænet af hendes Stol, «saa har Du den lille Vej at køre frem og tilbage paa, dér kommer aldrig en Sjæl, uden de som bor i de Par Villaer. Og hvor Vejen ender, dér har Du Sundet lige for Øjnene. Vi kan egentlig faa det

vidunderligt dér, Du Hilde!» Han lagde Armen om hendes Skulder og gned sin Kind henover hendes blanke Haar.

«Ja Franz — saa tager vi derud en af Dagene. Og hvis Du saa blot vil lade mig vide, naar Kontrakten er underskreven, saa ordner jeg mig med Hindsberg om et Flygel for Sommeren.»

Han løftede Hovedet fra hendes Haar. Der blev dødsstille derinde.

Saa slog Uret syv.

Fru Hilde rejste sig. «Nu kommer han ikke!» sagde hun med et Suk.

Franz kom hen og bukkede formelt og smilende for hende.

«Skal vi saa gaa til Bords!»

— — — — —
Fru Hilde laa paa Gulvet og rodede i sine Noder paa Etagerens nederste Hylde. Nodestolen var trukket hen under den høje Standlampe med den kniplingsstruttende, crocusgule Silkeskærm.

Hun maatte altsaa spille selv iaften. For spille vilde hun — og Violin. For sit lille Barn.

Franz var gaaet ind i sin Stue og havde nok anet Musik alligevel, for hun havde hørt Portiereringene gennem den lukkede Dør. Bedst man forsansede sig, for alle Muligheders Skyld.

Fru Hilde fik Noderne stablet op paa Pulten. Bach — ham vidste hun da, at hun kunde spille, og spille ene.

Hun prøvede et Par lange, læmpelige Strøg, den venstre Haand søgte famlende Klavertasternes a, mens Violinen sad fastklemmt ind under Hagen. Saa — lig nu stille, du lille Pige — —.

Hun standsede med eet og saae frem for sig,

Violinen sænkedes med dens Hagebræt støttet mod Knæet. Hendes Øjne blev saa store og saa klart smilende.

Ja — hvem vidste det nu egentlig saa bestemt, at det blev en Pige? De ønskede det begge — ja, men derfor var der jo ingen Grund til at vente sig det. Hun kom med eet til at le højt. Der faldt hende noget ind.

Det var en Dag for flere Maaneder siden, da hun var kommen spadserende med Franz ned gennem Vesterbrogade. Ved Torvet havde de mødt hendes gamle Klaverlærer her fra Byen, som havde spillet med hende de sidste Par Aar, før hun kom til Udlandet, den gamle, stilsfærdige Professor med de hvide Ørekrøller. Han havde spurgt til hendes Befindende, det var saa længe siden, han havde set hende. Jo tak — hun havde det da ganske godt. Den gamle, som intet anede, havde syntes, at hun trak paa det — men saa havde Franz ikke kunnet dy sig længere.

«Jeg skal sige Dem, Hr. Professor,» hans Stemme havde lydt vigtig og travl, «min Kone skal ha' en lille Pige.»

Den gamle Pebersvend var bleven ganske rød helt op under de hvide Krøller, men Fru Hilde var kommen til at le saa forførdeligt og havde taget ham om Hovedet og kysset ham paa Kinden. Men saa var han blot bleven endnu rødere og havde hilst og skyndt sig videre.

Naa — — Fru Hilde rettede sig, vred lidt paa Hagen, til Violinen fik sikkert Leje under den — saa begyndte hun at spille.

Men alt som hun spillede, maatte hun ofte stanse og lytte. Hun syntes, hun hørte sit Barn.

Var ganske vis paa at høre det klage sig ganske sagte et Sted langt borte, som levende indemuret i et Fængsel.

Men det var blot den nye Sølvqvint paa Violinen, der havde en svagt snurrende Bilyd, hver Gang Buen slap den.

Og Fru Hilde tog atter Instrumentet fra Øret og lagde det tilbage mod sin Hals, ind under Hagen læmpede hun den, som var det sit lille Barn, hun lagde til Brystet.

Fra Bachs smaanynnende Air gled hun forsigtigt, endnu en Smule tøvende ind i Händels gravtunge Largo. Den klang af Orgel og Pulpitur — Zwiblernes tunge Kapelduft blev saa ørende stærk om hende —

Og atter maatte hun stanse, brat og angst — hun syntes, hun fornam, som en lille Kiste, der foer til Gravs, og der blev saa dødsenstyst inde i hende, som stod et Hjerte stille.

Men i det samme følte hun atter den kendte svage Puslen som af Barnehænder, der leger i Søvne. Og sejersberust drog hun de sidste tuba-brede Tonestrøg til Ende.

Siden fik Fru Hilde ingen Ro. Alt droges frem. Nodehefternes Støv, naar hun kastede dem Bunke paa Bunke fra sig, steg op og dalede dansende som tusinde Skumringsblomsters graa Fnugstøv ned mellem Flygellaagets udskaarne Ornamente. Støttet op mod det svære, sortblanke Instrument hvilte hendes lille, unaturligt tunge og ubehjælpomme Skikkelse i den muldvarpegraa Fløjlsempire; den lille Similidiamant i Buens bageste Spids, som Steffen havde ladet sætte ind paa hendes sidste Fødselsdag, sluktes og fløj frem som

en elektrisk Gnist, altsom Buen vexlende foer frem i Lyset eller gled tilbage i Stuens Halvskumring.

Døren brast op ude fra.

«God Aften, Hilde!»

Hun saa op og stansede.

«Naa — dér har man Dig! Maa jeg spørge -- —.»

«Ja — maa jeg spørge!» Han stod med Benene en halv Alen fra hinanden — «hvor har Du det værst? Der er jo Tjeneste i Aften! Elverhøj, det forbandede — — — naa, jeg vikarierer jo — naa, har Du aldrig hørt det før, hva?»

Han stod midt i Stuen, endnu med Frakkekraven op om Ørerne og den mægtige, bløde Filt-hat paa Hovedet. Hans smaabitte, sorte Glasperle-øjne spillede ivrige og blanke inde bag de udbuede Kindben, hans Hud havde denne lidt syge Mathed, som oliven Silke, man har taget Luven af. Hans Stemme var noget kæphøj, overlegen, som dens, der, ung, har maattet klare sig selv fra endnu yngre, og føler at han har klaret sig godt og er paa Vej til at naa noget.

«Ja — skal jeg tage Tøjet af eller ej?»

Hun lo. «Jo endelig, Steffen.»

Han kom ind igen og trak med megen Støj Flygelets Nodestol længere frem over Tasterne, skrabe sin Stol til Rette og foer sig forberedende gennem det tætte Haar med alle ti Fingre. Han saae spørgende op mod Søsteren.

Men i det samme skød han forvirret Stolen tilbage og rejste sig.

«Nej Hilde — nej, jeg tror — Du har vist allerede spillet længe i Aften? Du ser saa — saa anstrængt ud.»

Han kom hen til hende og drejede hendes Hoved ind under Lampen.

Hendes ene Kind var hvid og frysende, Øjet laa og brændte saa dybt inde; paa den anden, som havde støttet Violinen, glødede to smaa klare Pletter; den var hed, som havde en Barnekind hvilet sig op mod den.

«Det er vist ikke værdt i Aften,» hans Stemme sank en Tone, han stod en Smule forlegen, «Du er jo ikke — saadan — saadan helt rask, Hilde — —.»

Han bøjede Hovedet travlt interesseret helt ned over Noderne.

Fru Hilde smilte — hun tog ham om Hovedet og kyssede ham knugende paa Kinden.

«Aa, Du Steffen — Du Steffen — —.»

— — — — —

De stod sammen paa den lille Veranda uden for Dagligstuen. Bag dem, derinde i det gult slørede Lysskær, Stuens polstrede Lunhed, de billedhængte Vægge og de tungt fjedrende Fløjls møbler over det fodtykke Smyrnatæppe. Og derude: den maanehvide Frost og den lydefri Luft, hvor selv Aandepustet blev staaende synligt, som nægtede den at modtage det. Ned langs Vejen, tæt op mod Gærderne, de gamle Lindestammer ludende forover med deres grønskimlede, rimspundne Knæknuder som stivtrætte Hesteben, der sank i Koderne.

Zwibelduften fra Værelset slog ud til dem rykvis, som droges deres Klokker mod Kulden.

Hun stod og stirrede paa den nattemørke Tagspids paa Villaen overfor, den skar sig eventyrligt formet ind i Luften, som Hovedet af en mægtig Stør, der skulde til at kile sig ind i Himmelhavet. Saa syntes det, som blev dette Kæmpefiskehoved

sortere og sortere — men nu saa hun, at det var lyse Taagedampe, der steg op bag det. Først opalfarvede, som en Absinthdraabe kastet i en Skaal Vand, derefter metallyse, gennemskinnede — — og pludselig spredt ind over dem, en mørkulden Røg, som var et blækblaat, sig hastigt fordelende Pulver kastet ud over. Nu svandt de, fortonende sig ud i den mørke Luft — og atter væltede de grønligklare Dampe frem, som malet ud af en usynlig Skorsten — Baggrunden steg og steg i Klarhed og Lys — og nu, ud af disse absinthgrønne Dampe, skød Maanen op, blank som en Messingskive med conturtaagede Spejlbilleder af alle Jordens Bjerge og Byer i sit skinnende Metal.

Vejen dernede laa tom og ene — nu aabnedes en Husdør over tre hvide snefrosne Trin; to sorte Skikkelser kom ud — paa Tærskelen tog de Afsked. Den ene blev staaende og saa ud over al Vejens hvide Taushed.

«Det er en dejlig Aften!» hans Stemme slog ud som Glas mod Luftens sprøde Klingerhed.

Saa smækkede Døren i — Laagens Hængsler brød Issplinterne over og knækkede tilbage. En Silhouet hastede i modsat Retning mod Hovedvejen. Dens Hæle lød mod Jorden, som sloges Træ mod Træ.

HILDE kom gaaende ned gennem Byen i skarp Martssol.

Hun havde Solen lige i Øjnene — Strøgets Silhouetter gled imod hende, flade, kulsorte, uden Ansigtstræk; idet de strøg forbi og uden om paa Gaden, fik hun lige i et kort Blændstrejf Færten af deres Profiler, og kunde skelne Ven fra Fjende.

Hun forsøgte sig over paa den modsatte Side, men det var ens — hele Nygade stod tændt af Sol.

Forøvrigt saae Fru Hilde mindre efter Menneskene, hun mødte — Strøget var hende kun et Gennemgangsled ud til Langelinies Havnemole, en Friluftsmotion oven paa de to Timers Skalaer og «Schule des Virtuosen».

Det frostblæste, Asfalten knasede under Foden efter den forrige Dags Fugtighed som fint Glas, der stødtes i en Morter. Langs Fortougets Rand strøg regelmæssigt, med spredte Mellemrum, som Knuder paa en langsomt glidende Snor, Blomstersælgerens Række forbi i lilla Glimt, med deres vildbundtede Vidiekurve.

Ved Højbroplads kom et Par unge Kvinder hil-

sende imod hende med Paaskelillier hængende ud over Armen — men Hilde saae dem ikke.

Hun gik i Tanker Torvets Blomsterkæde en Gang rundt og hastede saa videre ned over mod Kongens Nytorv.

Oppe ved Hjørnet af Bredgade kom Steffen farende imod hende med Hænderne dybt nede i Lommerne og Stokkens Dupsko pegende bagud op mod hans lange, sorte Haar under Frakkekraven.

«Elev Klokken tolv — Pokker i Vold — gid Fanden havde ham — —!»

Hun vilde standse ham, men han var allerede om Hjørnet.

«Det er dog for galt —» hun smaalo, mens hun gik videre ned ad Bredgade med Blæsten paa Ryggen og Sporvognenes klaprende Ringen langs Fortougets Rand. Den lange, dumpt skrabende Lyd, naar de gled hen mod Stoppestederne mindede om Hærskarer af Skøjter mod skruefast Is.

Hendes Blik strejfede tankeløst det andet Fortoug.

Der gik som et Sæt igennem hende. Dér gik jo Franz ovre — —

Hun følte en hastig Hjærteklappen — der gled som en, alle Sanser strejfende, hed Rislen gennem hende, en Følelse saa voldsom af Liv og Livsfylde, at hun næsten fornåm den som et legemligt Ildebefindende, og strax bagefter en lammende Træthed gennem alle Lemmer.

Uvilkaarligt, skøndt han længst var forbi, foer hendes Blik til en Spejlrude, mens Haanden febrilsk rettede paa Hatten og Haaret og trak ned i den korte Pelstrøje. Hun saae godt ud idag, hendes

Kinder var blevet røde i Blæsten — Skade ogsaa, at han ikke skulde se hende, netop idag — —

Hun blev staaende og stirrede derover — langsomt, Skridt for Skridt, fulgte hendes glidende Blik ham ned langs Gaden.

Nej — dér gik han jo! Han fulgtes med en Herre, som hun ikke kendte — naa, hvor Franz var ivrig! At han aldrig kunde tale og fortælle uden at illustrere med Hænderne, naar han da ikke havde noget at flytte om med! Han havde saadan en zirlig, dansende Maade at løfte Taaspidsene paa efter hvert Skridt, mens Ryggen elastisk svajede sig efter Bevægelsen. Blot ganske svagt — men egentlig saa smukt! Hun vidste ingen, der gik som Franz — og saa denne hastige, elskværdigt smilende Maade, hvorpaa han altid i sidste Øjeblik greb til Hatten og hilste, naar en Bekendt strøg ham forbi — netop fordi han altid først saae dem i allersidste Øjeblik, fik Hilsenen denne elskværdige Hast, der ligesom understregede Hjerteligheden dobbelt.

— Saa — endelig mundede hun ud i Grønningen; hun fulgte den dyndblødte Vej med Foraarets fugtigsorte Træstammer i Buskadset. Byens Larm veg langsomt fra hende — som en Smerte, der modvilligt drager sig tilbage efter et beroligende Middel. Hun følte det, som havde hun draget et uendeligt Garnnøgle af Larm efter sig, der nu var sluppet op og gledet ud af hendes Haand.

Hun havde ikke været herude i flere Aar, egentlig slet ikke siden hun var Barn.

Hun mindedes, hvorledes Moderen, naar hun syntes, at Hilde havde siddet for længe ved Klaveret, trak hende med herud og lod hende gaa

den lange Vej frem og tilbage, skøndt Moderen kun daarligt kunde følge med paa sine svage, op-hovnede Ben.

Det, hun bedst huskede her ude fra, var Farverne og Lydene. Vandet, der inde ved var dunkeltgrønt, som rislede det hen over Græs, men som udefter graaedes som af tusender døde Torskebuge. Men helt ude i Solen var det det skæreste blaa, saa lyseblaat som Silketørklædet under hendes Kaabe. Ogsaa de lakrøde Baand om Dampskibskorstenene huskede hun, at hun havde været glad for, og de lange Røgtaager, der drev laadne af Sod og Smuds ud over Vandet. De lignede Skyerne paa Himlen, som hun saa dem gennem Faderens røgfavede Brilleglas. Og hun huskede denne sære, undertrykte Mumlen der ovre fra den anden Bred, den, der aldrig begyndte og aldrig slap op, der holdtes som een uendelig, langstrakt Orgeltone et Sted dybt nede under Jorden. Og ind mellem de staalsvippende Save og de skarpe Hammerfald mod Metal, der lød, som sloges der mod forstemte Pauker, saa Æselskindene sprang. Og atter ind imellem dem Fløjternes falske Hvinen og de spyende, lungetrange Host fra Dampernes Skorstenspiber; og naar det blev stille et Øjeblik, Sejlbaadenes Smaakluk nede i Lysthavnen, idet de vuggende berørte hinanden.

Men det allerbedste ved de Ture havde dog altid været at komme hjem igen til Klaveret. Hvor hun havde kastet sig over det, som var det Aarsiden, hun havde forladt det, og brudt sig Pokker om Lektierne, de kunde vente til om Aftenen i Sengen. Men saa var det, at det næsten aldrig blev til noget, for saa hændte det saa tit, bedst,

som hun laa og læste, at de begyndte at spille inde i Dagligstuen, Moer eller Faer, eller de begge to paa een Gang. Og saa slog hun Bogen i, for der var saa meget mere at lære af det andet derinde. Saadan som Moer lod hver enkelt lille Tone faa Lov til at give sin Stemme med — aldrig blev noget overset, aldrig blot det mindste agtet for ringe eller overflødigt. Naar hun hørte hende spille Bach — det var jo som at klippe Snoren over paa hendes Romerperlers Halsbaand og give dem fri ned over en Uendelighed af Glastrappetrin, der tilsidst sprang ud i Havet og blev borte paa den dybe Bund . . . Og de Beethovenske Sonater — naar hun selv som Barn havde siddet og øvet paa dem, saa havde de ofte syntes hende ganske ubegribelige og conturløse, blot som saadan en lang og besværlig, men alvorlig, gribende Vexlen af Passager og Accorder. Indtil Moderen saa en Aften havde sat sig til at spille. Da hørte hun Mesterens Hus rejse sig. Hun hørte, hvorledes hver Sats blev formet og drejet, blev levet og fortalt, med samme uforklarlige Hast, som Drømme i Secunder lader Aaringer gennemleves. Og hun hørte, hvor snildt og overlegent den ene Sats kædede sig til den anden, et Væsen, skabt for sig selv og dog just for det næstes Skyld. Og saaledes kædende sig Tone til Tone, som Ord til Ord i en handlingstung Saga.

Stakkels Moer, der aldrig kunde vinde frem, fordi hun altid, som hun spøjte, gik i «usikkert Føre» — for hvert Skridt frem gled Foden et halvt tilbage — fordi hun altid var syg og frøs og skulde føde de mange Børn . . .

Ja, saadan var det, tænkte Fru Hilde, at Mæn-

dene lagde al Kunst øde i Kvinden. Enten taalte de den ikke hos dem og vilde ikke give dem Lov til at øve den — eller de kunde det ikke, lod dem forspilde den af Svaghed, for deres eget Behovs Skyld.

Dér havde Moderen dog havt alle Betingelser, hun den musikkyndige Kapelmusikus's Hustru — der baade ønskede og delte hendes Musik, og som hun lige til det sidste havde hjulpet saa trofast baade med Undervisning og Accompagnement. Og hvad havde det saa nyttet, altsammen! Barn paa Barn skulde hun føde ham, bære dem den lange, næsten aarlange Vej frem til Livet, og siden, i Maaneder efter, sidde hjælpeløs med betændte Ben i sin Stol og svøbe og amme sit Barn, næsten samtidig med at hun underviste.

Og dog — Fru Hilde synes alligevel, at Moderens Lod havde været Byttet værd. De havde dog havt det største fælles. Hvor havde de ikke i silde Aftener spillet sammen og glædet sig med hinanden over det samme! Den fælles Glæde over de fælles Ting — mon det ikke var deri, det bundede, alt det, som var Lykken Menneskene imellem?

Naar Franz og hun undertiden vilde bilde sig selv og hinanden ind, at de glædede sig sammen over eet eller andet — hvad var det da andet end en forceret Høflighed, en velopdragen Gaaen ind paa den andens Interesse, en smilende Indrømmelse, men indvendig en maabende Afsky for hinandens Gøremaal og Trang udover det daglige Brød.

Men saa var der jo det med stakkels Moer, at hun foruden dette, at maatte bære og føde sine Børn og nære dem med den Livets Saft, som hun

skulde givet sin Musik — at hun saa foruden maatte se dem dø, eet efter eet, til kun to var tilbage — alle de Børn, som hun havde købt saa dyrt.

Og saa, som Slutstenen paa denne sit Livs tomme Bygning — den Gang de to var blevet store, og Faderens Indtægter gav hende mere Raadighed over sin Tid — den Gang, hun just var begyndt at glæde sig til, endnu ung, dog muligvis at naa frem til større, ogsaa rent ydre Maal — da maatte hun selv dø fra det altsammen.

Fru Hilde havde ofte i tunge Timer spurgt sig selv, om ikke Talent hos Kvinder egentlig var en Forbandelse, der blev lagt paa dem fra Fødslen, et Pund, der aldrig skulde give Renter, men blot ligge og tynde dem, som et Barn, de ikke ejede Kraft nok til at føde til Verden.

Dér gik jo nu hun med alle de ydre Betingelser og Talent nok til at kunne naa alt det, som havde glippet for Moderen — og saa sad han derinde bag Døren hver Aften, den Mand, som hun dog, trods alt, endnu til Tider elskede saa blindt og sanseberust og, mest naar han havde været borte i nogle Dage, syntes at det maatte være Døden at undvære — dér sad han inde og hadede og forbandede hendes Musik, ønskede ondt over hendes Fingre —

Men hun vilde ikke lade sig kue. Nej, hun vilde ikke!

Franz skulde blot faa se. Hun vilde spille og ikke blot dæmpet og for sig selv — nej, hun vilde raabe, raabe højt med sin Musik, at de kunde høre det, alle de som brød sig om at høre. Hun vilde ikke Aar efter Aar blot spille inden for sine egne fire Vægge. Det var vel ikke Meningen med

Musik — man havde jo ikke engang Ret til det. Og naar hun nu ejede det, som ikke turde opsættes — al anden Kunst levede jo langt ud over den, der skabte den, ene Musiken døde med Leget. Havde hun da Tid og Ret til at vente? Hvem vidste vel, hvor længe — —

Hun gik langs Molens stenhvide Havbro. Blæsten foer krydsende bag hendes Nakke, som Stormfugle, der lynsnart skiftede Vingeslag, hun borede Hænderne frysende ind i Muffen, den fodfri Kjole slog Fælde om hendes Ben.

Ved Molens yderste Punkt vendte hun brat om uden at stanse et Øjeblik for at se udover ved Fyret; hun tænkte ikke videre paa, hvor hun gik, blot stemte sig Vej tilbage mod Blæsten. Den samme Vej, hvorfra hun kom — — —

— Hun gik atter ned ad Villavejen. Midt langs den faststampede Sne havde en Galoschehæl afridset en lang, smal Sti af smaarudede Firkanter; deri laa Sneen fladesmuldrende og graa, som silkeglinsende Asbest mellem Gærdernes og Vejkantens blændhvide Snehobe.

I de brede Vindusfag paa begge Sider skinnede Zwibelrækkernes farvetunge Blomsterstængler som to lange, stærkt brogede Perlesnore. Lindestammerne slog sig skyggende tværs ud i Kørevejens Sol, de lignede lange, sorte Broer over en solflydende Aa. Fru Hilde fik Lyst til ligesom i Barneaarene at balancere over paa een af disse smalle Flydeskygger — men i det samme fik hun et Kig bag sin egen Rude af Pigen, der tyssende vandrede frem og tilbage med Barnet paa sine Arme derinde. Kom frem mod Rudens Lys, saa det hvide Barnetøj skinnede, og gled atter tilbage i Mørket, som

Døden, der bærer det lille Barn ind i det ukendte Land.

Saa — nu skulde hun op igen til alt det svære, alt det, der var hende saa fremmed og fjærnt. Hun kunde det jo slet ikke, noget af det altsammen.

Hun havde jo knap kunnet føde Barnet, svøbe det havde hun aldrig lært, lagde hun det til Brystet for at amme det selv, som andre Mødre — saa bare vrissede det og smaagnavede og dunkede de smaa, knyttede Hænder mod hendes Bryst, fordi hun ikke havde nok at give det. At tænke sig at Barnet maatte sultet ihjel, om det ene havde været afhængigt af sin Mor — —

Og hvad havde hun i det hele at give det Barn! Det eneste hun evnede, havde det ingen Brug for, i hvert Fald ikke foreløbig — blot hun satte sig til Klaveret, vaagnede det jo op i Arrigskab og skreg, selv om hun havde rullet Vuggen ind i det fjærneste Rum. Blot ved de første svage Accorder foer det op og hvinede, saa hun maatte holde inde. Saa hun maatte gaa op og ned ad Gulvet i en hed og fortvivlet Følelse af raadløs Afmagt, naar nu ogsaa de faa Formiddagstimers Fred skulde berøves hende.

Der laa det og ventede paa hende, alt hendes Arbejde, og hun selv stod parat til at gribe til og gaa i Gang — og saa lurede de to, omme hver bag sin Dør, og spærrede ved deres blotte Nærvær. Hun syntes, Barnet var som en Vagt, han havde sat til at værges for sig om Dagen, naar han ikke selv kunde være hjemme og forhindre. De kunde jo egentlig lige saa gjerne lukke Klaveret for hende,

de to — slaa Laaget ned og dreje Laasen om og kaste Nøglen i Peblingsøen.

Men om hun fandt sig i det — —

Hvad mon egentlig en Mand vilde sige, om han en vakker Dag kom og fandt sit Værksted, sit Kontor eller sit Atelier lukket? Men det var jo det: Kvinder maatte intet bestemt Virkested have; de maatte for alt i Verden ikke blive «professionelle» — uden i deres egentlige Livskald: at føde Børn til Verden. Nok smaa, elskelige Amatører — jo, hun kendte det — —

Men det havde hun dog faaet gennemført, at aldrig fik Franz hende til Klaveret i et Selskab mere. Dér havde han kunnet sidde med dette halvt triumferende Smil, naar Hilde paa indtrængende Opfordring havde ladet sig bevæge til at foredrage en Chopinsk Vals eller en Concertetude — dér, hvor han kunde vise hende frem og pynte sig med hendes Talent, for saa siden at vise dem, hvorledes han ene havde Ret til at tage hende med sig hjem, Ret og Raad til at holde hendes Kunst ene for sig selv og sit Hjem. Men det var Slut nu. Det havde hun lovet sig selv og ogsaa, i hele Vinter, holdt.

— Hun vilde blot gaa Haven rundt en Gang, inden hun gik op til alt det svære, det uoverkommelige. Maaske havde den spinkle Prunus allerede faaet Knopper, og Kirsebærgrenene maatte ogsaa være fremskredne nok nu til, at hun kunde drive deres Blomster frem i et Vandglas i den lune Dagligstue.

Godt at hun dog var bleven her i Barndomshjemmet, her i dette Hus, hvor hun havde boet med Forældrene oppe i den lille trekantede Kvist,

her kendte hun dog Huset og Vejen og den gamle Have, som hun havde elsket fra Barn.

Men hvorlænge varede vel den Glæde! Her løb de dem jo paa Dørene hvert Øjeblik, disse fremmede, paatrængende Mennesker, Architekter og Commissionærer, og spurgte paa Huset og Grunden og vilde købe og rive ned og stykke ud og bygge. Ligesom dér oppe paa Hjørnet, hvor den ældste af Vejens Villaer var faldet og den gamle Have slaaet ned som et gammelt, tro og udtjent Dyr, og hvor der nu stod en fængselshøj Murblok og spærrede og skyggede Livet af alle Havernes Rosentræer. Og naturligvis solgte Franz en vakker Dag, naar han fik et godt Bud, han var vel ikke Forretningsmand for intet.

Uf! Fru Hilde hadede dem, disse Mænd, der rendte dér og bød sig til, til den Ugerning, hun regnede dem ikke bedre end Bøddelen og hans Knægte.

Som Barn havde hun altid, naar nogen kom forbi og blev staaende og saae gennem Tremmegitteret ind i Haven, staaet bag Gardinet deroppe og glædet sig. Hun vidste altid, at om Foraaret var det de store Skovbundspletter inde i Buskadset, der overtæppede den sorte Muldjord, de smaa kort-halsede Erantis med Guldkalotten over den grønne Bladkrave, og de blaa Violstænk mellem de lyng-røde Gøgeurter. Lidt senere var det Bøgehækkens brunskallede Knopper, der raslede med de tørre Blade fra ifjor, som spæde Barnehænder med en Rangle, eller det var Birkens første spinkle Bladkast mod Himlen.

Nu blev hun altid mistænksom og forstemt, naar de stod lænet ind over Gærdet og stirrede

med ivrige Øjne derind. Hun anede, at det var Grunden og Havens Qvadratalen, det gjaldt — hvor bred en Kaserne og hvor højt et Baghus, og hvor skummel og snæver og solforladt en Gaard, der kunde beregnes. —

— Da Hilde kom ind, sov Barnet. Hun sukede lettet og skyndte sig hen for at se paa det. Det var, som det var mindre farligt da; hun elskede, naar det sov, at sidde hos det ene, med Døren tæt lukket, og være det nær. Saa var det saa lidt farligt.

Hun frygtede sit Barn ellers, havde frygtet det helt fra først, fra før det endnu var født, da hun mente, at det maaske vilde tage hendes Liv, idet det kom; siden havde det skræmmet hende ved alle sine smaa, men ustanselige Fordringer, som hun slet ikke forstod at tilfredsstille. Og nu i den sidste Tid havde der dæmret som en pinende, angstfyldt Anelse om, at dette Barn med Tiden vilde tage hendes Musik fra hende. I Stedet for at give hende den Glæde at kunne dele med det, vilde Barnet maaske kaste den fra sig med begge Hænder, ligesom Franz.

Se, der laa hun med de knyttede Hænder op mod sin Kind og sov med fugtige Øjelaag. Der stod en emmet Varme dernede under den blaa Dyne, naar hun bøjede sig ind over hende, og hun fornam det rene Pust af Barneaande og Barnehud, som Duft af skørnet Mælk og græsfaldne Æbler i Dug.

Hilde løftede den ene af de smaa, knyttede Hænder og lod den varsomt glide hen over sin Kind; men da Barnet gjorde en Bevægelse i Søvne, slap hun den forskrækket igen. Blev saa blot

siddende at stirre paa det spæde Ansigt, der var saa hvidt og nyskabt og saa blaat i Skyggen under de sorte Øjenvipper.

Hilde drejede lyttende Hovedet mod Døren. Men der var ganske stille.

Aa, at hun ogsaa altid skulde være saa urolig og nervøs, naar hun sad her hos sit eget lille Barn! Akkurat som var det i Smug, hun stjal sig til at være det nær. Men det var jo det, at hun altid havde en Følelse af, at de andre havde ligesom mere Ret til det end hun. De andre, som forstod det saa langt bedre, som vidste at svøbe det og made det og faa det i Søvn, noget, der altsammen gjorde dem uundværlige for det. For hende, Moderen, som havde baaret det og født det og levet dets første usynlige Liv saa inderligt tæt med det — for hende var det nu blot en Naade af de andre, naar hun kunde faa Lov til at lege med det, naar de havde faaet det i Humør, eller sidde og stirre sig hjerteøm og glad paa det, naar de andre havde faaet det til at tie og sove. Kom de og forlangte det nu i denne Stund — strax maatte hun rejse sig og give det fra sig. Sad hun med det paa sit Skød og lod den lille Vatbold i Silkesnoren hoppe op og ned mellem dets smaa Hænder, og de kom og foregav, at det skulde sove, saa maatte hun stanse Legen og række det fra sine Arme til deres, der forstod det bedre end hun.

Hun bøjede sig dybere ned over det og stirrede i stille Ejendoms glæde, nu da det laa dér saa roligt og kunde bruge hende, saa vel som de andre.

Men nu begyndte Barnet at røre sig, det vred ærgerlig med den lille, trekantede Overlæbe og

rynkede Panden, som følte det gennem Øjelaagets tynde Dække, at der blev stirret paa dets Søvn.

Hilde drog undrende Hovedet tilbage, men hendes Blik veg ikke fra Barnets Ansigt. Men nu blev dets Uro større — det vrikkede Skuldrene op og drejede de knyttede Hænder. Bevægelserne blev stærkere, det trak sig sammen og strakte sig atter ud, Øjelaagene begyndte at glippe, Munden aabnede sig — — og med et skarpt, ærgerligt Hvin slog det Øjnene op.

Hilde rejste sig forskrækket — i samme Nu stod Pigen der.

«Jeg sad ganske stille», Fru Hildes Stemme bad undskyldende for sig, «bare saa paa hende».

«Ja, da er det saamænd ikke saa sært, at den vaagnede —», Christiane puslede med Barnet nede i Vuggen, «hvis en anden een sad og stirrede paa Fruen, mens hun sov, saa skulde Fruen saamænd ogsaa nok slaa Øjnene op tilsidst.»

Hilde tav og listede ud. Ikke engang det altsaa. Godt, at hun havde den tro og paalidelige Pige — —

Hun skyndte sig gennem alle Stuerne ind til sit Flygel; Dørene lukkede hun omhyggeligt efter sig.

Dér stod Beethovens Sonater paa Nodestolen, i det grønne Zirbind med Sølvsnit: «Königliches Conservatorium der Musik zu Leipzig. Prämie.»

Hun lod Haanden kærtegnende glide ned over det glatte Skind og erindrede vemodigt glad den Dag, da hun sexten Aar gammel havde modtaget den dernede for sin Udførelse af en Beethovensk Sonate: Opus 109. Det havde vel nok været den største Dag i hendes Liv, da hun, hvidklædt og barhalset, med Nellikbuketten i Haanden og med de tynde, lange Arme blaaknoprede af Kulden fra

den raaklamme Conservatoriesal, modtog dette, det tredie Bind af Sonaterne, det, hvori den stod, hvormed hun havde udmærket sig.

Hun saae dem for sig, Lærerne, samlede derinde i Direktionsværelset, mens Direktøren overrakte hende Bogen med et Buk og en Tak, og det blanke, stive Papblad, der fulgte med, med hendes Navn og Dato. Og hans Ord, de løfterige —

«Om tre Aar vil De være Virtuos! — De lader nok høre fra Dem!»

Om tre Aar — ja — —

Mon han huskede hende mere, den høje, magre Pianist med det lange, sortblanke Haar, der bøjede sig opad ved Frakkekraven? ak! han havde vel siden hvert Aar rakt den Præmie til en Elev med de samme løfterige Ord. Og maaske havde de ladet høre fra sig, alle de andre — alle, uden hun — —

Otte Aar var gaaet siden da.

Hun tænkte paa de to første, gode og stille Arbejdsaar, det første hos den københavnske Professor, det næste i Wien, paa et Stipendium.

Men saa var det jo, det kom, alt det med Forældrenes Død. Først Moderen — da havde hun ikke rørt Klaveret et halvt Aar — og saa siden, just som hun var kommen i Gang, fulgte Faderens aarelange Sygdom og Død.

Og saa — da hun for Alvor havde lagt sit Liv tilrette og faaet sig anbragt i et Pensionat med sit lejede Klaver og havde inddelt sin Dag mellem Studier og Træning og i Mellemtiden spaseret og hvilet, rent mekanisk — blot draget Omsorg for sig selv som for en Fuldblodshest, der skal staa sin Prøve i en nær Fremtid — saa var det, at alt det var kommet, som hun aldrig havde regnet med,

men altid skubbet fra sig som det umulige, det, der ikke kunde tænkes.

Hver Gang Fru Hilde mindedes deres første Møde, eller det Sted, hvor deres Stemmer første Gang mødtes, maatte hun smile i en sørgmodig Undren over Tilfældighedernes ufrivillige Komik.

Det var i Telefonen til et Engageringsbureau, hvor Hilde havde henvendt sig i Anledning af en Tournée i Provinsen. Hun behøvede nogle Penge for at kunne tage endnu et Fjerdingaars Studieophold hos Leschetitsky i Wien før sit egentlige Hovedslag i det københavnske Concertliv.

Hun havde nævnt sit Navn i Telefonen — det var kort Tid efter hendes første og eneste Optræden ved en større Velgørenhedsconcert — og som Svar havde en Stemme med yderst behageligt og elskværdigt Tonefald forsikret hende, at det skulde være Bureauet en stor Fornøjelse at skaffe Frøkenen Engagement. Kun maatte hun vente et Par Maaneder endnu, da der først i August planlagdes og engageredes mellem Provinsen og Hovedstaden. Men om Frøkenen ikke vilde ulejlige sig op til ham næste Dag i hans Træffetid mellem 12 og 2.

Senere fik hun at vide, at det ikke havde været Direktøren for Bureauet, hun havde talt med, men en Ven af ham, som tilfældigvis var tilstede og havde lovet at passe Telefonen under hans Fravær.

Men saa var det, at ogsaa han havde følt sig tiltrukket af hendes Stemme, og da han desuden havde hørt hende meget omtalt, havde han bedt Vennen om at maatte være til Stede ved deres Møde.

Fru Hilde huskede tydeligt, hvilket stærkt og underligt Indtryk, han havde gjort paa hende strax.

Denne sære Blanding af Mandighed og hjælpeløs Barnlighed — hun saa ham for sig, som han havde siddet derhenne, bagved, paa Kanten af Bogskabet og vippet med den smalle Fod i den elegante Laksko — Hilde tilstod for sig selv, at hun altid, fra sin tarvelige Barndom, havde været svag for og noget imponeret af elegant Velklædthed — hun huskede hans blanke, lidt forvirrede Blik og det halvkrøllede, sorte Haar, der syntes saa tæt, at hun havde staaet og tænkt paa, at det maatte gynges, om man strøg med Haanden hen over det. Og de lange, meget hvide Fingre, som nervøst trak ned i Vesten — hun huskede, at den havde været sort med bitte smaa, hvide Prikker.

Siden havde Bureauets Direktør og Impressario spurgt hende, om hun ikke kunde have Lyst til at besøge ham i hans Hjem; hans Hustru var meget musikalsk, og der samledes jævnlig en Del Musikmennesker dér, som hun muligvis kunde have Glæde af at stifte Bekendtskab med.

Fru Hilde havde først undslaaet sig, hun gik slet ikke ud om Aftenen, naar hun arbejdede saa forceret — men saa var Vennen kommen frem fra sin Krog og havde bedt med paa en saa indtrængende Maade.

«Aa — gør det — gør det».

Hans rare og vellydende Stemme, og saa især denne barnlige Paagaenhed, hvormed han havde bedt, som om det gjaldt Livet, havde faaet hende til at smile, men ogsaa gjort, at hun virkelig selv fik Lyst til at komme paa en saa hjertelig Opfordring.

Det var det, Fru Hornung saa tit undrende havde spurgt sig selv om — Franz veg altid uden

om det Spørgsmaal — hvad i Alverden, der dengang kunde have faaet ham til at pleje Omgang med et Menneske, der ene aandede i en Musikverden, baade i det praktiske Liv og i sine Tilbøjeligheder, og som næsten udelukkende samlede Musikens Udøvere om sig. Altsaa maatte han dog i Bunden have følt sig tiltrukket — hvem ved — maaske sad han derinde, naar hun spillede og vilde ikke vedgaa for sig selv, at han nød! Hvorledes var det ogsaa muligt, at Mennesker virkelig for Alvor kunde hade Musiken — hvorledes kan man hade et uskyldigt Barn, som leger om een, og som end ikke kender ondt af Navn?

Nej, Skinsyge var det — ene og alene Skinsyge! Ikke det saa meget at hun sad derinde ved Klaveret og gav det Stunder, som hun ellers kunde tilbragt i hans Selskab. Franz var jo nu eengang ikke saa yderliggaaende som mange Mænd i deres Fordringer og Trang til stadigt Samvær med Hustruen — men dette: at hendes Tanker og Behov tilhørte noget som helst andet end ham. Han mente naturligvis som alle andre Mænd, at naar en Kvinde først havde giftet sig, saa havde hun dermed som noget selvfølgeligt sluppet alt, hvad der før havde været hendes. Naar en Mand havde vist en Kvinde den Ære at gifte sig med hende — saa havde hun at være hans Hustru, og intet andet.

Hun havde saa godt forstaaet, hvorfor han saa ofte i Begyndelsen var kommen til at nævne og tale om den lille Frøken Holm, en Kusine til hende, som havde syet Linnedsyning og Navnebroderi for en større Forretning, men som naturligvis strax havde lagt det paa Hylden, da hun

blev gift; hendes Mand tillod det jo paa ingen Maade. Naturligvis — det kunde Franz saa godt forstaa. Og om den unge Dame paa hans Kontor, som havde opgivet sin Plads, endda flere Maaneder før Bryllupet. Det var jo kun rimeligt, det faldt da saa ganske af sig selv — havde hun sagt til Franz.

Aa, Fru Hilde havde saa godt forstaaet, hvor han vilde hen med det.

Linnedsyning, Maskinskrivning, Musik — det var altsammen eet for ham — —.

Herregud — det var næsten baade til at le og græde over. Ja — sommetider maatte hun virkelig ligefrem le højt, naar hun tænkte paa Franz's Naivetet. Men at han kunde — aa, at han bare kunde tænke paa at sammenligne — nej, det var raat, rent ud raat, af lutter Uvidenhed!

Han forstod det altsaa slet ikke, hvorledes det: om han havde givet hende frit og uhindret Lov til at drive paa, som hun havde begyndt, og givet det med Glæde — hvorledes det vilde have nærmet hende og samlet hendes Tanker saa langt, langt mere om ham, end de Timer, hvor hun nu sad derinde hos ham med sit lille Kravebroderi eller andet Tidsspilde — legemligt nær, men dog i alle sine Tanker og Længsler, i al sin skælvende, nervøse Uro, saa fjærn, at hun næsten syntes, at de havde intet at skaffe sammen de to.

Men saaledes var det. Mænd som Franz begreb kun det rent haandgribelige.

Fru Hilde havde aldrig elsket nogen Mand i sin allertidligste Ungdom. Hun havde ligesom ikke havt Tid eller Lejlighed til det. De Mænd, der var kommet i hendes Hjem hos Forældrene, havde

hun kun set paa som Musikere — enten var de Strygere: Violinister, Bratschister eller Cellister — eller de var Blæsere: Træblæsere eller Messingblæsere. Punktum. Kun deres Instrumenters Art og deres Spil havde gældt dér og interesseret hende, Personerne i sig selv havde hun aldrig skænket nogen Opmærksomhed. Det var jo kun i deres Egenskab af Musikere, at de mødtes dér.

Der var den Forskel, tænkte Fru Hilde, paa Musikers og andre Kunstners Samvær — at de andre udvexlede Tanker og Meninger, talte om mangt og meget sammen — mens Musikens Udøvere kun mødtes i Spillet, de havde kun Musik at give hinanden.

Forældrene havde heller aldrig talt om dem som Mennesker, det var kun, at den havde en lille Tone, og den en stor — den intonerede rent og den usikkert — den var en stabil Orkester-spiller, men en middelmaadig Kammermusiker — o. s. v.

Det højeste, hun havde hørt om nogen, og det som indgød hende den dybeste Respect var, at der blev sagt om ham: at han var en udmærket Solist. Det var for hende det samme som for andre, naar det blev sagt om een, at han var et udmærket Menneske. Der gaves intet højere.

Maaske netop fordi Franz havde været den første, hun havde set paa med andre Øjne, maaske ene derfor var hun faldet strax, faldet med alle sine Sanser og hele sin stærke Hengivelsestrang. Han havde været den første, der var Mand for hende. De andre havde blot været Musikere eller almindelige Mennesker. Og de sidste havde ikke interesseret hende.

Maaske om hun ikke strax i en uforklarlig, pludselig opvaagnende Trang til ogsaa et ægte-skabeligt Forhold havde givet sig over dér — maaske hun da senere havde truffet andre Mænd, som hun kunde kommet til at elske. Maaske een, der var som hun, der behøvede det samme, een, hun kunde følges med hele Vejen, som hun ikke blot gik i Herberge med om Natten, men som vilde dele Vandringens Fryd og Besvær med hende.

Og dog — nej. For det havde jo ikke været Franz. Og det var jo Franz, hun elskede og vilde — som han var, alligevel. Franz med al sin muntre og selvsikre Mandsoverlegenhed og sin Beskyttelsestrang, alt det, der dog bar hende og kælede for hende, som gik foran og ryddede af Vejen, hvor hun skulde gaa, og lod hende føle sig ansvarsløs i alt andet end netop det ene. Som ikke engang vilde indrømme hendes Uduelighed med Hensyn til sit Barn og sin Husførelse, eller i hvert Fald undskyldte den, saa godt som han kunde.

Aa men — om han blot vilde undskyldt den med det ene rette og det eneste, der hjalp noget! Sagt hende, at hun skulde ikke bryde sig om det, for det var jo blot, fordi hun kunde det ene saa fuldt ud og behøvede saa stærkt at give det alt, at der ikke var bleven levnet nogen Udviklings-trang i hende til alt det andet!

Men aldrig skulde Franz faaet sig selv til at indrømme det, om han end dybest inde følte det noksaa ærligt. For det vidste hun, at han gjorde. Franz var ikke dum. Hverken dum eller enfoldig. Heller ikke — det var hun sikker paa, var han

uærlig mod sig selv i sine Tanker. Men over for hende — — —

Aa, disse løgnagtige Undskyldninger — ja, hun sagde det: løgnagtige, for han vidste, at han løj — med, at det jo blot var, fordi hun slet ikke fra Barn havde været vant til noget husligt Arbejde eller Barnepleje! Som om hun ikke om Eftermiddagen havde maattet baade dække Bord og tage ud og vaske op, og, ofte midt i Lektierne, ud og hjælpe Moderen i Køkkenet med at jævne Saucen eller holde Grøden fra at brænde paa, mens Moderen med det syge Ben paa en Skammel sad ved Køkkenbordet og skrællede Kartofflerne, og Pigen vaskede Smaat eller hang over Strygebrættet. Som om hun ikke daglig havde hørt Forældrene samtale om, hvad alt kostede, og hvor dyrt det var at leve, og deres bekymrede Inddeling af Pengene til Ugens Behov, og hvormeget der turde gaa med til Mad og Smaaudgifter, at de kunde have de store Summer: Skatterne og den halvaarlige Husleje liggende parat, naar Tiden kom.

Allerede som fjortenaarig havde hun vidst Besked med en lille Husstyrelse — hvor meget lettere vilde det ikke været at overtage Opsynet med en større, hvor hun med det samme Antal Mennesker havde fire Gange saa meget at raade over!

Og Barneplejen — hvor havde hun ikke maattet hjælpe de smaa Søkende, der altid var svagelige og klynkende, og som der skulde skiftes under i Vuggen, vendes og drejes paa — smage paa Mælken, inden de fik den sorte Gummisut i Munden, og sørge for, at Flasken laa, saa de fik noget af den, men heller ikke altfor skraat, at det ikke

skulde komme for hurtigt, saa de fik det galt i Halsen.

Og hun havde vidst Besked med prøvende at stikke de to Fingre indenfor deres Trøjebaand for at se, om det strammede, og at løsne de smaa lette Hovedsaar ved at gnide dem ind med Olie, og at føle paa de ophovnede Gummer, naar den første Tand var i Brud.

Men det var, som om hun havde strøget alt dette af sig med det samme, den Gang det var forbi, og da der kun fordredes af hende, at hun skulde passe sin Musik; og nu, alle de Aar efter, erindrede hun det blot som et vanskeligt Kunststykke, hun engang havde kunnet gøre, men som hun nu var aldeles ude af Stand til at gøre efter uden gennem en lang og indgaaende Optræning.

Og Fru Hilde havde hverken Lyst eller Trang til at genopdyrke dette, som hun syntes, baade utaknemmelige og unyttige Felt. Gjorde hun det ikke, gjorde andre det jo, ovenikøbet hundrede Gange bedre end hun selv. Men om hun lader Klaverspillet ligge øde — hvem vedligeholder saa Tekniken for hende? Og hun maa dog holde sig rede, om den skulde oprinde en Gang, Naadens Tid, da Franz indser og lukker op for hende. Og indtil da maa hun blive sig selv og sit tro. Dette kan jo dog ikke blive ved!

Der var et Ord i Biblen, der fra hun var Barn, havde tonet sig fast i Hildes Erindring, fordi Moderen altid anvendte det for hende, naar hun syntes, at hun ikke var flittig nok: «Natten kommer, da ingen kan arbejde.»

Aa, hvor saae hun Moderen for sig, som hun havde sagt de Ord, naar hun kaldte hende ind til

Klaveret, mens hun selv sad og ammede det lille Barn, med Fødderne paa den firkantede Træskammel og Tinvandfadet med den store, porøse, lasede Barnesvamp, der var syet sammen alle Vegne, paa en Stol ved Siden. Alt mens hun ængstelig, med nervøse Pandetrækninger, lyttede efter de to smaa, der skraalende skændtes ude i det lille Køkken, hvor den uredte Bondepige med de røde, malproppe Arme havde dem til Bevogtning, mens hun passede Maden og skyllede Bleer ud i den lille Træballe i Vasken.

Der stod altid en fugtig varm Damp af Køkkenets Smaavask, der drev helt ind i Spisestuen, hvor Klaveret stod, og lagde sig som en fedtet Em over Tangenterne.

Hun havde først Aar efter forstaaet det, at allerede den Gang var Moderens Nat inde, den lange, haabløse, hvor hun ikke kunde arbejde. Dobbelt fortvivlende og angerfyldt, fordi hun, som hun altid advarende fortalte Hilde, ikke havde brugt sin Tid nok, mens hun havde den.

Stakkels Mor! hun havde nok ikke haft nogen rigtig Dag helt siden sit Ægteskab — saa snart den begyndte at gry, var Mørket atter faldet over hende, det lange Svangerskabsmørke, hvor der end ikke øjnedes Dag, om Barnet da maatte leve. Og mistede hun det tidligt, da faldt Dødens Mørke over hende og Angeren over maaske ikke at have ydet det alt, hvad hun burde.

Hilde hørte Entréklokken ringe — to hastige Stød — saa vidste hun, det var Steffen.

Hun hørte ham trippende afføre sig Ydertøjet, saa slog han Døren op med et Brag, saa den lukkede Halvdel rystede i Fyldingen, og kom ind.

Hans smaa, sorte Øjenprikker smilte velvilligt, hans underligt stranglede Ben, der havde en lidt affektet Sænkning i Knæleddene, naar han gik, krydsede Stuen, hen til Flygelet.

Hans sorte Cheviots Jakkesæt sad stramt og velsyet, han havde brede og meget høje og stivt ombøjede Flipper og et udsøgt, russisk Silkeslips. Paa den ene Pegefinger en bred og tung Slangering med ægyptiske Hieroglyfer, en Gave fra en ældre, kvindelig Beundrer.

«Men Steffen — jeg syntes, Du sagde at — — —.»

«Ja? «Pokker i Vold» — det er sgu her ude af. Du vil vel ikke kalde det for Byen, hva? Har Du nogen Frokost? Jeg har ikke faaet noget siden i Morges.»

Hilde rejste sig hurtigt. «Ja, det er sandt! Jeg har helt glemt at spise Frokost. Bordet har staaet, fra jeg kom hjem. Tænk Steffen, at det hænder mig saa tit i den sidste Tid.»

Fru Hilde ringede paa en Couvert. «Ja, nu er her jo kun kogt eet Æg — —» hun rullede det ud af sin Serviet — «men det varer jo kun et Par Minutter — — —»

«Nej — det gider jeg ikke vente paa — — —» han slog Servietten ud over sit Knæ og bøjede sig undersøgende ind over Bordet.

«Vil Du ikke ha' mit da, Steffen?» hun flyttede det lille Sølvæggebæger over til ham. «Jeg bryder mig ikke Spor om det.»

«Tak.» Han stod ind over Bordet med Servietten mellem Knæene og forsynede sig af det kolde Kød og Salaten, saa Fru Hilde maatte smile — saa trak han Osteklokken helt hen til sig og skar

tre, fire tykke Skiver af, smed Ostekniven tilbage paa Glasfadet, saa det klirrede, og satte sig tilrette.

Der var noget i Steffens Maade at sidde tilbords paa, som altid stødte Hilde — denne hastige og rigelige Forsynen sig med alt, før han begyndte, som vilde han sikre sig, at ikke det bedste af noget skulde være taget, inden han naaede det — oftest laa der baade Kød og flere Osteskiver paa hans Tallerken, naar han rejste sig.

Saadan havde han egentlig aldrig været som Dreng, da havde han altid saa godt kunnet dele; men det havde vel Livet lært ham i de Aar, hvor han som ganske purung havde maattet klare sig selv borte fra Hjemmet, og hvor ingen delte med ham — at det gjaldt om at bjærge, mens man havde det. Han vidste jo ogsaa, at her var ingen Grund til at spare — men alligevel — saa taknemmelig og beskeden, som han havde været i Begyndelsen — — —.

Der faldt hende noget ind med eet.

«Du Steffen — hør sig mig, er det sandt, at Du forleden Dag — gamle Elle havde nok lovet at accompagnere Dig til nogle Smaating, og Du skulde lægge Noderne ind i Kiosken paa Kongens Nytorv — at Du havde skrevet uden paa Pakken: «Til Elle fra Hr. Hallgren». Er det sandt — hvad Steffen? Ja, Du maa ikke tro, at Elle har fortalt mig det, jeg har det fra den, som hentede Noderne til ham.»

Steffen saa paa hende med halvaaben Mund.

«Det ved jeg sgu ikke — tror Du, jeg kan huske, hvad jeg for fjorten Dage siden skrev uden paa en Noderulle? Hvad — det kan vel ogsaa

være ligegyldigt, det er sgu da ikke noget at hænge sig i!»

Fru Hilde saae ærgerlig ud. Men med et brast det altsammen ud i et Smil.

«Du er meget ung, Steffen!» sagde hun og slukkede sin Cigaret i Kaffespildet paa Underkoppen.

«Du kan forresten gratulere mig,» sagde han tyggende, mens han slog Hul paa Ægget med sin Kniv og smed en Trediedel af Hviden til Side med Skallen, «jeg fik da Legatet. Meddelelsen kom i Morges. Det hjalp paa Finanserne.»

Fru Hilde satte Gaffelskaftet i Dugen. «Næ — Steffen — det var da storartet! Nu kan Du da betale Din Skrædderregning, saa er den Sorg ovre! Du ved ikke, hvor det vilde have knebet for mig at bede Franz om Penge igen.»

«Min Skrædderregning —?» hans smaa Øjne stirrede i misbilligende og fortrædelig Maaben — «gu' kan jeg ej! Det manglede bare! Det vilde da ogsaa se mærkeligt ud — tror du man faar Legater til at betale Skrædderregninger med? Nej, nu rejser jeg til Berlin i næste Uge og blier saa længe, Pengene varer. Jeg vil ned og spille for Mester Joachim. Hvis han saa raader mig til at concertere i nogen Tid — saa gør jeg det.»

Fru Hilde satte Koppen fra sig. «Det kan Du da være vis paa, at han ikke gør,» ivrede hun, «saadan en umoden og halvfærdig Dreng! Aa Steffen,» hendes Stemme gled ned, «Du kan da forstaa det, Du er kun nitten Aar — tænk, hvor meget der er tilbage for Dig at lære — hører Du, Steffen, Du maa ikke gøre mig den Sorg!»

«Nitten Aar — ja, og Du er femogtyve — tror Du, Du er udlært da?»

Fru Hilde blev tavs.

«Nej,» sagde hun en Stund efter, «Du kan tro, at jeg ikke tror det. Og kunde jeg blot — aa, jeg skulde bare været Dig, Steffen!»

Han tændte en Cigaret og lod sig glide længere ud paa Stolen, med Benene frem under Bordet og Hænderne i Lommerne.

«Steffen — ved Du, jeg vilde næsten ønske, at de ikke alle i den Grad havde ligget paa Maven for Dig efter Din Concert. Jeg er bange for, at de har gjort Dig Fortræd, Steffen. Og Steffen — jeg kunde forstaa det, om Du var, hvad man kalder «en Musikidiot», saadan een, som blot kan spille og slet ikke andet. Som nogen af dem, der kom hjemme hos Far. Men Du er jo dog ikke dum, Steffen — aa Steffen — Du maa da kunne indse, at Du foreløbig bare skal arbejde og arbejde. Og Du ved meget godt selv, at om de Referenter, der nu slog Dig op i alle Bladene ved Din Debut i Efteraaret; at de, om de efter et Par Aars Forløb hørte Dig spille de samme Ting paa den samme Maade, vilde raabe op om, hvad Du har brugt Din Tid til. Og saa er det jo endda det mindste med dem! Men Du selv Steffen — Du selv — aa, havde dog blot Din Fader levet!»

Han slubrede det sidste af Kaffen i sig, smed Servietten i en sammenrullet Klump paa Dugen og gik smaafløjtende, med smaa tilfredse, selvsikre Sænknings i Knæene ind i Franz's Værelse. Han kom tilbage med en fortrædelig Mine.

«Det er sgu tarvelig gjort! Han har lukket af for sine Cigarer!»

Fru Hilde rynkede Panden. Hun havde tidt været baade ærgerlig og opbragt paa Franz's Vegne, naar Steffen ofte flere Gange om Dagen, siden han var begyndt jævnlig at spise der, gik ind og, foruden at tænde den sædvanlige Cigar efter Maaltidet, uden videre forsynede sig med flere af Franz's fineste Mærke, som han med et tilfreds Klap paa Jakken proppede ned i sin Vestelomme. Og hun havde tidt havt det paa Læben at sige det til ham.

Men nu — i samme Øjeblik, som hun hørte, at Franz uden videre selv havde laaset for dem, foer der en Vrede op i hende. Saa ugæstfri — han som selv havde saa rigeligt af alt, han kunde ikke engang unde hendes fattige Bror et Par Cigarer af sin Overflod.

«Ja Steffen — det er ogsaa en Skam, det er det — kom, lad os se — vent lidt — —» hun bukkede sig ned til Hylden under det lille Rygebord i Spisestuens Hjørne — «jo — han har dog ladet en Kasse staa fremme her. Se her Steffen, ryg endelig!»

«Tak,» han trak sit Sølvetui frem og tændte sig een af sine egne Cigaretter, «de fem Øres Pinde skal jeg dog ikke have noget af. Han kan være ganske rolig. Jeg skal ikke røre hans Tobak her i Huset mere. Skal vi saa forlægge Residensen?» Han vendte sig i Døren. «Det er sandt — Tak for Mad, Hilde!»

«Du kunde forresten gøre mig en Tjeneste,» — de sad i Dagligstuen, Steffen dybt nede i Fru Hildes Vindusstol med Benene svunget op over Fløjlsarm lænet — «det var egentlig derfor, jeg kom. Det er bare at tage ned til Havsted og spille for mig den 28nde. Det er jo et Hul — men jeg skal

sige Dig, jeg har saa forbandet godt Brug for de 50 Kroner. Men jeg kan sgu ikke til den Tid.»

Fru Hilde saae op.

«Er Du gal, Dreng! Nej, det ved Gud, jeg ikke vil!»

Men saa med eet, skød der en utæmmelig Lyst op i hende. Det var jo dog at komme ud — komme ud og spille — det var dog som et ringe Pust af alle Ungdomsaarenes stormfyldte Drømme —.

«Aa jo — Steffen — maaske alligevel! Jeg tror næsten, at jeg kunde have Lyst! Det er jo saa længe siden, jeg har spillet for nogen — ikke sandt —»

Fru Hilde blev oprømt ved Tanken og paa samme Tid rørt over sin egen fattige Glæde.

«Du kan da forstaa Steffen, at det er meningsløst at sidde her evigt og altid og spille bare for sig selv, indenfor sine egne, fire Vægge! Og Franz rejser netop bort et Par Dage til den Tid. Ellers gik det skam ikke. Men Herregud — det er da virkelig uskyldigt — synes Du ikke, Steffen? om det ogsaa er bag hans Ryg — der er da ikke ikke noget ondt i det?» gentog hun heftigt og utaalmodigt.

Steffen saa hovedrystende op i Loftet.

«Ja — Du maa jo være gal Hilde! At spørge sin Mand! Jeg ved Fanden ikke, hvordan I Kvinder har fat paa det. I har altid saa meget med Mændenes Tyranniseren — det er sgu Jer selv, der laver os til. Hvad Fanden skal det skjules for? «Imorgen rejser jeg —» saadan ganske en passant en Dag ved Kaffen. «Hvorfor?» «Fordi Steffen ønsker det.» Det maa Du gjerne sige. Værsgod, stil Du kun

mig i Breschen. Jeg er sgu ikke bange for den Uldspinder!»

«Steffen!» Fru Hilde rejste sig. «Maa jeg bede mig fritaget! Skulde jeg forklare det for Franz, saa blev det ganske andre Grunde. Tror Du, at jeg for lumpne 50 Kroners Skyld vilde gaa min Mand under Øjnene? Saa var det da tifold lettere for mig at give Dig Pengene. Nej Steffen, men jeg vilde sige ham det, som sandt er, at jeg rejste, fordi jeg trængte til at komme ud og spille. Og det vil jeg ogsaa gøre. At Du véd det. Jeg vil ikke nedlade mig til at lyve for Franz, hverken for Din eller andres Skyld. Det er han meget for god til. Det vil jeg blot sige Dig, Steffen.»

Han trak paa Skulderen, idet han rejste sig. «As you like it.»

— Hun satte sig ved Vinduet og nikkede ud til ham.

Aa, som han havde forandret sig, den Dreng!

Naar hun tænkte paa ham den Aften efter hans Concert — hun ser ham endnu stangle op ad Trappen paa sine lange Drengeben, som beruset, med Vennernes Laurbærkrans om Halsen og Violinkassen under sin Arm og med dette forundrede, men udæmpelige Udtryk af Glæde i de smaa, blanke Øjne. Og senere paa Aftenen, hvor havde han gaaet deroppe i Stuen hos hende og Franz, stavret om i samme forundrede Festrus — hans Kinder havde for første og eneste Gang været ganske røde — og saa dette stadig ubegribende Smil: «kan forstaa det — ja men kan I da forstaa, hvad der I er sket! At det er mig — Steffen Hallgren — —.»

Fru Hilde havde jo nok ventet det; hun havde vidst det, bedre end han selv, alt, hvad han sad

inde med. Dengang — nu vidste ingen det bedre end han selv. Desværre. Men hun havde tiet og ventet.

Og saa ved Bordet samme Aften, hvor hele Franz's Bekendtskabskreds havde været indbudt, hvorledes havde han ikke siddet og set sig om med den samme Undren, som saa alt helt anderledes ud nu end før! Han havde knap hørt det, naar de talte til ham — men hver Gang nogen ved Bordet havde fanget hans Blik og smilt til ham, saa havde han i glad og uvidende Forvirring strax løftet sit Glas mod dem og tømt det, nikkende og smilende og med rystende Haand. Han følte jo, at alle, alle sad her for hans Skyld i Aften, for at se paa ham og feste med ham. Saa barnlig, saa helt uden Manerer, som hans Eneliv havde gjort ham — han, som havde maattet sørge for sig selv fra sit femtende Aar — havde han siddet dér og naturligvis følt, at han stod over dem alle, trods deres Pengeposer og sikre Stillinger. Konge — Konge for en Aften!

Og nu, siden — —.

Aa, han, som de første Aar knap vidste, hvor han turde sætte sig, naar han kom i hendes elegante Hjem, og altid foregav, at han havde spist, fordi de ikke maatte tro, at han trængte, at han havde saadan en forfærdelig Lyst til Kaffen og den fine Mad og Cigaretten i de magelige Lænestole — —.

Han, som havde rødmet og hvasket af Skam, naar han kom for at takke Franz, fordi han havde set, at Steffens Klæder var slidte og sad daarligt, og havde sendt ham Penge i en Konvolut med venlige Ord, der gjorde Modtagelsen til en Tjeneste, han gjorde Giveren.

Og nu — ja, nu betragtede han det jo virkelig som en Ære, han beviste Franz, naar han nedlod sig til at nyde sine Maaltider i hans Hjem og forsyne sig af hans bedste Cigarer; han følte det saa bevisligt, at han gav det en Glorie, som ikke kunde købes for Penge. Han havde ikke været længe om at opdage Franz's Svaghed for, hvad der var berømt og i Velten, og han havde ikke undset sig for at udnytte den paa enhver Vis.

Fru Hilde sukkede. Aa ja, der var jo saa meget, som kunde undskylde ham. Saadan et Barn, som han havde været, da han kom fra Hjemmet og havde maattet sidde dér og spille i smaa Orkestre rundt om i Malmø og Landskrona og andre svenske Smaabyer. Saadanne smaa Orkestre, som skifter Medlemmer hver anden Maaned, og hvor Musikerne møder døddrukne og slaar hinanden halvt fordærvet i Fuldskab, saa de blier sat fast i de forskellige Byer — saadan nogle, der sidder og hvisper hinanden uanstændige Historier i Øret paa Melodien, som de spiller imens, eller slaar Hornspytten i Hovederne paa hinanden og slipper Buehaarene ned paa de nøgne Rygge under de aabne Halskraver. Godt, at han endda havde staaet sig, som han havde.

I det Par Aar, han saa var bleven hjulpen frem, det første af Faderens Ven, den gamle Kapelmusikus, og det sidste af Franz — var hele dette vejfarende Væsen bleven dukket ned af en imponeret Ærbødighed for dem, der havde Pengene og Magten. Nu, da han havde vist sig selv og andre, at han ejede et Talent, der stod over dem begge — var det, som alt det gamle selvsikre og forsorne dukkede frem igen — Bierfiedleren fra Smaastads-

orkestret. Kun naar han havde Violinen under Hagen, og Buen skred, og Strængene dirrede under hans Fingre — i samme Stund var han den sjælfulde, den udsøgt cultiverede Stryger. Hilde havde ofte syntes, at det var noget af et Fænomen med den Dreng og hans Spil — det var jo virkelig, som om hans Sjæl laa i Violinen, og som om han greb den og lagde den fra sig med den.

Naa — nu var han jo ovenpaa, havde en Position, han var en offentlig Person, med hvem Bladene beskæftigede sig, og han havde i Sommer faaet to anonyme Kærlighedsbreve — —!

Og egentlig var han jo en god Dreng; det var Folk selv, der havde ødelagt ham, Franz ikke mindst i Begyndelsen. Og nu, da han var bleven hensynsløs og egoistisk, som forkælede Børn blier det — nu var Franz den første til at falde over ham ved hver given Lejlighed. Men det var jo den Retfærdighed, Verden gav. Den, der fordømte og fralagde sig selv sine Gerninger.

Fru Hilde gik hen til Flygelet og slog det an. Saa stansede hun og lyttede. Jo — det var rigtigt — den lille græd dér langt inde i Kammeret paa den anden Side Spisestuen.

Hun holdt inde et Øjeblik og lyttede med Hovedet paa skraa, mens et vemodigt Smil gled over i et stivnet Alvor om Mundens Flige. Saa rejste hun sig med et Sæt — blev saa staaende ubeslutsom med Haanden mod Flygelkanten og lyttede videre.

Graaden derinde tog til — Hilde flyttede hastigt Fødderne i den Retning — men i det samme hørte hun en syngende og tyssende Stemme og en regelmæssig Lyd af Trin, der tog til og svandt og atter

nærmede sig i en jævn Skridtgang op og ned over Kammerets Gulv.

Saa trak Fru Hilde Rørstolen til Rette igen med et halvt resigneret, halvt trodsigt Smil og slog Flygelet an.

Et Øjeblik stansede hun atter som for at lytte — saa satte hun med et fast Løb ind og gled og sprang i forte og skarpt markerede Øvelser om mellem Klaverets Taster, til al anden Lyd druknede og glemtes.

N EJ, som det sneede!

Fru Hilde trak Waggonrudens Gardin til Side — at det nu efter de otte foraarsmilde Dage skulde give sig til at fryse og sne netop denne Morgen, rigtig stormsne, stort og laaddent, saa man knap kunde se, om det var Frost eller Tø, havde det ikke været for de lange Istapper, der hang som en Glasfrynse paa Telegrafsnorene, uden saa meget som at dryppe fra Spidserne.

Det var da godt, at Frans var kommen afsted i Gaar Morges i Tørvejr; nu sad han, efter Postkortet, allerede i god Behold nede i Wien de første to Dage, og skulde siden Syd paa.

Det var saa underligt alligevel at sidde her, uden at han anede det mindste om det, men troede hende velforvaret hjemme i Villaen. Men hun havde ikke kunnet faa sig til at sige det til ham, før han rejste. Hun havde haft det paa Munden Gang efter Gang hele Aftenen:

«Det er sandt — jeg tager ned til Havsted Fredag Aften og spiller et Par Klaversoloer ved en Soirée — Du har vel ikke noget imod det — jeg kan tage hjem igen samme Nat — — —»

Blot sige det saa roligt og saa selvfølgelig, som

fortalte hun, at hun gik blot ind i den anden Stue for at hente noget, men kom strax igen.

Men hver Gang hun havde kæmpet sig frem til at sige det og saae op mod hans Ansigt, som han sad dèr i Lænestolen, tryk og veltilpas ved hendes Nærhed, og intetanende drejede den lysebrune Cigar mellem Fingrene, mens han læste — saa var hun stoppet ved denne, den allersidste Overvindelse.

Slet ikke det, at hun skulde tænde en Gnist af Ufred i denne hjemlige Siesta, mudre en Smule op i dette stillestaaende Gadekær, hvor Hverdagslivets gammelkendte Tanker og Behov stillede deres jævne og uhidsede Tørst mod Dagens Slutning — nej, men denne Angst for det, der vilde komme op i hende, om han virkelig skulde være egenkærlig og uvidende nok til at nægte hende det. For det vidste hun, at om han nægtede hende dette — da vilde hun komme til at hade ham. Da stod det ikke til at redde mere, det eneste, der overhovedet existerede imellem dem: Ven- og Kammeratskabet, og den erotiske Dragen mellem deres Legemer. Saa vilde det være Slut altsammen.

Og saa havde hun da opgivet det, foretrukket at vente til de mødtes igen, bagefter. Lad saa se, hvad der vilde komme, det var dog altid en Ud-sættelse — —

Hun lænede sig frem og saae ud gennem Ruden. Det var jo formelig en Snestorm — den kom paa skraa ind fra Køgebugtens Vand og kastede sig is-piskende kold ind over Landet og dryssede som en ond Sæd ned over den sorte Muldjord. I Markernes Pløjefurer laa Sneen fast og med smaa Rygkamme som Skumbræmme paa et nattesort Hav. Kragerne

drev stormstridende som smaa, blaffende Sørgeslør forbi Ruden.

Telegraftraadene dalede og steg, blinkende hastigt og sky — som Øjne, der vilde stirre paa hende gennem Ruden, men som, hver Gang hendes Blik fangede dem, foer tilvejs i et Blink.

Her var halvkoldt og uhyggeligt i Kupeen, hun havde vrikket og manøvreret flere Gange med Varmeledningens Haandgreb — men uden Resultat. Godt, at hun havde anskaffet sig denne svære Ulster til Rejsen; hun havde egentlig trængt til den længe, nu var der endelig en Anledning. Hun saae efter, at den store, flade Papæske med Silkekjolen stod sikkert oppe i Nættet, lagde Fødderne i de sorte Klædesovertræksstøvler op paa det modsatte Sæde og krøb saa langt ned i Ulsteren som muligt. Om hun prøvede paa at smaablunde lidt — —

Men med et foer hun op i en pludselig opstrømmende Glæde.

Aa, her sad hun da virkelig, ene, paa Vej ud til sin Gerning, sin egentlige, ligesom Franz til sin! Aa, at hun skulde opleve det, alligevel! Og ikke blot dette — nej, denne korte og forjagede Rejse skulde være Indledningen til en lang og ærefuld Række af Concerter i danske Provinsbyer. Havde ikke altid hendes gamle Lærer her hjemme sagt:

«Det, I skal, I, som kan noget, det er at rejse ud i Provinserne og reformere Musiksmagen her hjemme — lære dem at elske og kræve det, der duer.»

Ja, nu vidste hun det: dette skulde være en brat og energisk Slaaen Hul paa den Is, under hvis Dække hun havde svømmet rundt nu i de sidste Aar. Hun følte sig jo virkelig som en Fisk, der,

frossen fast i Isen, pludselig kender sig paa Vej i rislende vildt Løb ud mod Havet!

Blot nu Flygelet maatte du — bare nogenlunde, og Tilhørerne ikke være rent utilgængelige. Hun havde valgt sit Program saa læmpeligt som muligt: To Chopinske Etuder, og Liszt's Soirées de Viennes. Og som egentlig Bæreplanke en Beethovenssk Sonate. Eet vægtigt Nummer maatte hun da i det mindste kunne tillade sig. Det var oven i Købet C Moll-sonaten, hendes Yndlingscomposition, som hun vilde give dem — blot de nu maatte vide, hvad det var de fik.

Hun nynnede i Tanker Themaet i sidste Del med den enligt syngende Tone og de fremadbølggende Løb, de travle, travle, fremadrislende, der saa atter med eet klukkende vælder tilbage, tabende sig, smaatravle, smaasnakkende, tilsidst gemte og glemte under den faste, enlige Tones sørgmodigt brede Syngen.

Hun mindedes sine Ungpigerdrømme og smilte. Ja, ja, lidt Syd paa gik det da — men Impressarioen, den sortøjede Wiener med Concertanmeldelsernes bugnende Scrapbook i sin Skindtaske og Pengebeholdningens Sedler og Guld, med Ansvar og Besværet — med hele den tusendarmede Omhus Ømhed, der puslende samlede Skindtæppet om hendes Fødder og tog Vare paa hendes Hænder, som paa to svagelige Tronarvinger, af hvis Liv Rigers Velfærd og Bestaaen afgang. Og den lille behændige Kammerpige med Hattefutralernes Stabel til Promenaderne paa Corsoen og Unter den Linden, og med Papæskernes vissent raslende Kranse og Buketter — de tørre Blomster, der endnu langt ind i Døden bar Virakens Røgelsesduft i sig — —

hvor var hun? Hvor var Spisewaggonens lune Hygge, Bordets Krystal, det lade Velvære oven paa Anspændelsen — —

Hun sukkede — foreløbig var hun sin egen Impressario — naa, det gav dog en Følelse af Selvstændighed, som ikke var til at foragte. Værre var det at skulle være sin egen Kammerjomfru. Hun havde ikke engang saa meget som faaet en ordentlig Skindmuffe med at varme sine Hænder i. Det kunde dog ogsaa Christiane eller Jungersen have husket paa. Piger begreb da heller aldrig noget af sig selv. Der hang den nu hjemme paa Knagen i den halvlune Korridor, mens hun sad her og frøs og maatte gemme sine Fingerspidser, der var skøre af Kulde, inde i de vide Kaabeærmer. —

Ud over Masnedsund slog Stormen Sneen som lange, strilede Piskesvøber ned mod Vandet, men Vandet rejste sig og slog igen, stemte alle Bølgerygge imod, gjorde sig stivt og sejt som Gummi; det prustede det hvide Skumspy om sig og baskede som Hajfinner mod Skibets Sider. Men i lige Linie stod efter dem den hvide Kølvej mellem de mørke Vandsletter, som en urørt Snesti gennem en ujævn tillagt Isflade.

Ved Færgegaardens Strand stod en gammel Fisker og kastede Sild fra Nættet ned i en Kurv; han havde ondt for at værges sig mod Maagerne, der vingevirrende foer om ham og huggede efter Fisken. —

I Nykøbing holdt Automobilens udenfor Bane-
gaarden. Fru Hilde baxede sig Vej gennem Stations-
døren ned til Vognen med sin Papæske og Plaiderne,
Stormen slog snepiskende imod hende — hun sloges
over mod Dørtrinet, saa Bagagen foer ind i Vognen
foran hende.

Vejret drev ustanseligt ned over Ruderne, hun stampede Fødderne mod Vognbundens Trærist, hvor dyndblandet Issjap fra Galoscher og Vandstøvler flød i en grødet Masse ned mellem Tremmerne. Hun løftede Skindbræmmen paa sin grønne Klædeskjole og samlede den stramt ind mellem Knæene og satte sig tilrette med Papæsken lodret mod Ruden bag sin Ryg.

Tre, fire tungt indtullede Passagerer uden Hoveder dukkede dybt nede i Kavajerne, brummede over det forbandede Smøleri og Trækken fra den aabne Dør, der hakkede i Hængslerne, saa Ruden raslede i sin løse Indfatning.

«Hvad Fanden venter vi efter?» Den yderste drejede den hovedløse Overkrop i Vamsen og hug Knortestokken i Gulvet mellem sine Dobbelsaalsstøvler, der lugtede ramme og fede af Tran og Sværte — «Toget er jo af Helvede til for længe siden!»

Døren hakkede, Trinbrædtet klaprede i Stormen — Snepisket slog mod Ruden i lange, strittende Sprøjt.

Inden for Stationsvinduet stod Chaufføren og snakkede trægt med tre Karle i tophøje Düffelskasketter, de gloede med hængende Munde og skrabede i Gulvsandet, som om alt var i den bedste Orden.

Fru Hilde blev hed af Harme — det skulde nogen have budt hende hjemme; her sad hun og var færdig og ventede og frøs, mens den Bonde stod dér og gav sig Stunder — —

Efter et Kvarters Forløb kom Chaufføren sindigt ud og smed nogen Kurvebagage oven paa Vognen. Fjernede sig saa atter langsomt over mod Stationen.

«Hvornaar skal vi dog køre?» Fru Hilde stak Hovedet frem — den yderste Kavaj var blundet hen over et Smaablad — «Klokken er jo meget over tre?»

«Ja — se det er ikke saadan helt til at sige — vi skal vente etter Greverne fra Granholm. Ja, vi skal saa.»

Han smøgede med grundig Omhu et graauldent Dække om Maven.

«For de har bestilt Plads i Vognen. De skal til Ballet paa Ulrikskær.»

Hun satte sig tilbage og hug Døren i.

At man skulde finde sig i det: Bal — hun skulde mene, at hendes Tid var vigtigere og kostbarere! Om hun nu kom for sent, saa sent, at hun ikke fik Tid til at hvile sig, men blot maatte lige til Omklædningen, træt og forkommen efter Rejsen — aa, blot det, ikke at faa sine Fingerspidser ordentlig gennemvarmede før Concerten!

Aa, som hun frøs — — —

Saa — hun drejede Overkroppen og saa ud gennem Ruden — dér gav han en gammel Kone Afslag! Han havde ingen Plads. Men om de nu slet ikke kom, Greverne, Balløverne — —

Fru Hilde trykkede Ansigtet helt ind mod Ruden. Aa, som den gamle Kone græd — det var ved Gud for galt! Nej — men det kunde da ikke være derfor — saa — jo, nu slog han da til.

Døren sprang op, hun hørte Stemmer herind med Blæsten.

Der stod to yngre, købstadsklædte Koner og talte med den gamle.

«Saa — saa Mor, det kan jo ikke nytte. Folk ser paa os inde i Vognen — aa Herregud, lad nu

være! Skammer Du Dig dog ikke, Mor — jeg vil ved Gud ikke staa her saa.»

Den gamle rystede paa Hovedet og tørte sig med Knoerne over de rødrandede Øjne. Den sorte Hovedklædesnip med de brandrøde Roser i smeldede i Stormen.

«Aa — Du ku dog bliw, til Vognen kører, bette Kestin', det varer vist kuns lidt.»

«Nej Mor —» Hun strakte en stor Haand ud mod hende i en sort, stiv og for kort Handske, der gabede stramt over det tykke Haandlede.

«Det er jo bare til at trække Pinen ud for Dig. Vi kan lige saa godt gaa nu. Marie ser saa ud til Dig engang i Sommer. Jeg skal nok skrive. Farvel Mor — og lad nu vær' med at græde. Det kan jo ikke nytte.»

Hun stod endnu med Moderens Haand i sin. Saa rakte hun Hovedet stivt fremover og kyssede den gamle uvant og noget fremmed paa Munden, en lille rød og rimpet Mund med smalle, smalle Læber, der laa dybt inde, ikke større end et Barns. Den anden nikkede. Saa vendte de sig begge og gik, uden at se tilbage.

Den gamle kom med Besvær ind i Vognen, hun krøb sammen i Hjørnet overfor Hilde og trykkede det graalige Lommetørklæde, der laa i Strygefolderne endnu, og som lugtede af Mug og Skuffefrugt, med Varsomhed mod Øjnene, der sved i de røde Saarrande af Taarerne. Hun smaasnøftede som et Barn, man har forbudt at græde mere.

Nu kom Kusken bandende og smældede Døren i.

«Da skal de s'gu faa Lov at betale, ogsaa for alle tre Pladser!» brummede han, mens han opgav

sit grevelige Indhold og langsomt steg til Vejrs mellem sine Pakker og Kurve.

Fru Hilde sad og saa paa den gamle Kone. Der var ikke noget, der gjorde saa ondt i hende, som at se gamle Mennesker græde. Ingen Sorg var saa haabløs som deres. Den Tid, som læger Saarene, var ikke for dem. De havde kun det ubønhørlige Nu, der slog dem — Aarene, der skulde helbrede, kom ikke til dem.

Med eet, just som Vognen var kommen i Gang, foer den gamle Kone op med et angst Udbrud.

«Aa Gud — aa Gud, nu gik hun med min Billet og mine Penge — jeg glemte jo — —»

Hun famlede forvirret med de gigtknudedede Fingre i en lille, sortfedtet Lædertaske mellem smaa Pakker i krøllet Avispapir — et stort, bulet og irret Fingerbøl og et Par Toører trillede ud i Skødet. Hun raslede mellem Papiret. «Aa Gud, nu er jeg da ulykkelig!»

Fru Hilde bøjede sig frem. «Maa jeg ikke hjælpe Dem, laane Dem de Penge, mener jeg — —» — Konen saa ret velklædt ud — «det kan jo saa let ske. Se her — —»

Hun trak sin elegante lille Skindpung frem af Haandtasken og rakte den gamle Kone en Tikronesedel.

Hun tog nænsomt om den. «Aa, mange Tak, det er da snart en Skam — det var saamænd ikke mere end som et Par Kroner — —» men med eet greb hun med den venstre Haand ned om det tunge, vaterede Skørt og følte op under.

«Aa Gud — ja sikken man dog sidder ogsaa. Her er de jo Gudskelov. Aa ja, jeg er jo saa forstyrret idag.»

Hun rakte Fru Hilde Pengene tilbage.

«De kan tro, at det er svært for en Mor — Fruen har maaske selv smaa? Nu rejste min sidste Datter til Amerika. Paa Torsdag rejser hun fra København. Jeg har fulgt hende her til Nykøbing — aa ja, nu er jeg endda helt ene.»

Fru Hilde stirrede paa hende. Til Amerika — fra sin Mor — og hun vilde ikke blive, til Vognen kørte — — —

«Hun lovede mig jo nok at skrive!» sagde den gamle, mens hun trykkede Lommetørklædets haarde Kompres mod Øjnene, «men det lover de lige saa bestemt alle sammen. Men saa, naar de først er kommen derover, saa glemmer de det. Ja, de gør. Og det kan vel ogsaa ha' sin Rimelighed, der kan jo være saa meget derovre, som en anden een ikke kender til. Og Pengene sender de lige saa bestemt til dem, som de betaler for at ha' mig.»

Hilde klappede hende paa Haanden og nikkede; hun havde saa inderlig ondt af hende, men hun vidste ikke et Ord at sige hende. Det var desuden saa flovt med alle disse Medrejsende, der bare sad dér og stirrede eller smaagryntede med hinanden indbyrdes om alle mulige, ligegyldige Ting.

Aa, men denne gamle Kone — havde hun bare været fattig, ja, Fru Hilde ønskede det næsten, rigtig i Pjalter, saa hun kunde givet hende Penge, mange Penge, og faaet hendes Adresse og sendt hende flere, naar hun var kommen hjem. Det var saa ondt, at hun slet ikke kunde finde paa noget at sige hende, andet end, at det var rigtignok svært — jo, det maatte rigtignok være ondt for hende —

Og saa var der noget, som hun hele Tiden maatte tænke paa, mens den gamle sad og smaablundede

derovre med det kummerfulde Udtryk om den smalle, rimpede Mund — nogle Ord, hun havde sagt:

«Ja — Fruen har maaske selv smaa — De kan tro, at det er svært for en Mor» — — —

Ja — vilde det mon egentlig være saa svært for hende, om hendes lille Barn blev fjærnet fra hende, sendt med gode Mennesker, der fremdeles vilde tage sig af det, til Landet dér langt borte? Vilde hun som andre Mødre savne det beskt og stikkende Time for Time, der randt? Vilde det mon ikke langt snarere være med en Følelse af Lettelse og Uansvarlighed, hun saa dem drage bort med det, de, som passede og forstod det bedre end hun selv? Vilde hun vel have nogle af alle de Minder, om disse smaa tusindartede Behov, som knytter Moderen og hendes spæde Barn til hinanden? Vilde hun have Minder om, at den lille havde ligget i hendes Arm og mættet sig af hendes Legeme, set med sit klare Blik op i hendes i smilende, selvfølgeligt Velvære ved hendes nøgne Bryst? Vilde hun have Minder om bange og kummerfyldte Nætter, hvor den lille havde ligget urolig og smaa-syg i hendes Arme, mens hun selv paa nøgne Fødder i den tynde Natkjole havde vandret Timerne tilende paa det kolde Vintergulv med den lille vel indpakket, men uden Tanke for sit eget Behov? Minder om Solskinsture med Barnet, rødkindet i den nedslaaede Kaleshevogn, om Bæreture op ad Trappen, langsomt og forsigtigt for ikke at forstyrre den sunde Søvn, som Foraarsluften saa naadeligt havde mættet det med — — —

«Fruen har maaske selv smaa — —» Aa ja — maaske, hun vidste det jo knapt, om hun havde Ret til at kalde det Barn sit.

Hun vendte sig og trykkede Ansigtet mod Vognruden og fulgte Vejen, som Automobilen i slingrende Kast foer frem ad, hakkende og prustende gennem den snespættede Skumring. Ved hvert Stød mod Vejen sloges hendes Knæ mod Sædets haarde Kanter.

Stormen var stilnet af, eller man hørte den ikke for Vognens Susen; nede i Dyndsporene paa Vejen spyede Vandet sivende op under Hjulenes Gummiringe; de kortstammede, stride Piletræer stak de tynde, knagende Arme ud som Tiggerbørn langs Vejkanten. Og gennem Vognens Skumplen steg Iskulden fra dens sølede Tremmebund til Vejrs, lamrende hendes Legeme nedefra og opefter. Af og til stansedes der med et brat Ryk foran et eller andet ubegribeligt Hus, mens Maskinens tunge Pulsslag ustanseligt hakkede videre i Mørket — een af Kavajerne rejste sig og banede sig Vej mellem Benrækkerne og forsvandt, hovedløs, som den havde siddet.

Og for hver Gang spredte de andre Kavajer sig en Smule med et frigjort Suk nede i Pelskraverne.

Fru Hilde fik med eet Øje paa to Passagerer, der sad trykket helt op i det ene Hjørne nærmest Bukken; og med det samme hun saa dem, forstod hun, at det maatte være hendes Medassisterende for Aftenen.

Steffen havde talt om dem — en ung Maleramatørsanger og hans Kæreste, der skulde accompagnere ham. Han var lille og tynd med en Smule rødligt Kindsæg og dybtliggende Øjne, hans tunge, sorte Astrakanshue stod for voldsomt til det magre Ansigt med de pigeagtige Træk. En lille, forskræmt Kvinde af Sypigetypen med meget blond Haar og brune Øjne sad og krøb sammen helt inde i Hjørnet

med Hovedet mod hans Skulder. Hun havde hvide, strikkede Vanter og holdt uafslædigt fast om Node-rullen. En Gang imellem løftede hun Hovedet og spurgte, om han frøs og samlede den tynde Halskrave paa hans mørkeblaa Havelock sammen om hans Hals. Han rystede paa Hovedet, og hun skubbede sig atter til Rette ind mod hans Skulder med lukkede Øjne.

Fru Hilde trak paa Munden — umulige! Hun turde give sit Liv paa, at han ikke kunde synge, saadan som han saa ud. For ikke at tale om den lille Sypige, der formodentlig skulde accompagnere ham paa en lille talentløs, længst glemt Barneundervisning. Det var sandelig udsøgt Selskab — Du gode Gud, som Frantz vilde haanet hende — —

Nu syntes Vognen at sagtne — der vexledes Ord derude i Mørket mellem Kusken og een nede paa Vejen, overdøvet af Maskinens Klapren — saa, nu hakkede den atter videre, men ind over Stenbro.

Hun skød Emmen af Ruden med sit Kaabeærme og forsøgte at faa et Glimt af Byen.

Sneen var standset, men alt var sodet til af dette smulnende Vinterskummer, der uldner alle Grænsestreger ud. Det var lige, at hun skimtede to Rækker ujævnt lave Huse med noget taagemat Lys bag Rullegardinerne, en lav Købmandshandel med en tilføjet Snetrappe, der gik ned til begge Sider med Jærnrækværk — et Barn, der smøg forbi paa Fortovet og op mod Trappen, barhovedet, med en Avis under Armen, hentet fra Naboen, som de formodentlig var fællig med om det lokale Organ. Ellers tomt paa Gaderne — kun de

sorte Skyggehuse med den matte Lysstjerne bag Gardinernes Taage.

«Hotel Hermansen!»

Fru Hilde kæmpede sig frem med Papæsken opefter.

«Er der flere?»

«Nej. Vil De holde ved Apothekerens.»

Det var Sangeren. De skulde altsaa logere dér de to, formodentlig Bekendte af Huset, der havde skaffet dem denne lille Indtægt, og som gerne vilde spare dem Hoteludgiften.

— — —
 Det lille halvkolde Hotelværelse med de tre, fire rødfalmede Fløjls møbler og den hvidtæppede Seng med den slidte Forligger — den firkantede Stump sømmet Serviet midt paa Maghonibordet med det restaurationsagtige Tændstikkeetui og det hvide Porcellainsaskebæger med den malede Cigar i Bunden —

Stumtjeneren med de strittende Knager der henne i Hjørnet — og saa denne Provinslugt af Tørveaske og Mug.

Hyggeligt var her ikke, det var Synd at sige.

Hun lagde sig et Øjeblik paa Sengen for at hvile, men havde ingen Ro. Klokken var jo bleven over sex, og hun havde formodentlig ingen til at hjælpe sig.

— — —
 Hun ringede paa Pigen, nu havde hun stampende foran Spejlet, Gang efter Gang prøvet paa at hæfte Kjolen sammen i Ryggen.

«Ja, nu skal jeg strax — —»

Den tykke, uredte Pige tørrede Hænderne i Forklædet og trak hendes Kjole sammen.

Uf — Fru Hilde gøs, det var som Islabber paa hendes nøgne Ryg; de var jo rentud til at faa en Lungebetændelse af, de Hænder. Og som hun manøvrerede med Knappenaalene, kradsede og stak igennem. Det skulde blot Christiane hjemme have vovet — Klods ogsaa!

Hun foer sig med Pudderkvasten over Kinderne, pustede saa Støvet med fremskudt Underlæbe bort fra Øjenvipperne og drejede Skulderen ind i det hvide Skindslag. Gik saa ned forbi de smalle Døre, hvor Nummerpladerne lige skimtedes i det matte Gasblus, ned til Vognen, der skulde køre hende hen til Foreningens Sal i Byens gamle Hotel. Dumhed ogsaa, at de ikke havde bestilt Værelse til hende dér, saa havde hun dog sluppet den Ulejlighed, især da hun jo slet ikke havde i Sinde at blive der om Natten. Men maaske kunde hun dog saa faa et lille Glimt af Byen, mens hun kørte, hun, som havde siddet indestængt de sidste Aar og slet ikke kendte sit eget Land udenfor Strandvejen mellem København og Gilleleje.

Men Vognruderne duggede uafladeligt, hun bare lige anede et Par lave Plankeværker, grønskimlede og utætte, og to lange, smalle Smøger med Haver paa Siderne, der formodentlig gik ned til Fjorden. Ellers intet. Hun bare sendtes fra den ene Vogns Skummelhed ind i den anden, fra det ene madlugtende Hotels Uhygge ind i det næste.

Der havde været Bud til hende med Besked, om hun vilde komme lidt tidligt, da hun maatte gaa gennem Salen for at komme til Solistværelset, der laa bagved — det var bedst, inden der var kommen for mange. Man ventede dog altsaa Hus.

Gennem en lille Skænkestue, hvor der lugtede

raat og kælderfugtigt, med Øl- og Vinglas paa Disken og et Fad vindtørt Smørrebrød under den obligate Glasklokke, og med Vægghylder, besatte med smaa Vinkarafler, ikke større end Parfume-flasker, med forskelligfarvede Væsker — kom hun ind i Salen.

Fra det nyvaskede Gulv, der var mørkt endnu af Fugtigheden, stod en klam Lugt af vaade Brædder og nystrøet Gulvsand, blandet med en vammelvarm Os af forloren Skildpadde og Øl, og døde Cigarer i forladte Askebægre. Spredt paa Rækkerne sad allerede tre, fire lokale Byfruer med Smaapiger i hvide Halvhandsker og lyseblaa Silkebaand i udslaaet Nakkehaar, og Dansesko. De drejede Hovederne efter hende, puffede til Mødrene og hviskede. Henne i Hjørnet strøg hun forbi Flygelet paa en lav, papirklædt Tribune. Der laa et tæt Lag Støv som en laadden Musepels over det sorte Træ, Tangenterne grinte gule og løse som Tænder i en Gammelmandsmund.

Doktoren, der formodentlig repræsenterede Byens Musikliv, kom ind til hende med Frue for at byde hende Velkommen og takke, fordi hun vilde glæde deres lille, afsides By med et Pust af den store Verdens Kunst. Et Par Damer og en halvvoxen Søn smuttede ind med i hans Kølvand.

Doktoren var lille og tyk med sort Fuldskæg og Briller og fregnede Hænder, han lignede en Landsbylærer; han bukkede tungt og uvant. Fru Hilde saae, at hans Kjole var for snæver i Ærme-gabene, naar han bøjede sig; hun tænkte paa Anders Tikøb og kom til at le højt. De lo alle forbindtligst —. Fru Hilde spurgte om Flygelet. Doktoren stirrede slukøret paa hende. Aa jo, saa-

mænd — naturligvis, noget førsterangs var det jo ikke, han havde smaamænd tit foreslaaet i Bestyrelsen Anskaffelsen af et nyt — men — foreløbig — han smilte overtalende — af et Restaurationsflygel at være, var det saamænd slet ikke saa fejl endda — —

«Det er Løgn!» hviskede Sønnen — en forspist Skoledreng med et godmodigt Flabeansigt — mens de andre fjærnede sig, «Tasterne blier liggende, bare man ser paa dem. Der maa tre Mand høj til at hive dem op».

Han smilte trægt med sit store dorske Ansigt, idet han gik ud. —

Saa stod Fru Hilde da paa Tribunen. Hun hørte det grove Papirdækkes ru Knitren under Silkeslæbet, en forfalden Rørstol var trukket frem foran Flygelet, der stadig stod støvgemt med lukket Laag. Hun saae sig hjælpeløs om et Øjeblik — gik saa om bag det og slog selv Laaget op.

Saa saae hun i et hastigt Blik ud over Salen og ligesom samlede hele dens Indhold i Doktor-drengens søvnigt dumme Smil. — — —

— Fru Hilde gik frem og tilbage — frem og tilbage ad den slidte Løber i Hotelværelset. Henne paa Bordet stod de tunge, blaarandede Thekopper endnu halvt fyldte, den anløbne Pletbakke drev af Indholdet. Smørrebrødet stod urørt.

Frem og tilbage gik Fru Hilde — engang imellem, naar hun naaede Ruden, blev hun staaende og gav sig til at tromme, hastigere og hastigere — foer saa atter ind i sin rastløse Flugt, mens hun slog Handskerne snertende ind mod sin Haandflade.

Nej, hun vilde ikke tænke paa det. Hun vilde

ikke. Ikke nu — ikke nu, der var jo Tid nok, i Vognen, i Toget hjem — hjemme — hele Livet. Aa, der var jo Tid nok. Nu kunde hun ikke.

Hun gik og gik, til Luften blev svimmeltung og legemsfast mod hendes Ansigt, hver Gang hun hastigt drejede sig; hun fik en kvalmende Fornemmelse. Hun stansede ved den lille Haandtaske, aabnede den og tog en Cigaret frem fra sit Etui.

Hun satte sig og lod Armene med Cigaretten hænge ud over Stolearmenes Kant; de brede Tyllschiffoner viftede om det nøgne Haanded. Hun saae, hvorledes Cigarettrøgen langsomt snoede sig ind mellem disse vibrerende Kniplinger — hun kom til at tænke paa, at om hun nu skaffede sig en lille Flaske, bare en lille, uskyldig Flaske med vandklar Morfin og saa tømte den og satte sig til at blunde, her hvor hun sad, med Cigaretten — saadan imellem Fingrene som nu — saa vilde den først naa de viftende Chiffoner med sin Ildspids, naar hun var langt inde i Søvn. Og næste Morgen vilde der blot ligge en Haandfuld Aske foran Stolen, ikke større end man kunde samle den i sine hule Hænder.

Hun rejste sig — aa, for noget Snak — hvordan var det dog, hun sad og blev!

Hun gik hen til Vinduet og trak Gardinet fra — der slog Lyd af ujævne Trin mod Gadens Stenbro. I det samme blev et Gardin løftet ovre i en af de lave Stuer paa den anden Side af Strædet, Skæret faldt ud paa to unge Mænd, der stavrede forbi midt ad Gaden. Formodentlig et Par Commisser, der gik Nattetur efter Hotelsoldet. Hun tænkte sig dem vandrende videre ud i den frysende Nat, ned mod Fjorden.

Langt ude brast frem gennem Mørket Blussene fra Ulrikskær — Rude ved Rude i en lang blistrende Række; de mindede hende om Helsingborgs Lysrække, som hun havde set den Sommeraftener fra Vedbæk Hotel.

Hun undredes pludselig over, hvorvidt Greverne fra Granholm havde naaet Ballet i rette Tid — men følte i det samme Lede ved, at hun kunde have Rum for en saa ganske interesseløs Tanke.

Og i det samme, rapt og lige paa som en Fugl, slog al hendes Bevidsthed ned paa det Sted, som den længe flagrende og sky havde kredset uden om. Og i samme Nu, slængt ind over Sofaen, brast hun i Graad, hidsig og anklagende, med en harmfyldt hulkende Mumlen ind imellem. Saa blev den langsomt sagtere og inderligere, saa ensomt klagende dernede fra Sofaens Fløjlsbynde.

For hvor var hun dog ene, saa hjælpeløs ene om det altsammen! Ene om Nederlaget, ene om Skammen og Smerten — der fandtes jo ikke den i hele den vide Verden, som vilde haft Medynk med hende i denne Stund. Selv Steffen — han vilde vel blot le vanvittigt og sige: «Hvad Fanden, de Idioter, det kan sgu da være ligegyldigt — har Du Pengene?»

Og hun vidste dog — aa, hun vidste, at hun var kommen til dem med hele sin stærke Berettelsestrang i Musiken, hun havde valgt saa læmpeligt, og hun vidste, at hun havde spillet godt i Aften, alt til Trods.

Hun rejste sig i Sofaen — hun blev saa varm oppe i Panden under Haaret — hendes Øjelaage sved af Hede og Graad.

Ja, havde hun nu egentlig det! havde hendes

egen Kunstnerglæde, hendes dybe Dukken sig i Musiken, havde den været stærk og dyb nok til at lukke alle ydre Indtryk ude?

Hvorledes kunde hun da vide, om Salen lyttede eller gabede, om den hviskede eller sov? hun havde jo været saa langt, langt borte derfra — hvad kom det hende ved, altsammen?

Aa jo — hun vidste det. Det var jo det forfærdeligste af det alt. Dette, at hun havde fornummet det ind imellem, altsammen. At det virkelig havde ejet Evne til at virke som en Verden af Forstyrrelse, al den Smaalyd dernede fra, der greb ind baade i Tone og Rytme, som naar en Lirekassemand med eet gav sig til at spille hjemme i Gaarden, mens hun sad ved Klaveret.

Hun havde jo kendt det paa sig, hvorledes de sad dér og listede Ure op af Vestelommer og Silkebælter, knitrede med Konfektposer og raslede med Programmerne, studerede Sangerens trykte Tekster, forlænds og baglænds, vendte og drejede det uskyldige Papir, om der ikke skulde findes blot en Smule underholdende Stof paa Bagsiden — blot en Vittighed, en Henvisning til en Handelsophævelse — aa, et Kongerige for blot to Liniers adspredende Tekst!

Dér havde hun altsaa siddet som en anden Restaurationspianist og underholdt dem, mens de sad og trak i Handskerne og skrabe i Gulvsandet og ventede — aa bare ventede paa, at det kunde faa Ende, og de kunde komme til at danse. Ventede paa, at Smørrebrødet blev færdigt og Bajerne trukket op, og Salen der inde ved Siden af ryddet — og saa — saa —

Hun foer op og begyndte sin Flugt frem og til-

bage ad Løberen, mens hun hurtigt skiftede Lomme-tørklædets fast sammenknugede Bold fra Haand til Haand.

Og saa Klaveret! At tænke sig, at de havde budt hende et Klaver med kun een Pedal, der støjede op, blot hun rørte den med Spidsen af sin Fod, mens Pianopedalen manglede! Som Tonerne var sprungne frem af dette sordinløse Instrument, stive og stirrende som Blikket fra et Øje uden Laag!

Og Sangeren — denne sentimentalt vibrerende Dilettant-Baryton — og den lille Sypiges Accompanement — Reminiscenser fra Baggaardsetager paa lumre Sommerdage.

Aa — men hvad kom alt det andet hende ved! Nej, hun selv — hun selv — alle hendes stærke Drømme, hendes stolte Udve — —

Som hun havde længtes efter en Gang igen at spille i en Sal, hvor det kunde klinge ud, hvor det store Rum kunde gribe Tonen og holde den oppe, saa den stod klar og synlig som et Lysbillede i Lyd; hjemme slugtes den jo af de møbeltrange Stuers Udpolstring, hvislede sig ned i Tæpper og Portierer.

Hun saa paa Pengene, der laa foran hende, som Doktoren med sin begrænsede Bukken og en noget faamælt Tak havde overrakt hende inde bag Salen, og de to Kroner til Droskerne i et Papir — i et Papir!

Hun tænkte paa Conservatoriepræmien i Direktionstværelset, de fine og alvorlige Mestres smilende Buk.

Aa, om hun ikke havde Lyst til at kaste dem fra sig, disse Penge! kyle de sex snavsede Sedler,

der blev fede og ækle i Haanden, naar hun rørte ved dem, langt ind i Ilden! Judaspenge --- havde hun ikke for dem forraadt, baade sig selv og Franz — —

Franz — — hun stansede. Aa ja, dette tilmed. Det var ogsaa et værdigt Resultat af dette Lumskeri bag hans Ryg, han, som aldrig nogen Aften blev ude, uden at sige hende, hvor han gik hen, og om hun ikke hellere vilde, at han blev hjemme, naar det var Steder, hvor hun ikke kunde være med.

Aa Franz — Franz — —

Og atter kom den vældende op i hende, hed og indadrislende, denne legemlige Berusen sig i Tanken om ham. Hvor følte hun det ikke i denne sin Nedværdigelses Stund, at om hun i Aften havde spillet det Sted, hvor al hendes Kunstnerglæde var bleven fuldtud tilfredsstillet, ja, selv ogsaa hendes Ærgerrighed mættet — hun skulde dog nu i Natten ikke kunnet frigøre sig for denne, alt andet støvsmuldrende Hang til hans Stemme og Kærtegn; hun vidste, at hun med Glæde kunde solgt denne sin Førstefødselsret, blot for een forsonende Time i hans Favn.

Sæt om han nu var død — nu i denne Nat, mens hun havde siddet her og underholdt et Dansepublikum bag en Skænkestue i en Provins — om han nu var død, saa hun aldrig skulde faa ham at se mere, aldrig faa ham sagt det, hvor usigeligt hun fortrød — aldrig naa at faa hans Tilgivelse! Saa kunde hun jo rejse, naar hun vilde, og komme, naar hun vilde, komme hjem til Livets grænseløse, graa Ensomhed uden Franz — —

Hun blev kogende hed af Angst — det foer op

i hende, at hun hadede Musiken og alt, hvad dens var, hadede den! — aa, om Franz var død nu i denne Nat, da maatte hun brænde sine Noder og lukke sit Flygel — nej, hun maatte have det ud af Huset, heltvæk —

Fru Hilde blev hjærtetrang af Syner, hun maatte se noget virkeligt — hun maatte — aa, blot Pigen, hun maatte blive her inde hos hende!

Hun foer hen og trykkede paa den elektriske Klokke ved Døren og løb Gulvet op og ned, mens hun ventede.

Hun trak sit Ur frem — snart tre! Om en Time kom altsaa Postvognen, og ved Nitiden var hun i København. Og om sex Dage kom Franz — altsaa kun fem — den nye Dag var jo allerede begyndt; altsaa allerede om fem Dage forestod Opgøret. — Opgør — hun stansede og trak Panden sammen. Naa ja, hun havde vel endelig Lov — hendes Gang blev langsommere —

Pigen tog i Døren. Fru Hilde vendte sig koldt.

«Aa Tak — det var blot mit Tøj. De kan hente det ned om en halv Time».

Hun stirrede hende ud, vendte sig saa og begyndte langsomt at tage sin Kjole af, kastede den skødesløst ned i Papæsken og surrede Baandet om Laaget med koldblodig Langsomhed.

— Postvognen gjaldrede ned over Gadernes blæsttørre Brosten, vrikkende som et stort, kluntet Dyr, der slængte Bagkroppen efter sig.

Fru Hilde sad indtullet i begge Plaiderne, med Benene i den knæhøje Fodpose; dens graalige Uldkrøl laa som en stor, snavset Puddelhund i hendes Skød. Hun blev ækel ved den, skubbede den af sig og smaafrøs med Fødderne mod Haandtasken.

Forøvrigt lod det til at slaa over i Tø igen. Vejens tynde Islag skørnede og sprak under Hjule-
lene, det lød som søndrede de store Ruder, alt
som de vrikkede sig fremad, hun hørte, hvor det
glastynde Lag spiltes og spaltedes i tusende Straa-
ler til alle Sider. Saa hørte hun Sølvandet pla-
skende slaa op om Hjulegerne. Og hun saae Fro-
stens golde Flora opløses paa Ruden, og løbe ned
i lange Render, som Barnefinger, der sletter Dug-
skrift.

Himlen var tung og graaskyet; midt i lyste en
lille, gennemsigtig og daghvid Maanerunding, som
Køjet paa et Skib, stirrende gennem de graa Vande.

Af og til skumplede Vognen sig sagtnende i Ro
og stansede — hun stirrede ud — men dér ude
var kun det blindende Mørke. Rudens Fresco drev
og drev.

Hun lyttede — men ingen Stemmer hørtes.
Maaske var det saa blot, at han trængte til en
Hjertestyrkning, Manden deroppe paa Bukken;
alligevel slog Uhyggen ned i hende, hun syntes at
skimte hans store, rødsprængte Øje i den lille,
lygtebelyste Glug oppe i Vognhjørnet under Kuske-
sædet.

Nu standsede de igen — Fru Hilde skubbede
sig sidelænds ad det ru Sæde hen til Ruden.

Denne Gang holdt de dog virkelig foran et
Hus. Kusken knaldede et Par Gange med Piske-
snærten, det lød skarpt, som blev den gennem-
skaaret af Kulden. Nu tændtes et enligt Lys der-
inde; et Minut efter gik Døren op, en gammel
Kone trippede smaaluntende ud. Hun dreves frem
bagfra med Blæsten i Skørter og Nattrøje. Hun
rakte en linnedsvøbt Pakke op til Kusken og

hastede ind igen, med Skørterne smeldende om de tynde Ben i Klaptøflerne.

Vognen vrikkede sig trægt i Gang — Fru Hilde flyttede over paa det andet Sæde for at følge den ensomme Gnist af Lyshygge midt i Ødet; det var som at stryge en Tændstik i et stort og øde og ukendt Hus.

Saa — nu sluktes den — Huset sprang atter ind i Mørket, gemtes som et Stykke Legetøj under et Æskelaag.

Og Fru Hildes Tanker fulgte den gamle Kone ind til hendes Søvn under Alkovens uldstribede Dynner, en Søvn, der ikke længere skulde forstyrres af en maretyngende Fornemmelse af at skulle op ved et Piskesmæld og i Skørterne og ud for at fly sin Pakke med til Byen. —

— I Toget over Sjælland blundede Fru Hilde, uroligt og med en stadig halvvaagen Bevidsthed, der foer som onde Drømmebilleder over en Væg, om noget tungt, der laa og ventede hende, naar hun for Alvor vaagnede.

Først ved Ottetiden foer hun op ved, at hun blev stukket i Øjnene af noget skarpt og blankt — hun slog dem op og saa, at det var Spirene paa Roskilde Domkirke, der skar i Solen som to slebne Spydsodde. Hun trak Gardinet helt fra — dér laa Fjorden saa morgenblinkende doven og rolig, Landet paa den anden Side bakkede sig svagt opefter, som hævede det sig paa Albuen og saa ud over. Markernes lave Ruggrønne svømmede som Damme mellem de vaarsorte Pløjejorder; nede paa Skrænten mod Skinnerne drejede en Ged sine Horn i Solen.

Fru Hilde trak og trak i Ruden for at faa den

ned; hun syntes med eet, hun maatte kvæles, om hun ikke fik Luften herind til sig. Men den lod sig ikke rokke. Saa tørrede hun Støvlaget helt bort med det uldne Gardin, og saae, hvorledes Glasset var overridset med Navne og Aarstal. Men midt gennem dem alle vandrede et Navn ustandseligt, skævt og med ujævne og kantede Bogstaver, ridsede med en ru og ubrugbar Sten.

«Herman — Herman» — —

Fru Hildes Tanker krydsedes over Navnet, de fløj rappe og letvakte som Vaarsvaler, villige til at løsne sig ud fra det, der laa og ventede dem, naar hun kom hjem.

Hvem var hun, der havde ridset det — var hun mon rejst mod ham eller fra ham, den lille Kvinde, der havde skreget hans Navn ind i Ruden med den uægte Sten? var det mon ridset i Forventning eller i Ensomhed, i Dødsens Rastløshed, bort fra ham — — —

Hun lagde Hovedet tilbage mod Pudlen, den knirkede i det sprukne Læder — hun kom til at tænke paa «Lille Claus», der traadte paa sin Troldepose. Ja, naar nu hendes lille Pige blev saa stor, at hun skulde til at fortælle hende Eventyr, hvor det skulde blive hyggeligt, saadan i Mørkningen, med den lilles Albuer i Vinduskarmen og med Knæene i Hildes Skød.

Hun smilte lidt bittert — ja, ja, hun kendte det jo nok, hendes Glæde var altid størst paa Forhaand, naar Virkeligheden rykkede hende ind paa Livet, saa var der de tusinde Ting, der skyggede eller ikke saa ud som i hendes Fantasi.

Med eet smald Ruden ned af sig selv.

Luften slog ind til hende med et stærkt, muldet Pust af beske Spiresafter og jordraa Urteknolde.

Haverne foran de smaa Huse, hun foer forbi, saae saa latterligt smaa og begrænsede ud i Vinter-nøgenheden; Vejens Tremmegitter og det tjærede Plankeværk ud mod Gaarden stod næsten helt inde paa Livet af hinanden, stive af Maaben over den Verdens Lidenhed, som de havde indesluttet, nu, de rigtig fik den set. De synede ikke meget større end de smaa tremmehegnede Hønsegaarde, som man tager frem af Spaanæsker og stiller op paa Bordet.

Hun huskede, hvorledes det altid havde undret hende som Barn, naar hun en Vinterdag var kommen ned i Haven, hvor bitte lille den laa dér, blot som en Smule bart Jordstykke, hvor de to Græsplæner kun lige hævede sig som tuestore Forhøjninger mellem de haardt frosne Gange.

Naboens Tremmeværk stod jo ganske tæt paa, ogsaa hele deres Have kunde man overse, den saae lige saa mystisk og dukkeagtig ud. Om Sommeren, naar Træerne raslede ud af deres tætte Bladdybder, og Hækkene polstrede sig og bredte sig i deres Løvpelse, der fjedrede af Fylde, saa var Haven som en hel stor og uudgrundelig Verden; bestandig var der noget bagved, som man kom til igennem det første — noget som Hækbælterne lukkede for, eller de gamle Træer slog Skygge over.

Under Sommerens bugnende Mangfoldighed dukkede Virkelighedens Begrænsning sig — Vinteren klædte den øde paa nogle Nætter og stak Grænsetremmerne stridt og haanligt op. «Se her — det var det hele!»

Toget svang og slingrede i Skinnerne som et

langt, ubehersket Ormelegeme — nu dukkede Søndermarken og Frederiksberghave frem, fjærnt ude, nøgne og brune som to mægtige Risknipper mod den blaa Himmel. Og nu skød de første Murblokke op, graa og tungsindige med al Byens beklemmende Tranghed i deres smaltagede Langstrakthed og deres reklamesmudsede Fængselssider.

Udenfor Stationen fik hun i en Fart fat i en Droske, lod den slaa ned og kørte ud ad Vesterbrogade med dens Morgenmylder af Mennesker, der hastede til deres daglige Gerning efter Klokket; i lysegraa, aabne Foraarskofter krydsede de forbi hinanden, sprang udenom paa Cyclestien for at komme frem. Skikkelsernes Omrids gled sorte foran dem hele Tiden, som løb de Paradis i deres egen Skygge.

Og atter vældede det op i hende, hedt og ubeskriveligt angst — Franz!

Hvad skulde hun dog egentlig gøre — hvorledes faa det sagt, det hele!

Hun betalte Kusken, slog Laagen tilbage og løb op. Pigen aabnede.

«Det var godt, Fruen kom. Aa Gudskelov for det da —»

Den lille var syg.

Og i samme Øjeblik smøg Franz og alle hendes tidligere Bekymringer af Fru Hilde, som man kaster en tung og ganske urimelig Kaabe — det slappede i Knæhaserne — hun foer forbi Pigen — Aa, at hun havde kunnet skænke Franz og alt det andet blot een Tanke!

FRU HILDE var blevet hele Forsommeren i Byen, til langt hen i Juni.

Hun havde egentlig saa bestemt foresat sig, at iaar vilde hun ikke paa Landet. Nej, for hvorfor skulde hun dog lade sig behandle som et Stykke Sæterkvæg, der om Sommeren sendtes paa fede Græsgange, medens det om Vinteren sad indegemt i Stuernes lumre Staldvarme — hvorfor skulde hun blot pleje sit Helbred og bevare sit Legemes Kraft, naar det, for hvilket den skulde opspares, bestandig skulde forholdes hende?

Barnet skulde hun nok sørge for. Det skulde nok komme i Luften hver Dag.

Og hver Dag havde Fru Hilde kørt med sin lille Pige frem og tilbage ad de lange Alléer i Søndermarken, hvor Grenene flettede deres Skygger i Stiernes hvide Sol, medens fjærne Vejppler stod diset mod Vaarhimlen, som svøbte i blaa Slør. Hun blev fulgt til Havelaagen af Christiane, der bar Barnet og læmpede det forsigtigt og prøvende frem og tilbage mellem Vognens Puder, som man flytter en vanskelig Plante efter Vinduets Sol. Hvorefter hun tog Afsked med en hovedrystende Tvivl, mens hun med Blikket fulgte Vognen, til den drejede om Vejens Hjørne ned ad Frederiksberg Allé.

Og Fru Hilde afleverede sit Barn samvittighedsfuldt efter de reglementerede to Timers Forløb, lettet, som man tilbagebringer en Pakke kostbart og sjældent Krystal, som man i Grunden har gaaet og været ikke saa lidt bange for at formøble paa Vejen.

Men ingen vidste dog, hvad disse Timer betød for Hilde. Hvor hjærtensgærne og salig hun gik dér, ængstelig og forundret over denne lille, dyre Byrde, hvis Øjne saae saa vist paa hende dernede fra det gulblege Ansigt med de krampeblaa Skygger under Øjnene — blot det maatte blive hendes Barn alene — hele disse to lyksalige Timer.

Som det havde været at gaa dér og skubbe Vognen langsomt foran sig i Majsolen, der ligefrem gennembagte de jordraa Dunster af Muld og Træbark og slog Hul paa Smørblomsternes gule Bægre, saa de skød en Honningsødme ud, der bar noget af Biernes Brumlen i sig! mens den udvoxede Bukkar i Buskadset slog en Verden af Minder aaben, som af gamle, brevfyldte Rum og af Skuffer med afdødes ælddegulnede Linned — hun mindedes den gamle Bedstemor i det lave Hus i Baldersbrønde —

Lænet mod Bænkens Jærnryg med Vognen søvligt glidende frem og tilbage mellem Lindeskyggerne, havde det været hende saadan en forunderlig Tanke, at det lille Barn, som hun her sad med ene, nu saa helt var voldgivet hende og afhængigt af hendes Omsorg. Hun havde ikke kunnet lade være at tænke paa, at om hun nu lagde det fra sig i denne Stund, ned i Græsplænen og gik bort og lod det ene — da vilde det visne og dø, som Blomsterne, hun som Barn altid plukkede og næ-

sten altid kastede fra sig igen, fordi hun blev ked af at bære dem.

Eller om hun tabte det, eller Vognen skred fra hende, saa Barnet gled ud — da vilde dets Legeme pukles og vantrives for hele Livet, og ikke al dets vildeste Klage vilde kunne hjælpe det mod den Vold, der var bleven øvet mod det.

Og disse Tanker havde tændt en Feber i hendes Ømhed; hun havde taget Barnet op midt i Søvn og knuget det ind til sig, som kunde alle disse Farer komme dalende som store Rovfugle eller stige som giftige Dampe op gennem Vaarjordens Porer og tage hendes lille Pige fra hende.

Men Barnet var slet ikke kommet sig i Solen og Foraarsluften, det var og blev kun et sørgeligt lille Barn at se paa, med de gennemsigtige Øjelaag og de blaa Skygger, der krøb langt ned paa Kinden, som efter Grebet af en usynlig Haand, der stadig holdt det mærket.

Nu havde Forsommeren ogsaa været noget urolig med denne evindelige Regnen, Villaen var gammel og utæt, Murene diede Fugtighed og Væde gennem Vedbendens Hefterødder, der borede sig ind mellem de løse Mursten. Solen slugtes af Gærdekantens Elme, inden den naaede Ruderne. Stueetagen havde store, mørke Fugtpletter paa Ydermurene, Fodtøj og afbrugte Klæder skimlede i Servanter og Skabe.

Til sidst havde Fru Hilde givet sig over. Sidst i Juni var de flyttet ud i Bondelandet, men saa nær Byen, at hun hver Dag kunde komme ind, om hun vilde.

Hun maatte blot vide det, at hun ikke var afspærret. Hun havde altid elsket Landet mest, naar

hun sad i sin Dagligstue og læste om det i en Bog, eller naar hun gik inde paa Strøget mellem Mursiderne som paa Bunden af en Æske og bare øjnede Himlens smalle og graa Stribe deroppe imellem som en lang, gold og grusslaet Allé, hvor Træerne var fældet til begge Sider. Saa kunde hun misunde dem, der nu færdedes mellem smørblomstgule Enge eller i Øernes fjordblaa Blæst. Hun syntes, at den ringeste Græsslaaers Lod var Byttet værd.

Men var hun først midt ude i det og vidste, at nu skulde hun blive her — lang Tid, Nætter og Dage — saa kunde hun længes sig syg efter Brostenene paa Københavns Gader, efter hele denne mangelydede Larm, som er Mennesker og Liv.

Hun kunde med eet komme til at tænke paa, hvor kraftig og stærk Absalon red sin Bronzehest op mod den graa Himmel, hvor farvedæmpede i Tonen de svagt røde Nybygninger med de hvide Stukkaturkranse stod mod Foraarsluften. Hun kunde mindes en Vaarskumring, hun var strøget forbi Helligaandskirken, hvor de knoppespæde Træer og Muldens Grøntkravl allerede stod tavse og dragne i deres taagede Natdragt, som smaa Børn, der endnu skal tidligt til Ro og sove meget. Mens der drev en hjemmetryg og hyggelig Em af Nøddekul gennem Gaden, som om alle de gamle Stuers Temaskiner røg med nytændte Gløder.

Men blot hun vidste det, at hun kunde komme ind, naar hun vilde, var det egentlig nok; hun følte i denne Viden tilstrækkelig Sommerstadens støvfygende Goldhed, de graaløvede, usselige Lindefostre langs Boulevarderne, de soltørrede Dunster af Kørebanens Urenlighed.

Og hvad der gjorde hende allermest trist herinde om Sommeren: de smalle Barneansigter bag de stængte Ruder i de store Murblokke, især i Nørrebrokvarteret. Som de stirrede ned mod Gadens afspærrede Sol eller hang ud over Karmen, naar Ruden var slaaet op, som vilde de gennem al denne indestængte Sørgmodighed og Goldhed prøve paa at fange blot et Glimt og et Pust af de store Enges Sol og Søernes Friskhed — de, der laa dér langt ude, som et Æventyr fra deres pjaltede Læsebog. Et Land, fuldt af Blomster og Græs, ubeboet i Milelængder — og her sad de og forgik af Mure og Sod.

Franz havde fundet Huset — og Fru Hilde maatte indrømme, at det var godt, i hvert Fald langt bedre end det første, han havde vist hende.

Det var oprindeligt en gammel Lystgaard, der nu ejedes af et Par gamle Frøkener, der boede under Skraaloft ovenpaa; lidt ensomt beliggende ad en Sidevej, der i en bakket Fjerdingvejs Længde endte i Sundet. Uopdaget frodig laa den dér med en Have af krogkæppede Hylde, der, blomstertunge og teduftende, dyppede sig i Grøftevandet ud over Gærdet. De rummelige og spartanske Stuers Svalhed havde tiltalt Fru Hilde — Chatollet og Bornholmeruret, den rygstive, sorte Damaskessofa med sine to rusædede Stole paa hver Side, og foran, det ovale Bord med Blomsterkrukken paa det filerede Tæppe, hvor Hjorte nippede Løvtoppen af lave Træer. Og midt paa Gulvet hendes Flygel.

Der stod saadan en ren og uskyldig Luft herinde af blæstørrede Gardiner og morgenplukkede Vandblomster; og der var et fortroligt Lysthus-

mørke fra Løvet, der stadig drog skysejlende forbi og tilbage igen udenfor Rudernes Smaafelter.

Og dér laa saa den lille Pige i sin jordlave Fletvogn med Helgolænderens Skygge krammet tilbage og drak Sol og Hyldeduft og fik et svagt, brunt Skær omkring Kindernes blaa Fingertryk. —

— Fru Hilde var kommen ind til Byen med Tolvtoget.

Hun havde været oppe lige fra syv i Morges, hun var bleven vækket af Steffen, der øvede for aabent Vindu i sin Stue ud mod Sidehaven. Hun havde ligget og ønsket, at Franz vilde vaagne ogsaa, og gaaet og lavet lidt Smaaspektakel, mens hun klædte sig paa. Hun vilde saa gerne, at han skulde høre det. At Steffen virkelig ogsaa kunde være flittig. Han havde været saa gnaven paa ham, siden han for et Par Dage siden var kommen herud for at bo et Par Maaneder hos dem. Og blot fordi den anden Dag tilfældigvis var en Søndag. Den brugte Steffen jo altid til at sove ud i. Det havde han gjort, fra han var Skoledreng. Fik baade Frokost og Middag ind paa Sengen og viste sig først ved Eftermiddagskaffen, Klokken fem. Herregud, han maatte da have Lov til at anvende sin Søndag, som han vilde. Men hun vilde nok ønsket, at Franz var vaagnet og havde hørt disse fantastiske Djævletriller paa Morgenstunden. Alligevel havde hun ikke nænnet at vække ham, og da han endelig ved Nitiden kom op, var Steffen taget til Stranden for at bade. —

Hun havde egentlig blot havt et Ærende ind i Musikhandelen, siden havde hun drukket Kaffen i Bristol og var saa kommen i Tanker om, at hun vilde invitere Frk. Winding, sin gamle Musiklærer-

inde, der boede paa en Kvist i en af Købmagergades Sidegader, ud til sig nogle Dage sidst i Ugen.

Hun skraaede fra Raadhuspladsen ned gennem Vestergade og Larsbjørnsstræde — det var saadan indelukkede og gammelkendte Gader fra den Gang Bedstemoderen levede; hun havde haft Bekendte dér, som hun besøgte, gamle, enlige Koner, hvis ru Mohairskjoler duftede af Mølpulver og Annis, og som altid havde Pletter paa Kappebaandene og Brystsløjferne, som de ikke selv kunde se, men som de ivrigt kradsede bort med Neglene, med den magre Hage støttet mod Brystet, naar Bedstemoderen gjorde opmærksom paa dem. Den ene af dem havde haft Kappehandel — Hilde huskede hendes store, lavtloftede Stue, hvor der altid duftede som af en skjult Kaffekedel, det store, carnisformede Klaver, der var oversaaet med hvide og sorte Kapper paa vaklevorne Stativer, med de lilla Atlaskesbaand og de sirlige Blondehængler flydende hen over Maghonilaagets Spejltræ. Hun var en lille, gammel een, med magre Hænder og meget høje Knoer og en lille, skarp Pukkel i Ryggen, som hun skjulte under en bred, sort Frynsemodest. Det havde altid undret Hilde som Barn, at alle disse gamle Kvinder sagde «Madam» til hinanden indbyrdes — hjemme og blandt Forældrenes Bekendte blev Bedstemoderen rigtignok altid tituleret Frue.

Hilde smilte, mens hun skraaede videre, de smaa Gader igennem, indtil hun mandede ud foran det gamle Hus i Krystalgade, hvor hendes første Nodelærerinde sad og spillede Livet bort under Fingrene, paa det gamle, forskregne Flygel oppe i det lille Kammer under Taget.

Aar efter Aar havde hun siddet dér og spillet og undervist, og spillet igen.

Fra sit attende Aar havde hun selv ingen Undervisning faaet, indtil da havde hun drømt stærke Strømme om et Musikernavn — maaske kunde hun engang være blevet til noget, Fru Hilde troede det undertiden — da var alt bleven afbrudt ved en Typhus. Siden havde hendes Hoved været svagt, desuden havde hun efter Forældrenes Død manglet Penge til at kunne fortsætte.

Alligevel spillede hun altid, blot videre, i én Extase — i salig Uvidenhed om, at Slaget virkelig forlængst var tabt og Aarene gaaet. Hun spillede sine daglige Skalaer, og hvergang der kom en fremmed Virtuos til Byen, gik hun op og bad, om hun maatte spille for ham. Hun vilde saa gjerne høre hans Dom. Hun spillede saa een af Mendelsohns stilfærdigste Lieder, en ganske ukendt og gammeldags kedsommelig Etude af Weyse, kun mærkbar ved sin Længde, og tilsidst Chopins Minutvals. Det var hendes Virtuosnummer, Programets Clou. Den fremmede Mester bukkede i Reglen høfligt for den gamle Jomfru i den forældede Kjole med Guldkringlen i den lyseblaa Brystsløjfe og takkede. Det havde været ham en Fornøjelse. Hvilke Ord hun tog frem og gemte og tog frem og gemte igen. Hun gik aldrig til de kvindelige Virtuoser — «de siger ikke deres Dom uhildet, de kan jo aldrig taale nogen anden end dem selv — —.»

Hun levede paa disse Buk og denne ordknappe Tak og paa endnu et stort og rigt Minde: Hun havde engang som ganske ung i en Maaned vikarieret for sin egen Lærerinde og spillet med Prinsessen af Cumberland's Børn. —

Da Fru Hilde naaede op, stod Entrédøren paa Klem for frisk Luft — Kaallugt og den Weyseske Etude strømmede hende i Møde ud over Gangen.

Fru Hilde smækkede til efter sig — henne i Entréen stod Døren halvt aaben ind til Stuen. Frk. Winding sad foran Klaveret, i den evindelige graa Flonelskjole; det halvlange Haar, der aldrig rigtig vilde komme efter Typhusen, hang som en Straafrynse ned over Ørene og stod mod Kjolelinningen. Hun laa duvende i Siderne ind over Klaveret, naar hun spillede. Naar hun gik, haltede hun stærkt og holdt som for yderligere at understrege dette, den ene Haand ind i Siden i den For-dybning, Hofteskaalen derved dannede.

Nu haltede hun forfjamsket lykkelig omkring — jo, saa mange Tak, det skulde rigtignok smage at komme lidt bort fra Byen et Par Dage i det dejlige Vejr. Fru Hilde vilde nok drikke en Kop The, hun havde lige faaet et Pund foræret af en Elev, hun havde Kringler i Køkkenskabet — og Vandet var over — — mon Luften var god nok herinde? Hun var saa lidt for at lukke op, hun havde opdaget, at der løb Rotter i Tagrenden. Maaske maatte hun spille lidt for hende først — een af Weyses Etuder? Den havde hun saamænd spillet for Borwick — at tænke sig, at han virkelig havde siddet og hørt hende spille den, og takket hende, da hun var færdig!

Gud — den lille, gravalvorlige Borwick! Fru Hilde smilte — han saa ellers ikke ud til at have sin Styrke i Sans for det humoristiske.

Frk. Winding spillede — Fru Hilde regnede ud, at hun maatte have hørt den henimod et halvhundrede Gange ialt, saadan op gennem Aarene.

Hun saae sig om, hun kendte Tæpperne og Smaabillederne paa Væggen, som hun havde foræret ved passende Lejligheder. Der lugtede indegemt af Støv og forhærdet Tobak, Frk. Winding røg i Smug om Aftenerne for laasede Døre «for Fordøjelsens Skyld», skøndt Fru Hilde ved Gud syntes, at hun maatte faa Motion nok, op og ned ad alle de 84 Trin flere Gange om Dagen. Til Elever, efter Fløde og Brød om Morgen — og siden hen til det lille Middagspensionat i Silkegade, naar hun ikke selv kunde faa Tid til at være i Køkkenet.

Herregud, hvor var det dog sølle, det Smule Kvistkammer med sin Krimskramsetagere, der vaklede i Stilkene — Fru Hilde afskyede Nips — og med sine sky Forsøg paa moderat Bohêmestil med de grufulde Draperinger af Sjaler om et Par naive Billeder af Paganini og Liszt, som hun havde opstøvet hos en Antiquar — og den gamle, baandomvundne Guitar, som hun aldrig havde kunnet traktere, paa skraa oppe under det nedduvende Loft.

«Det er sandt — Theen — —» hun sprang op.

«Nej Tak —» Fru Hilde rejste sig. «Jeg maa skam hjem med Totoget. Ja saa paa Gensyn paa Lørdag, og bliv saa længe, De bare kan. Vi har jo Plads nok —.»

Fru Hilde strøg ned ad Købmagergade i sin mølgraa Raasilkekaabe; den hvide Fjerhat og Strudsboaen vippede, naar hun gik.

Hun skyndte sig. Saa, nu havde hun saamænd faaet nok ud af Byen for denne Gang. Denne trange Stue med Støv og Kaallugt og fjottet smilende Kunstnergalskab —

Murene hernede i Gaden formelig dampede af

Hede, ved hvert Portgab maatte hun stanse og vente, mens Vogne langsomt rumlede ud — svære Damer gik med deres Hattebaand løste og trak Børn afsted efter sig, der græd besværede, medens de med Fingrene drog sorte Striber ned gennem Ansigtets Sved. Sod og Halmstøv, Stadens vingeløse Insektsværme, fløj om, dalede og steg mellem Mennesker, Trækvogne og Dyr. De udhængte Godtkøbsbluser foran Manufakturbutikerne var rene Støvbolde, der dampede, blot man strøg dem forbi. Det var som at vade afsted dybt nede paa Bunden af en langstrakt Kloak, hvor man stødte mod Uhumskheder ved hvert Skridt. Den æklede hende denne By — den syntes hende et gammelt, ugideligt Allemandskvindfolk, der i Heden havde opgivet Ævret og ikke engang gad lukke for sine Uappetligheder mere.

I Nygade strøg hun forbi Porten til Franz's Kontor — hendes Blik strejfede Navnet i Guld paa den sorte Plade.

I næste Nu var hun paa Vej op ad Trappen. Hun maatte se ham, blot et Øjeblik, hun vidste, hvor glad overrasket han blev, naar hun saadan uventet kom op paa hans Kontor, hvor megen Æmhed han havde til hende saa.

Udenfor hans Dør tog hun et lille Lommespejl op og førte det rundt for Ansigtet, gned Støvet af Øjenkrogene med sin Lommetørklædesnip og trak Krøllerne til Rette under Hatteskyggen. Blot han nu var hjemme, han plejede at gaa sent til Frokost.

At hun aldrig kunde komme over den Hjertebanken, naar hun skulde aabne Døren ind til Franz

— — hun snappede efter Vejret, gned hastigt en Smule Rødme op i Kinderne — saa!

Franz sad ved Telefonen. Han vendte Hovedet og smilte, et stort, overrasket Smil, mens han ivrigt pegede paa Sofaen, at hun skulde tage Plads.

Hun rystede paa Hovedet og gik om i Værelset, der var bekvemt udstyret med tunge Herremøbler i Mekkafløjl, saae lidt ud gennem Ruden paa Menneskestrømmen, der gled regelmæssig og langsom afsted gennem Gadens Snæverhed, som en mat Aalestime i en altfor trang og vandfattig Aa. Hun legede med de smaabitte, blankt polerede Messinglodder paa den lille Uldvægt og saae beundrende paa de rammebrede Fotografier af Fabrikerne med Arbejderne i Grupper foran; de imponerede hende hver Gang, hun saae dem — at Franz virkelig kunde give saa mange Mennesker Arbejde og Brød, at tænke sig, at han paa en Maade stod inde for alle disse Menneskers Hjem, deres Koners og Børns Existens!

I Sofahjørnet laa en Stabel langhaarede Uldplaiden i dæmpede og bløde Farver — de morsomme lange Uldgarnsprøver paa Skrivebordet saae saa levende og formløse ud som Spind, der lige var taget af Tenen.

Her var halvmørkt og køligt — en Luft, blandet af Køllervand og Cigarer og Tæppeuld — og saa denne lidt sødlige Lakritssmag som af halvrogne Cigaretter.

Saa smuk som han saae ud dér ved Telefonen, med den ene Haand legende med Nøgleknippet i den snævre Benklædelomme, mens den anden holdt om Telefonens Talerør.

«Far—vel!»

Han ringede af. Vendte sig i Armstolen.

«Naa — hvad var det saa, hun vilde?»

Han sad stadig dér med sit store og sikre Smil — naturligvis, han kendte det jo fra tidligere Gange, hun maatte indrømme det, skønt den irriterede hende, denne smilende Sikkerhed, der viste hende, at han kendte det Barn, der altid blot kom op for at faa et Kys og et Kærtegn og saa blive sendt bort igen, tilfreds og beroliget.

Der trodsede sig noget op i hende. Nej, han skulde dog faa at se!

«Aa — det var Forretninger —»

Han lagde Hovedet tilbage og lo.

«Forretninger — ja saa! Tør jeg maaske bede Fruen vente et Øjeblik —» det ringede i Telefonen.

Fru Hilde fik en Idé. Nu kunde hun faa det sagt. Det med at tage paa en Tourneé sammen med Steffen til Efteraaret. Nu var hun netop i Stemning til det. Hun havde længe gaaet og ikke nænnet det — det var ogsaa saa underligt, at naar hun gik og havde saadan noget for, saa syntes hun altid saa forfærdelig Synd i Franz, syntes, at det var noget hjerteløst, som hun skulde begære ved at komme og slaa Skygge ind imellem dem. Men naar hun saa kom til ham, eller han kom hjem, og hun saae, hvor stærk og sikker og ligeglad han saae ud — saa maatte hun altid haane sig selv for sin opfantaserede Højtidelighed og denne overflødige Barmhjertighed, der slet intet Sted havde hjemme.

Der var bare det — at han egentlig havde taget det saa underligt og resigneret den Gang nu i Foraaaret, da hun var rejst ud, mens han var borte. Saa helt uventet havde han taget det. Nu havde

der jo ogsaa været det, at Barnet var sygt, da han kom hjem. Fru Hilde havde anet, at det var derfor, han ikke nænnede at sige noget videre, for at hun ikke skulde faa den Tanke, at han kunde mene, at hun havde forsømt Barnet ved at rejse bort — hun maatte ikke faa det ondt med Samvittighedsskrupler, om den lille skulde dø. Og hun maatte fremfor alt ikke faa dem fra ham.

Det var egentlig pænt af ham, han var nu tit forfærdelig sød og nænsom overfor hende, men — derfor kunde hun jo dog ikke — nej, nu maatte det være!

Han rejste sig og hængte Telefonrøret op, kom saa hen til hende.

«Naa —» han smilte, «det var altsaa den meget vigtige Forretning.»

«Ja —» Fru Hilde snappede efter Vejret — «ja, det var angaaende en Tournée til Efteraaret, November tænker jeg — sammen med Steffen — jeg har lovet ham det — og — —»

Franz's Ansigt blev alvorligt. Han stod overrumplet og tavs. Kun en vippende Knirken fra de tyndsaalede Lakstøvler.

«Naa ja — ja, det maa Du jo naturligvis selv om.»

Han stod endnu et Øjeblik — slog saa pludselig om.

«Se her Hilde, her skal Du se nogle nydelige Tæppeprøver —» han knirkede over Gulvet og begyndte at sprede Plaidstabilen ud over Sofaen ved Siden af hende. «Vil Du ikke ha' eet til at ligge paa i Plænen? Du kan jo selv vælge Dig eet ud, saa skal jeg lade det sende hjem. Har Du set mine nye Prøvebøger?»

Fru Hilde begyndte at rode i Bunken. Hun var ivrig og glad. Tænk, saa let det var gaaet, og saa sød som han havde været mod hende!

Men bedst som hun stod, sivede der en mistænksom Tvivl op i hende — om hun egentlig havde saa megen Grund til at være tilfreds med Udfaldet?

Her skulde hun jo dog sidde og vise sig interesseret over al Maade i hans kedsommelige Tæpper og Uldprøver og Mønsterbøger og Gud ved hvad — og hvad Interesse viste han vel alt hendes, hvordan havde han ikke snuppet hende af og ignoreret alt det, som hun kom for at tale med ham om?

Hun bladede langsomt og ligegyldigt Prøvebøgerne igennem og slog dem sammen.

Han saae op. «Synes Du ikke, de er nydelige?» Hun trak paa Skuldrene. «Det er meget muligt. Jeg forstaar mig jo ikke paa Dit. Det interesserer mig heller ikke.»

Han stirrede. «Herregud — hvad er der nu?»

«Aa — —» hun gik hen til Ruden og vendte Ryggen til. «Du kan altid saa godt forlange, at andre skal vise Interesse for Dit, men Du kan aldrig forstaa, at vi andre — — som nu før, da jeg sagde det om at rejse —: «Naa ja! det maa Du jo selv om!»

Han slog sig for Panden. «Saa — er det nu galt! Hvordan i al Verden vil Du have, at jeg skal sige det, da? Skal jeg maaske fare om og give mig til at danse rundt af Glæde, eller hvad — — hvad vil Du? Skal jeg sige: «ja — aa ja, det maa Du endelig, Du maa endelig gøre mig den store Glæde at — at — —», han stod og flyttede paa alle Skrivebordets Ting, mens han talte, løf-

tede — Blækhuset — de smaa Fotografier af hende og Barnet, Frimærkeæsken — «bevares vel! Jeg skal maaske oven i Købet falde paa Knæ» — saa et Askebæger — hun stod lurende og ventede paa, at han i Blinde skulde gribe om den hundredpundige Brevpresser — «og bede Dig gøre mig den Tjeneste at rejse Landet rundt med Hr. Steffen, mens jeg — —»

Saa — han greb om Brevpresseren, den rokkede ikke. Hans Ansigt blev saa underligt fladt. Fru Hilde brast i Latter.

«Rundetaarn lader vi staa!»

Han kom til at smile. «Saa — kom saa — —» han tog hende om Halsen bagfra og drejede hendes Ansigt og saae paa hende. «Du er sgu smuk idag, Hilde, henrivende — —»

Hun knugede Armene om hans Hals, gyngende paa Barnemanér frem og tilbage paa Taaspidserne.

«Du Franz — skal vi tage en Tur ud sammen?»

Han slap hende. «Jeg tror Du er gal, Hilde, — midt i Kontortiden! Det kan jeg skam ikke — lige midt paa Dagen!»

Fru Hilde vred misbilligende paa Skuldrene. «Aa Franz, vær nu ikke saadan en kedelig Kræmmer-sjæl. Mænd tror aldrig, de kan undværes. Verden staar saamænd nok alligevel, skal Du se. Hvis Du nu var syg nogle Dage, saa blev Du da nødt til at være borte?»

«Ja, det er virkelig en anden Sag! Hermansen er i Telefonen ved 3 Tiden, og Klokken fire kommer Smith og skal tale med mig om noget ude fra Fabriken.»

Hun knipsede til en blaa Blyant, saa den fløj

paa Gulvet. Saa slog hun ud med Haanden og bøjede Hovedet dybt.

«Bevares vel! Smith og Hermansen — saa bøjer jeg mig. Jeg forstaar, at de er vigtigere end jeg.»

Franz foer op og ned ad Gulvet. «At I aldrig kan begribe det! Det kan nu ikke nytte Hilde — Kvinder har ikke det, der ligner Respect for Pligter og Aftaler. Fordi de selv kan gaa og lege og drysse med Tiden, som de vil — —»

Fru Hilde foer op med Haanden krammet om Kaabens à la grecque Bort. «Ja, det er rigtigt! Saadan er det, I vil ha' os! Lad os vove paa at ville gøre Jer det begribeligt, at ogsaa vi skal have en Arbejdsdag med uforstyrret og retfærdig Ro! Jo vist! Saa smiler I overbærende, som man ler ad Børn, der sætter deres Dukke til Bords og behandler den som et levende Væsen. Jeg skulde bare understaa mig som Du i at forlange min Dag for Ex. fra Kl. 9 Morgen til 3 uantastet ved mit Arbejde! Jeg gad vist, hvad Du vilde sige, om Dine gamle Tanter eller andet Familieslæng kom rendende op til Dig midt i Kontortiden og forlangte at sidde deres tre, fire Timer ud hos Dig! Eller om en Rengøringskone pludselig kom ind og meddelte Dig, at nu maatte Du gaa, for nu skulde hun til. Eller de kom og sagde, at nu skulde Dit Barn sove i Stuen her inde ved Siden af, saa nu var Du nok saa god ikke at røre Telefonen i et Par Timer. Og en Time efter, saa kommer der en Pige med en Tavle med Regnskab saa langt som et ondt Aar, paa hvad Du har spist den forrige Dag — og to Timer efter kommer hun igen og forlanger at vide, hvad Du vil spise idag. Og hver Gang skal Du med Englesmil lægge Pennen fra

Dig og være til velvilligst Tjeneste. Jo, jeg gad se Dig! Men vi — vi er jo kun Kvinder, vi skal pynte os og se milde ud og sidde som Staffage i Dagligstuen. Og saa skal vi endda haanes, om vi er dumme nok til at parere Ordre — —»

«Hilde — —» Frans kom hen til hende; hun vred hans Arm fra sig.

«Nej, lad mig være. Nu vil jeg hjem.»

— — —

Fru Hilde smaagræd med Hovedet mod hans Skulder. «Ja, men kan Du da ikke forstaa det, Franz, at Kvinder kan ikke nøjes med blot at være Kvinder alene! Husk paa Franz at — som nu jeg — jeg havde jo ligesom Du helt lagt mit Liv til Rette, før jeg traf Dig; og jeg forlanger jo da ikke, at Du skal lægge Dit om og ind i andre Spor! Jeg synes, Franz — ja, men Franz, aa kan Du da ikke forstaa, at man kommer til at hade det — det, som vil trække een bort fra alt, hvad der før var baade Fortid og Fremtid. Den, der vinder, Franz, den kommer man saa let til at hade — — —»

Han slap hende. «Er det mig, Du mener?» hans Stemme var tør og dyb, «saa sig Du det blot rent ud. Hører Du Hilde, er det mig, Du mener?»

Hun var holdt op med at græde; hun sad med et halvt trodsigt, halvt skamfuldt Drag om Munden, der saae saa lille og sviende rød ud efter Graaden.

«Ja — men Franz, jeg ved ogsaa godt, at hvis jeg — ja, hvis det nu for Ex. kunde tænkes, at jeg idag brød op og rejste bort fra Dig sammen med Steffen og min Musik, saadan rigtig, for aldrig at komme hjem mere, saa vilde den nok — det, jeg flygtede bort med, blive mig — ja, jeg ved, at

jeg vilde komme til at hade det, som havde skilt mig fra Dig, Franz. Aa, Franz, hvorfor kan jeg dog ikke faa Lov til at voxe i Fred med jer begge — —»

— — —

De sad og studerede Togplanen sammen i Sofaen.

«Nej du —» Franz sprang op, «jeg ringer efter en Vogn, saa er vi ikke afhængige. Ud til Skodsborg —.»

— «Saa», hun børstede Uldfnuggene af hans Frakke, mens de gik ned ad Trappen, «ja ja, saa lad os køre om ad Holbergsgade og tage den gamle med. Men jeg er vis paa, at han har Elever paa denne Tid.»

Hun havde egentlig været lidt skuffet over Franz's Forslag om at tage den gamle Kapelmusikus Elle med; nu havde hun netop saadan en Trang til at være ene med Franz idag. Havde det endda blot været hende, der havde foreslaet det — naar han nu lige havde staaet dér og været saa forelsket i hende, hvor kunde han da saa — —? Naa, men saadan var vel alle Mænd, de levede nu eengang ikke af det alene; naar man undtog den allerførste Forelskelsestid, saa kunde de saamænd ikke undvære hinandens Selskab, saadan som Kvinderne.

Hun lænede sig tilbage i Vognen med et Suk, da de holdt udenfor Elles Port — nu ønskede hun egentlig ikke, at han var forhindret, Franz havde jo havt Lyst til at have ham med, det var jo mest det, og det kunde jo dog ikke forandres. Desuden var han saadan en fin og sød gammel Mand, og der var en egen Hygge ved at have ham siddende

hos sig igen. Det var jo saa lidt, de havde set til ham i Vinter.

Hun smilte — ja, at tænke sig, at han virkelig havde gennemført det, ikke at komme hos dem, saalænge hun gik og skulde faa Barnet! Han vilde naturligvis ikke vidst, hvor han skulde se hen, mens han talte med hende. Hun havde bogstaveligt ikke set ham siden den Dag paa Gaden, da Franz i meddelsom Stolthed havde fortalt ham, hvad de ventede.

Saa trist og ensomt et Liv, han dog ogsaa havde levet! Lige fra han som ganske ung var bleven sendt herved fra Christiania for at studere paa Conservatoriet — Elevslidet for det daglige Brød i de mange Aar, indtil han tilsidst havde faaet det lille Embede som Kapelmusikus i Halle.

Dér var det saa, han traf sit Livs Elskede. Han var en moden Mand dengang, hun blot en lille, god og ganske ung Pige, Datter af den Familie, hvor han var i Pén­sion.

«Aa, saadan et lille godt og elskeligt Barn —» hun saae endnu hans svage Rysten med Hovedet under de hvide Krøller, da han havde fortalt hende om det den Aften for et Par Aar siden, da han for første og eneste Gang havde rørt ved det for Fru Hilde. En Aften da hun i Mismod over sin inde­stængte Musik havde beklaget sig for ham og han havde sagt hende det, at det, at eje et Menneske og givet sig til det til Gengæld, helt — at det kunde aldrig købes kostbart nok. Aa, han skulde med Jubel givet alt, alt indtil sin Sjæl og sit stakkels fattige Legeme, om han derved kunde beholdt, blot et Par Aar endnu, den lille Pige, som havde villet elske ham igen! Men han maatte jo miste hende.

Aa, lille Fru Hilde skulde blot kende, hvad det vilde sige at miste, naar man just troede at have vundet for Livet! En Børnesygdom, der slog sig paa Lungerne, tog hende fra ham i hendes tyvende Aar, just et Par Maaneder før de skulde havt Bryllup dernede. Et Aar havde de havt hinanden, et Aar, der havde givet hans Sjæl mere Indhold og Næring, end alle hans rige Musikeraar tilsammen. Saa var det, at han havde maattet give det altsammen fra sig igen, hele sin Stilling dernede, og drage hjem til det golde Slid med Elever, der skulde lære at spille mod deres Lyst og Villie, lære at klimpre paa Klaver eller stryge paa Violin uden Talent, som de lærte at skære i Træ eller fægte. Aa, Fru Hilde skulde blot kende saa meget —!

Og om hun endda skulde ofret sin Musik, havde han sagt — men det skulde hun jo slet ikke. Hun ejede den jo for sig selv i enlig og stolt Ukrænkelighed — hvad var vel et larmende Togt gennem alle Jordens Concertsale mod den ensomme Glæde i hendes egen tavse Stue?

Fru Hilde sukede.

Ja, saaledes maatte han jo føle det, han med sit milde og taalsomme Sind og sit indadlyttende Smil — men hun, hun med sine unge og stærke Drømme — —

Hun begyndte at blive utaalmodig — saadan en Tid! Nu havde hun siddet her i Vognen og ventet i ti lange Minuter. En Bydreng med en stor Kurv, der trak ham skæv i den ene Side, stod udholdende inde paa Fortovet og gloede forventningsfuldt fra hende og til Porten og tilbage til hende igen. Lidt længere henne hoppede en otte-
niaars, bleg, lille Tøs Paradis, i Vinterhue og

opknappet Cheviotstrøje midt i Junisolen; ned paa Siden af hende hang Halen af en Pelskrave, som hun havde stukket i Trøjelommen. Indenfor Ostehandlerens Vindu rislede Rudevandet ustanse- ligt og ensformigt i lange, riflede Striber; Solen brændte paa det nylakerede Skilt saa Lakeringen sprækkede og slog ud i en olieagtig, vammelskarp Lugt.

Hun slog sin Paraply op. —

Saa — dér kom de endelig, den gamle oplivet, passiarende og smatrippende, med den store, lyse- graa Skyggehat lidt langt tilbage i Nakken, hvilende paa Øreflippen. Franz bagefter med sin duvende Gang og med et Smil, der sagde: «Kan Du se, jeg fik ham med — naturligvis!»

De kørte ud gennem Grønningen og Østerbro- gade og fortsatte i jævnt langsomt Trav ud ad Strandvejen.

Solen var gaaet bort, det trak sig jævnt graat sammen over det hele, ikke just tungt eller tæt, men dette lette Sommergraa, hvor der stadig er som en flimrende Uro bag Skyerne, som foregik der noget bag lukket Tæppe, som man først fik Rede paa senere.

Fru Hilde elskede den Slags Vejr, dette ube- stemmelige, der kunde blive til alt. Sundet laa saa farveløst og koldt nu dernede bag de blaagraa Skifertage til højre, det lignede hverken Hav eller Bælt, men blot fiskegraat, koldt Vand; ovre om Trekroner, der stod op som en Legetøjsfæstning mod Himlen, var det grønt som farvet Tin.

Ved Siden af Vognen løb Cykler og Drosker, der strøg forbi og forsvandt i Graadisen langt for- ude, de elektriske Sporvogne gled saa tæt ind til

Fortouget, at hun hørte deres Glasruder skure mod Villahavernes Træer.

Franz var i ypperligt Humør, som man blier det, naar man pludselig har kastet alle daglige Pligter overbord og er bleven forflyttet ind i noget frit og uventet, som man nok tør uden nogen stærkt betyngt Samvittighed, fordi man véd, at man egentlig er bleven taget med Magt og ikke selv har været den bestemmende.

Han talte ustanseligt med den gamle Elle, fortalte om Bedsteforældrenes gamle Hus paa Kalkbrænderivej, med den store Have, der nu var fældet og splintet ud, men som dengang laa i en Halvø af Haver, der løb skraa og rosengitrede ned til Vandet, med Blegeplæne og Køkkenhave — om de gode Søndageftermiddage, naar Børnebørnene samledes derude, og de maatte sætte tre Plader til Spisebordet og altid have et Fad extra med Kartofler foruden Aspargeserne og de grønne Bønner, for at det kunde forslaa til alle de store Dreng, der kom trampende ind til Bordet fra Robaad og Krocketplæne eller nede fra de lange Jordbærestykker, hvor de laa paa Maven mellem Rækkerne for ikke at blive opdagede.

Den gamle lyttede med sit sky og trætte Smil, lyttede og nikkede. Det var, som bar denne gamle Mand altid sine egne stille Minders og Smerters Verden inde i sig selv; naar han lo eller smilte, var der altid dette underlige Graadslør over Smilet, som stod hans egentlige Jeg bestandig bagved med tyssende Hænder: «Saa — saa, Du gamle Stryger, saa, drøm nu ikke mere, men vaagn ind til Dig selv igen.» Derfor var det vel ogsaa, at han ofte midt i Smilet eller den sagte Latter pludselig og

uden Overgang, med sit vante, kummerfulde Drag om Munden kunde give sig til at stirre frem for sig med sine fjærne, fjærne Øjne. Eller han kunde stryge med Haanden over disse Øjne, som vilde han stryge Syner ud, som han kun nænnede at modtage, naar han var skjult og ene.

Fru Hilde laa tilbage i Sædet og iagttog ham dulgt — hans gamle, hvidlokkede Hoved med de røde Kinder rystede svagt frem og tilbage efter Vognens døsende Skumplen; hun syntes, hun hørte det hviske i hans Tanker, som i Takt med denne sagte Hovedrysten: «Aa, saadan et lille — godt og — elskeligt Barn —»

Men Franz — ja, hvor var han egentlig mærkelig, Franz!

Sad han nu ikke dér og — det turde hun dø paa — havde helt glemt deres lille Scene deroppe paa Kontoret! Aa, hvor kendte hun ham dog! Nu havde han fejet det væk som den Bagatel, det vel i hans Øjne var — ganske som kunde hun være kommen op for som saa mange smaa Koner at lave en Scene for en ny Hat eller en Smykkekam til sit Haar! Saa — nu var det forbi; han havde jo kysset hende og let og sagt: «Saa — saa,» som til et andet lille Barn, og saa havde han tændt sig en Cigaret og een til hende med, og saa var der virkelig ikke mere. Saa var det i Orden. Saadan et lille Oprørslune og Villen være lige med Mændene og Forlangten at deres smaa, uskyldige Arbejder skulde tages for ramme Alvor, det havde vel alle Kvinder, der gik og havde det mageligt og godt. Men nu skulde de ud og more sig, spise til Middag paa Skodsborg — behageligt Vejr, ikke altfor varmt — Her sad man skam og havde det

egentlig rigtig rart, nu man eengang havde givet efter og taget det overtvært. Man havde saamænd rigtig godt af saadan en Tur, havde man —.

Aa — Fru Hilde arbejdede sig op til en Harmes mod ham, som han sad dér, saa uanfægtet af det altsammen, og saa smuk — aa, saa lynende smuk i al sin overlegne og selvglade Elegance og Uanfægtelighed og saae sig om, som kørte han mellem sine egne Jordegodser. Hun ønskede med eet, at der maatte komme en Hvirvelvind eller et Regnplask ned over hans uangribelige lysegraa Dragt og de halmgule Handsker, eller at han maatte faa en ond Angst over sig med eet, en bange Tanke for deres Barn eller deres Samliv, en Tvivl paa sine Fabrikers Sikkerhed — ligegyldigt hvilket, blot noget, der kunde vippe ham lidt overende!

Han nikkede smilende over til hende.

Hun stirrede tilbage paa ham med tillukket Utilnærmelighed. Men som han sad dér og blev ved med at smile og nikke saa intetanende og glad — saa bredte der sig langsomt en forsonende og overbærende Rødme over hendes Ansigt — det gled over i et hovedrystende Smil af Opgivelse og Æmhed — aa Franz, du Franz!

Aa, hvad hun vilde givet for at være ene med ham nu!

— Badehotellets Orkester spillede «Aases Død», der var tre, fire Strygere og et Par falske Træblæsere. De spredte Borde med Nellikebuketterne paa de hvide Duge var kun enkeltvis optagne af nogle faa Par, der smaasladrende drev over deres lemon-squash.

Udenfor laa Stranden i Graadis. Vandet kom drivende i grønne, lurende Smaaskvalp, der slog

sig i bredt slikkende Tunger ind over Stenene, som fangne Rovdyr, der kærtegnende slikker Blodet af deres tilkastede Kødstykker. Sverrigs Kyststriben drog sig taagegraa som et jordslaaet Ligklæde langs Vandlinien derovre. En egemalet Lystbaad med et hvidt Sejl laa og duvede op og ned paa eet Sted, som en Lokkeand midt ude i Vandet.

Rundt om i det hvide Strandsand laa de smaa, aabne Muslingeskaller og spejlede Himmel og Hav — hver enkelt gemte den zarteste, lille Marine i sin hvide Halvskal.

Franz var i overstrømmende Humør; han skød Menukortet rundt til de andre, mens han tændte sin Cigaret og med en umærkelig Bevægelse med Hovedet kaldte Kelneren til og fra.

Han sad halvt med Ryggen til, med det svære, sorte Haar mod Søen, dette Haar, der buede sig som en Portal over Ansigtets regelmæssige Profil, og med Albuen over Stolens gule Ryglæn, lidt rundrygget af udglidende Velvære, den anden Haand trommede ørkesløst paa Dugen. En smal og hvid Haand med skøre, buede Negle og med en Diamant paa Lillefingeren.

Orkestret var slaaet over i «Annitras Dans» — Fru Hildes Blik gled fra Franz's Haand hen paa Concertmesterens, en ganske ung Stryger, øjensynlig en Ungarer, der sad yderst, nogle faa Alen fra hende.

Det var saadan en underlig, død Haand, lang og tynd og gul stak den frem, druknende i Manchetten; hver Gang Buen gled udefter, kunde hun følge Armen helt op til Albuen gennem det sorte Kjoleærmes Tunnel. Han mindede lidt om Steffen, han havde noget af den samme matte Silke over sin Hud, og Haartjavsens, der slog forover, naar

han bøjede sig over Instrumentet. Men han manglede Steffens sikre Overlegenhed baade i Udtrykket og i Spillet — tungsindigt og sygt gled hans Blik, uden at se, paa skraa ud over den gruslagte Plads, hans Mundflige var hængende som i en ubehersket Given sig sine Stemninger i Vold, selv i Pauserne, naar han smaaklimprende støttede Violinen mod sit Knæ, med Hagen hvilende paa dens snoede Sneglehoved.

Det havde altsaa været Steffens fremtidige Liv, om ikke Franz havde kunnet hjælpe ham! Hvor mange var ikke bleven ødte paa den Maade — Fru Hilde vidste ingen Kunst, der i den Grad syntes at have Raad til at ødsle og kaste til Spilde som Musiken.

Mange ødtes af Fattigdom, og mange vel ogsaa af Dovenskab eller Mangel paa Udholdenhed; saa var der dem, den forskød, fordi deres Helbred ikke evnede at føre den igennem — men saa var der ogsaa dem, hvis Karakter var for svag, som ikke havde Hjerte og Mod til at slaa alt andet til Side og staa Kampen og Hindringerne ud — —

Nej, de, der kom igennem og bar Sejren hjem, det var egentlig kun Mennesker som Steffen, der var tilstrækkelig hensynsløse til at kunne puffe alt til Side, der stod dem i Vejen og ikke undsaa sig for at benytte alle de Hjælpekilder, der mer eller mindre godvilligt blev dem tilstillet. Og hun var kun en Kvinde — hun havde alt det, der hæmmede — sin fysiske Begrænsning, sin Hang til Eftergivenhed, sin grænseløse Behagesyge overfor sin Mand, den, der i al hendes stærkeste Udve altid havde holdt i Snoren og trukket hendes Far-

tøj ind til Land igen. Mon hun ikke alt, halvt om halvt, var hjemfalden?

Hun blev hed. Nej — nej ikke i Evighed gav hun efter paa det Punkt! han skulde faa det at se, nu naar Efteraaret kom! Først vilde hun rejse med Steffen, og siden — hvis Barnet da var raskt — vilde hun tage til Wien og studere et Fjerdingaar igen hos Leschetitsky. Hun skulde ikke være som dem, alle disse fejge Sjæle, der gik og opgav og kvitterede det med det sædvanlige: «Havde jeg bare været en Mand!» Hun skulde vise dem, at værre Løgn mod sig selv løj de aldrig, end naar de stod inde for Umuligheden af at naa noget, med deres Køns Underskrift!

Hun spiste energisk løs og skyllede flere Glas Rødvin ned, det hjalp saa godt paa Mismodet; hun snakkede op med den gamle Kapelmusikus, saa han tilsidst blev ganske oprømt. —

Gamle Elle rejste sig — han stod henne ved Stendiget og saa ud over Sundet. Saa godt Fru Hilde nu kendte hans Skikkelse, og saa tit hun havde set ham gaa, gik der altid som et Sting af Undren og Beklagelse gennem hende, naar han rejste sig, og hun saa ham paa disse mærkeligt tunge og uforholdsmæssigt plumpe Ben. Der var noget slingrende og rokkende i hans Gang, som Søfolk faar det fra Dæksgulvets Usikkerhed; det stod saa fremmed og sært til det udsøgt fine Hoved med de milde og spinkle Træk.

Solen var endelig brudt ud af den gækkende Lysflimren — Ligklædet over den svenske Kyst var revet bort og Landet atter opstaaet i en gyldenrandet Farveklarhed; de grønne og gule og tørvebrune Agertæpper rullede atter ud over Skrænterne,

Stjerne krøb frem som hvide Orme, og Trægrupperne dukkede op og afsondrede sig mod den blaa, skyfarende Himmel.

Og Solen gled hen over deres Hoveder, den randt over Vinen i Glassene, saa den sitrede gennemsigtig som opløst Annilin, den stribeslog Dugen, saa Skyggen krøb over i blaat som Sne i et Vinterbed.

«Hør — sig mig, hvorfor er Steffen egentlig ikke med?»

Fru Hilde lo. Naar Franz spurgte, lod han altid Munden staa halvaaben efter Svar, det gav hans Spørgen noget saa uendelig troværdigt og ærligt over sig.

«Jeg gad vidst, hvor jeg pludselig skulde faaet fat i ham! Desuden ved Du nok, at han ikke ynder at gaa «i Trop», som han kalder det. Det har altid været ham en Rædsel, lige fra Barn. Jeg tror, det dengang kom af, at han var bange for, at man skulde tro, han ikke var stor nok til at gaa ene.»

Franz slap Cigarettrøgen fra sig og trak en Smule paa Munden.

«Jeg synes egentlig, at han trods Storheden daglig viser, at han til Dato ikke kan overkomme at gaa ene.»

Fru Hilde vendte sig.

«Hvis Du hentyder til hans Ophold ude hos os, saa — ja — ja, saa skal jeg sørge for, at han rejser i Morgen!»

Franz rykkede Stolen en Smule tilbage og slog Asken ned paa Gruset.

«Det skal Du ikke!» sagde han roligt. «Det vilde da være Synd for Drengen. Han kan vist

have godt af en Mundfuld ordentlig Luft ovenpaa Berlinerturen og Sidehuset i Dronningens Tværgade. Og mig generer han virkelig ikke. Jeg har ikke noget imod Steffen. Derimod generer det mig, navnlig i Længden, at betale hans Dinérregninger paa Bristol. I hvert Fald synes jeg, at de for 38 Kroner kunde havt mig med. Saa havde jeg da havt noget ud af Svien.»

Fru Hilde var bleven bleg. «Hvad — Franz, hvad er det, Du siger, Franz?»

Han trak Regningen op af Lommen og lagde den hen til hende.

«Formodentlig har den været hos Monsieur adskillige Gange. Og saa har de sendt den til mit Kontor. Jeg var naturligvis deroppe og talte med Værten — jo, Hr. Hallgren havde havt en Ven med sig, en tysk Komponist. Naa — jeg betalte den jo — jeg gider sgu ikke engang sige noget til ham om det. For siger jeg det, saa ved jeg, at jeg bli'er gal i Hovedet, og saa sparer jeg ham ikke. Og nu tier Du ogsaa. Ellers er jeg jo nødt til at give Drengen en større Overhaling. Lad ham nu hellere tro, at Værten har glemt det eller opgivet ham foreløbig. Saa blier han vel derfra af samme Aarsag.»

Fru Hilde sad med Glasset for Munden og trak sivende Vinen til sig i lange Drag. Hun følte Rødmen som en tung Maske af Hede lægge sig over hendes Ansigt; det trak og strammede i de enkelte fine Haarrødder i Tindingen, og Blodet brusede op med smaa Smeld i hendes Øre.

Hun vilde sige noget, hun syntes, hun maatte — men Franz stak Regningen i Lommen og vendte sig hurtigt.

«Sig mig Elle, tror De at De tør indlade Dem paa noget saa vidtløftigt som at spasere til Klampenborg? Saa tager vi til Byen derfra og ender i Circus?»

Den gamle kom langsomt rokkende hen, han strøg Haanden halvt sammenfoldet ned over sit Ansigt og strøg et Smil frem.

«Aa jo!» sagde han, «det skulde jeg mene. Men saa melder jeg ogsaa Pas. Circus har jeg ikke været i, siden jeg var Barn. Dresserede Dyr er mig lige saa naturstridige som dresserede Menneskebørn. Jeg vil lige nødig se paa begge Dele.»

— De gik langsomt tilbage ad Strandvejen, der smalnede sig ind og snoede sig mellem Villærækkerne. Bag Havernes høje Jærngittere skinnede de tæt klippede, halvkugleformede Græsplæner med stjernespidsse Tæppebede foran de hvide Villafacader, hvor Havedøre stod aabne ind til store, halvdunkle og svale Stuer. Derinde skimtedes unge Piger i lyse Kjoler, der lige svirrede igennem med en Catcher eller en Kroketskølle i Haanden og forsvandt ud gennem den modsatte Dør, som de lod aaben efter sig, saa man tværs igennem Huset øjnede Sundet vifte derude, som en blaa Silkeportiere for den brede Døraabning.

Det var een af disse varme Udendørsdage, hvor Folk, der har Haver, aldrig har Hatten af Hovedet før ved Sengetid, og hvor Husets Stuer blot er et Gennemgangssted, man passerer saa hastigt som muligt.

De runde, rødviolette Kirkegaardssyrener, der har Farve som Silkebaand, der er falmede af Ælde, hang myldertunge, fine i Blomsterne som Klaser af smaa, røde Perlegryn, og slog deres cirkelrunde

Skygger ud over Plænen som over et mørkt Klæde, de vilde ryste deres Mangfoldigheds Høst ned i. Hvidtjørnene i Gærdehegnet dryssede og dryssede med deres underlig ramslaaede Lugt, der minder om Brakvand og halvfordærvet Gedde. Oppe til højre laa Villaerne skrænthøjt tilvejs med løvtætte Smaaparker, der skraanede tilbage oppe bag Taget — der var nogen, der raabte der oppe et Sted inde mellem Bladdybderne, det lød fjærnt og halvkvalt som raabtes der under en Dyne.

Fru Hilde gik et Stykke foran de andre. Hun havde slaaet sin Støvkaabe tilbage og anbragt Parasolhaandtaget om en af Perlemorsknaverne.

Hun var utilfreds.

Først nu dette med Steffen. Det havde hun dog virkelig ikke troet — maaske — ja det kunde saamænd godt være, at der flere Gange havde været lignende Tilfælde, hvor Franz havde betalt uden at sige hende det. Det lød jo som et rent Tilfælde, at hun dennegang fik det at vide. Saa var der det, at hun igen skulde føle sig i Taknemmelighedsgæld til Franz. Skulde hun da aldrig mere komme til at føle sig fri og uafhængig som i gamle Dage, før hun havde Mand og Barn?

— I Toget citerede gamle Elle Digte for Franz — Johannes Jørgensen og Thor Lange, ogsaa flere af de alleryngste — saa havde han det godt, vidste Fru Hilde, det var altid Højdepunktet. Han kendte de unge Lyrikere, som han kendte sine gamle Musikmestre, for ham var jo Ungdommen med alle dens drømmetunge Tanker kommen saa sent, i en Alder, da den forlængst var udrunden hos andre; hans Kærlighed var sprunget saa sent ud; han skulde jo vente paa den lille Pige dernede.

Nu, hun var død, var den ligesom bleven afbrudt, aldrig drømt ud til den naaede Virkeligheden, han var ligesom aldrig kommen videre end til Drømmenes Standpunkt, tænkte Fru Hilde.

Mens han citerede, bøjede han sig fremad med Hænderne foldede om Stokken, disse sære, fine Gammelmandshænder, der havde noget af denne røggule Farvetone og denne Alderdommens Andagt over sig, som hun kendte fra Whistlers Portræter. Mens Øjnene hvilte faste og lyttende paa Franz's Ansigt.

Naar han var færdig, rystede han langsomt paa Hovedet, mens Haanden gled hen over hans Øjne.

«Det er smukt!» sagde han saa sagte. «Ja, og saa maa de for mig gerne canonisere alle de gamle Bøge- og Lærkesangere — hvad vidste de om, hvorledes vi nu vil høre Livets egen Tone, høre det tale med dets egen stilfærdige og sanddru Stemme? Aa Livets Sandhed, hvor har de sløret den til for os i vor første Ungdom!»

Franz nikkede, han saae adspredt paa sit Ur og trak Gardinet for Vinduet!

Fru Hilde sukkede.

Nej, han var umulig — til det — til det alt-sammen — alt hendes — —

«Andermatt — Andermatt,

Hvorfor længes jeg efter din Fred inat!»

Den gamles Blik smilte som indefter mod sig selv.

«Har De været i Andermatt?» Franz bøjede sig interesseret frem.

Fru Hilde knappede sin Handske, saa Sammen-syningen brast. Saa — nu var han med! Her var da Gudskelov noget virkeligt, noget, han kunde faa

Besked om, her var noget med Hoteller og levende Mennesker — —

— Paa Banegaarden i København skiltes de. Den gamle var for træt, han vilde tage med Sporvognen til Holbergsgade. —

Klokken var henimod syv. Fru Hilde fik kun gjort en Smule hastig Udbedring af Frisuren oppe paa Franz's Kontor — derfra tog de lige til Circus.

Det var et Par Aar siden hun havde været her; hun syntes egentlig, det var noget nær den laveste og tarveligste Adspredelse, Byen bød paa. Og hun skammede sig ved, hver Gang hun først sad der, at føle, at hun alligevel med et vist dulmende Behag lod sig rive med, af Luften, Orkestret — hele denne sære Stemning i det store Rum, hvor den halvtændte, elektriske Belysning blaaner maanekoldt sammen med Aftensolens Ovenlys, der staar lodret ned gennem det kuplede Glasloft. Hele denne Cirkel af farveflitrende Forvirring og barkdæmpet Uro, af Hovslag og Løb og Piskesus! Og saa denne sansedøvende Duft af Ridehus og Toiletbordsessentser, af Hestestald og Dyreskind og Varme og Støv — —

Jo, egentlig hyggede hun sig skam godt nok herinde, naar hun først sad vel bænket og havde faaet Kaaben slaaet tilbage og Kikkerten skruet op, mens hun lod den glide langsomt op ad Rundtrappens menneskefyldte Trin.

Hun sad og grundede over, hvorfra hun i Grunden havde faaet dette hidsige Stænk af Udvee i sit danske Blod, det, der altid havde brændt i hende, rent bortset Trangen til at rejse med sin Kunst. Denne Trængsel efter at befare Verden,

der allerede som Barn havde drevet hende ud paa lange Fodture, helst ad Landeveje, som hun ikke vidste, hvor endte. Dette, det kørende Folks Blod, dem, der kigger ud af smaa, gardinstrimlede Ruder i graa Trævogne, der knaser over Landevejs-skærverne paa deres tungt belastede Hjul. Og saa paa samme Tid sit Behov for dyre Klæder og Luxus fra inderst til yderst — hvor i Alverden havde hun dog egentlig faaet alt det fra?

Ikke fra mødrene Side, det vidste hun da! Hun tænkte paa Bedstefaderen, den gamle Skolelærer i Baldersbrønde, hvis Udvee aldrig var naaet ud over Røgen fra hans beskedne Porcellainspibe, naar han efter en hed Sommerdags Slid bag aabne Ruder med en kordrævende Klassefuld, mod Aften aabnede Havelaagens Hængsler ud til Verden og, bakkende paa Pibespidsen, iagttog, hvad der tilfældigvis trak forbi, og tog Afsked med det, roligt og uden Anfægtelse, dér hvor Landevejen svingede, hvorefter han atter vendte Hovedet og lod Blikket fredeligt græsse paa de kløverspættede Enge.

Faderens Slægt kendte hun kun lidt til — kun vidste hun, at Oldefaderen havde været norsk og var kommen vandrende ind i Landet som tolvvaars Fiskerdreng med sin Harmonika og sit Net over Skulderen, og at han ved gode Menneskers Hjælp var havnet som Oboist i det kongelige Kapel — —

Hun foer sammen — der kom noget flygende forbi. Hun saae paa sit Program — det var Kaukaseren, der red Stepperidt.

Susende som Ørkenvinden, pilsnar som en ond og pludselig Angst fløj han forbi. Han hang ved sin Fod i den løse Stigbøjle — Hovedet med den høje, sorte Astrakanshue slæbte i Manegens Bark.

Fru Hilde følte, at hun blev ond ved at se det. Ond paa samme Maade som hun blev det, naar hun hjemme fra sit Vindu hørte Brandklokkerne paa Sprøjterne kime og Hestenes Spark mod Stenbroen og fik rygende Drømme om Skyskrabere af Flammer og faretruede Menneskeliv inde mellem de vaklende Mure. Hun fornåm i et pludseligt Sting, der gjorde hende angst for sig selv, et hemmeligt og nyfigent Salomebegær efter at høre ham mases under Hestehovene. — Aa, denne grusomme Febertørst, som saadanne nervespændte Øjeblikke kunde tænde i hende, efter Optrin, efter at komme i Extase, ligegyldigt paa hvis Bekostning! Hun maatte altid i den dybeste Fortvivlelse grave sig ud af denne Angst for sine egne Tanker, ved at forestille sig, at det var Franz, der var Ofret — hvor havde hun ikke tumlet og eksperimenteret med ham i Fantasien! i brændende Bygninger, som Midtpunktet for et tæt Gadeopløb, ene og i Fare svømmende sig træt, alt for langt fra Land — i Trapezens Dødsspring —, og nu her, hængende ved Foden i Steppehingstens slingrende Stigbøjle med det dejlige, det kære Hoved slæbende efter sig i Manegens Bark. For at prøve sig selv og overbevise sig om, at hun i Hjertet ikke mente det, alt det grusomme, der et Øjeblik havde strejfet hendes Tanke. Saa vidste hun i samme Nu, at aldrig kunde hendes Hjerte ønske ondt over noget Menneske, der blev elsket.

Hun rejste sig nervøs efter næste Afdeling. Nu maatte hun virkelig ud og have lidt frisk Luft.

Desuden var det for Hilde egentlig Kærnen i Forestillingen at promenere derude i Kulissegangene mellem meledede Klowner og Sprinkelværks-

køretøjer, mellem galgelignende Himmelsprætsapparater og støvfygende Tæpperuller. Og saa denne caotiske Sprogforvirring og de fremmedartede Ansigter, den exotiske Duft af Indiernes Klæder, idet de strøg forbi, denne svage Os af kold Røgelse og af ældgamle Scarabæer og Mumiestøv, der hang i deres Smykker, Oliens vammelfede Lugt fra deres Hud. Hilde følte det, som aandede hun med lukkede Øjne al Oldtidens halvt dyriske, halvt overraffinerede Luft ind gennem disse Menneskers Forbigliden.

Klownen promenerede langsomt frem og tilbage med et fortrædeligt Udtryk — Sminken sad tykt som Pibeler paa hans magre Kinder.

Henne i Døraabningen stod Kaukaseren, allerede klædt om i europæisk Dragt og underholdt sig paa et Par tunge, danske Brokker med en indladende Dame; det lød, som han talte med Sten i Munden.

Hilde blev staaende og stirrede interesseret paa ham; han havde saadan et troskyldigt og godmodigt Barneansigt nær ved, rundt, med store, sortgyldne Øjne i den banangule Hud, og med et lille, opadtrækkende Smil i den ene Mundvig. Tøjet klædte ham, en lysegraa Dragt, der sad meget stramt om hans smidige Legeme.

Fru Hilde opdagede i Aften for første Gang, at Franz var begyndt at lægge sig ud — Urkæden hvilte virkelig paa en Smule Mave — —.

— «Ved Du af», spurgte Franz, da de kørte hjem, «at Du hele Aftenen har stirret paa den Russer? Baade naar han var i Manegen, og mens han gik ude i Gangen, og bagefter, da han sad ovre i Logen og saa til?»

Hilde vendte sig. «Nej, har jeg?» spurgte hun ligegyldigt og adspredt. «Jeg har ærligt talt ikke tænkt over det, før nu, Du siger det. Det har saa været saa rent tilfældigt, mens jeg sad i mine egne Tanker.»

«Har Du Tanker»? spurgte Franz spøgende, «det skal saadan en lille Kvinde kun have for sin Mand.»

«Ja», sagde Hilde med et Suk, «jeg er bange for, at jeg snart heller ikke har andre.»

Franz sad og smaaskrabe med Foden for at faa Cigaretten slukket i Kupeens Sand.

«Ved Du hvad, Hilde — ja, nu maa Du ikke misforstaa mig, eller synes, at jeg ripper op i gamle Sager — men — sommetider synes jeg, at Du næsten meget hellere en Gang imellem maatte have saadan en lille, uskyldig Forelskelse, som optog Dig en Smule for en Tid, end — ja, end det, Du ved nok. For det andet vilde jo ikke vare, det ved jeg, Hilde, at Du vilde komme tilbage til mig igen. Det er farligere det andet, Hilde — mere haabløst, synes jeg — —»

Han saae hendes følsomme Mund dirre — han bøjede sig over hende.

«Hilde, har Du ikke Lyst til i Morgen at gaa op og melde Dig ind i Tonekunstnerforeningen — saa er Du jo i dem alle fire, ikke sandt?»

Hun rystede paa Hovedet.

«Nej», sagde hun klagende og stille. «Jeg havde mere Lyst til at melde mig ud af de andre tre. Men Tak, fordi Du tænkte paa det, Franz.»

Det forekom hende, at Franz smaamumlede noget mere et Sted langt borte — men hun opfat-

tede det ikke. Nu var hun saa altfor træt af alt det idag.

Hun smaasov med Hovedet skurende mod Kupeens Læderryg og halvdrømte, at hun kørte Syd paa med Nodekufferten under sine Fødder og Impressarioen paa Sædet overfor sig. Han havde Franz's Ansigt og hans Stemme — hun smilte — han maatte have tjent mange Penge paa hende, han var virkelig begyndt at faa lidt Mave under Guldkæden — — —

FRU HILDE sad i en udslaaet Hvilestol under et af Forhavens to gamle Valnøddetræer, der forlængst havde glemt baade at blomstre og bære.

Solen stod paa, den faldt flimmergeul ind over de purpurne Klematis i Husets Murtæppe; Tagets mørkeblaa Skifer lyste med sin evig kolde og fugtige Kiselglans som mod Regn; men nede i Havegangen brændte det svovlrøde Smaagræs, knasende af Tørke og Sol.

Tæt og næsten synliggjort stod Varmedisen som et lodret Slør ned fra den nøgne, blaa Himmel, der tonede sig ud og tyndedes i et farvetabende Graaskimmer lavt og langt henne over Markernes Pilehegn, der trak sig som en strid Rygfinne bag Havens Ligusterhæk.

Fru Hilde saae ret ud for sig med halvlukte Øjelaag, mens hun tankefuld trak i sine blonde Ørekrøller, der var blevet fugtige og lange i Varmen. Ved Siden af hende, nede i Græsplænen, sov Barnet i en lav Vogn, og et Stykke fra blundede den gamle Elle med Hænderne foldede om et Partitur og med det kummerfulde Udtryk, som hans Ansigt altid fik, naar han et Øjeblik var «væk», som han kaldte det.

Ligeoverfor, paa den anden Side af Vejen, hvor Fru Hildes Blik nu og da med en langsom Gliden søgte hen, stod Genboen, den gamle Pastor emeritus, i Færd med at plukke Syrener ned i sin Have.

Stigen var anbragt paa Landevejen op mod den lave Tjørnehæk, dens øverste Trin gemte sig svælende ind i de tætte Blomsterdybder, der stod som en violet Skyrække over Hækken. Han havde sin lange, hvide Lærredsfrakke paa og klippede med sin store Hækkesax, dens skarpe og rappe Lyd, naar den gnækkende slog sammen, lød som fjærne Bøsseskud, og, dalende som tunge Fugle, faldt de lilla Blomsterklaser, een for een, ned i Vejens hvide Støv. Dèr laa de og bevægede deres blanke Blade, naar Vinden fejede hen over dem, som aandede de endnu svagt efter Dødsskuddet.

Saa traadte han baglæns og forsigtig ned ad Stigens Trin og flyttede den hen til det næste Træ. Tilsidst laa Dyngen ved Dyngen langs Gærdet — de laa ganske stille nu og skinnede klare som halvmodne, altfor tidligt høstede Druehobe.

Nu samlede han dem i sine Arme og gik sidelæns med Favnen fuld ind gennem sin Laage.

Men inde i Buskene stod endnu et raslende Ekko af Høstens Forstyrrelse, naar Grenene, der var blevet tvunget til Side, atter bøjede sig tilbage og gled i Leje igen.

Saa stod de i den vante Ro og aandede og duftede — og det kendtes ikke paa Buskene, at de var bleven rørt.

Og atter gled Fru Hildes Blik tilbage paa den gamle Partitursluger, der sad dér, overvældet af denne søvndyssende Søndagsstilhed og Solvarme —

Underlæben gled slapt ned under Søvnens, hans Ansigt blev saa gammelt og indfaldent —

Hvor hun holdt af ham, denne gamle, blide Musiker — ja, hvor var hun kommen til at elske ham i den sidste Tid, for al hans ubestikkelige Trofastheds Skyld — saa vist som hun med Angst havde opdaget det, at der dybt inde i hende selv laa et usikkert og gyngende Punkt, en smertelig Anen om Brist i hendes eget Hjertes og Villies Bestandighed.

Det var begyndt at dukke op i hende denne Sommer, det, hun aldrig havde tænkt, kunde ske. Angsten, værre end alt andet, for at hendes egen Evne og Trang til at holde fast, gennem alt, ved sit Livs dyreste, skulde svinge hende.

Hun havde kendt saadan en underlig, dump Resignation i sig flere Gange i den senere Tid, en træt Længsel efter at give sig over og lade det fare altsammen, stryge det af sig, det hele.

Det var de Tider, hvor hun syntes, at Musiken i hende nu blot var som et udbændt Krater eller som en Gengangerfærd af tonløst ranglende Knogler af Liv, som hun havde ladet dø i sig, som Børn, man ikke har havt Næring nok til at holde i Live.

Hun kunde i saadanne Stunder føle en døvende Længsel efter at krænge alle kampfyldte Trængsler af sig og blot sidde og gro paa sin Stilk, saadan som Franz jo ønskede det: bære Blomster, saa længe, hun kunde det, og siden sammen med ham glæde sig fredeligt over Frugterne af deres Livsens Træ.

Men saa ofte hun havde fornummet denne den sødmefyldte Gifts dulmende Fare, var hun sprunget op, angst og forvirret — som da hun troede, at

Barnet var dødt i hende. Hun havde skyndt sig til Klaveret og havde arbejdet, til alle Rygnerver sved, og det randt af Toner og Liv i hende. — En Dag var hun i sin Angst taget ind til Byen uden Handsker og uden at klæde sig om og havde bragt et Avertissement om Elever ind paa tre, fire Bladkontorer; hun følte det, som maatte hun paa kalde alle Midler for at tvinge sig selv til at blive hos det, der dog var hendes egentlige Jeg, men som hun i Timers Fejghed og Træthed syntes hun stod i Fare for at lade glide fra sig. Siden, naar Eleverne havde meldt sig efter Avertissementet, var Anfaldet længst ovre, og hun affærdigede i sikker og smilende Overlegenhed og Undren den første — hendes Tid var længst optaget. De maatte undskyldte. Farvel.

Det kunde ogsaa hænde, bedst som hun en Aften drev over en Avis i Havestuen efter i et Par Dage ikke at have rørt Klaveret, at hendes Blik faldt paa en Concertanmeldelse eller en Fornotits om en Klaverdiva, der agtede at gæste Byen til Efteraaret. Saa kunde hun gemme Avisen for sig med et heftigt og pinefuldt Sting i sit Blod, og hun kunde klage med den lille Gerda i «Snedronningen»: «Gud, hvor har jeg forsinket mig!» Og saa stod atter Moderens Ord: «Natten kommer — — —» saa uhyggespaaende og uafvendelige for hende som selve Infernoportenes Indskrift.

De Nætter, der fulgte efter saadanne Dage, sad Fru Hilde ved sit Klaver til langt over Midnat. Men saa kunde det ogsaa hænde, midt under Spillet, at Foraarets Nederlag med eet dukkede frem, som en skraldende Haanlatter bag hendes Skulder.

Og saa syntes hun igen, at det blev saa helt uoverkommeligt altsammen. —

Jomfru Jungersen kom ud og lagde Dug paa det lille Jernbord foran Verandadøren, hun satte Kaffeanretningen og den lille Kobberbakke med Likørflasken og Glassene fra sig, trillede Forklædesnippen over Pegefingern og sagde til.

Omme bag Gaarden hørte Hilde Steffen plaffe med sin Salonbøsse — at han dog ikke kunde holde op! Hun havde bedt ham om det flere Gange for den lilles Skyld, men han havde let af det: «Det manglede bare — for saadan en Unge! Du kan jo se, den sover alt, hvad den kan.»

Franz kom hen til Bordet med dryppende Fotografiplader, han holdt dem op mod Lyset og betragtede dem med sammenknebne Øjne. Hilde undredes over, hvor han gad — det var hende desuden ubegribeligt, hvor han kunde blive ved med at faa Modeller fra. Nu havde han foreviget baade den gamle og Steffen og Jungersen og Christiane, de gamle Kappestrimler ovenpaa og Præsten overfor — Gaard og Have og Udsigter og Plankeværker, hende selv med Barn og uden Barn, siddende og staaende og spillende og læsende, og Gud ved hvad, saa hun fik Kvalme, blot hun saa Apparatet nærme sig. Og saa denne Afspærring af Anretterstuen til Mørkekammer, saa man hverken kunde komme ud eller ind til Køkkenet. Og saa var det saadan en uselskabelig Mani — han havde knap havt Tid til at tale et Ord med hende hele Dagen.

Hun kunde saamænd egentlig godt forstaa, at Steffen sov den største Del af Søndagen bort, disse kedsommelige Helligdage, der var lange og uad-

spredelige som en endeløs Fuga, der vender og drejer paa det samme fattige Motiv. Læse gad han jo ikke, skøndt han saamænd kunde trænge til det — ja, at tænke sig, at han knap kunde skrive et Brev paa een Side, uden at det vrimlede med ortografiske Fejl! Nu var der jo ogsaa det, at han slet ikke brød sig om det — ja, Fru Hilde havde egentlig en Anelse om, at Steffen selv nærmest fandt det genialt.

«Hør Hilde», Franz missede med et mistænksomt Blik op mod en noget taaget Plade — «det var vel ikke muligt, at Du kunde finde paa en mindre støjende Leg for din lille Bror? Det er jo ikke til at faa Ørenlyd. Det er sært, at Lissen kan sove i det Spektakel.»

Fru Hilde trak paa Skuldrene. «Jeg har jo sagt det til ham. Jeg kan da ikke trække Bøssen ud af Haanden paa ham.»

Franz kom tilbage. Han havde været inde i Verandaen med Pladerne.

«Nej, det er sandt!» sagde han, «Monsieur er jo Kunstner. Og desformedelst har han Privilegium paa at være Egoist. Vil Du saa indrømme det, Hilde, for en Gangs Skyld, at der er ikke noget, der gør Menneskene saa hensynsløse og hjertekolde som Kunst?»

«Nej, nej Hornung — stop nu,» Elle kom luttende over Græsplænen, han lagde Avisen sammen med Grundighed, mens han gik — «det er Fejl, det, De dér siger om Hjertekulde. Hensynsløse er de, fordi de er Børn, der ikke tænker over, hvad Fortræd de gør, selv om de saa nok vilde forstaa — men hjertekolde — nej, det er skam fejl, Hornung, det er de saamænd ikke. Tværtimod.»

Franz trak paa Skuldrene.

«Ja, jeg tror nu ikke meget paa disse saakaldte «Kunstnernaturer». Det skulde dog være mærkeligt, om paa Grund af den lille Hjærnemuskels Forskel, eller hvori det nu er, deres Talent stikker, alle deres andre Instinkter eller Nerver fra Fødslen af skulde være anderledes end andre dødeliges. Nej, men de blier anderledes, fordi deres Omgivelser strax indprenter dem, at de skal være det, det — det hører ligefrem med til Talentet. Jeg kender det nok!»

Franz elskede at komme til at udvikle sine Anskuelse uden Afbrydelse for en eller flere tavse Tilhørere — det var sjældent, han fik Lejlighed til det, han søgte den aldrig, men kom den, lod han den ikke passere. Han talte da altid med en Smule fremmed, accentueret Pathos, der lød lidt smagende og affekteret, og som fik Fru. Hilde til at smile, skøndt hun næsten altid syntes, at han havde Ret i det, han sagde.

Gamle Elle rystede paa Hovedet. Han strøg Asken af sin Cigar ved et lille Bank med Pegefingeren. Saa fortalte han med sin sagte, enstonige Stemme om en lille Søster, han havde havt, og som døde kun otte Aar gammel, men som allerede den Gang spillede første Del af Mendelsohns Violinkoncert uden én Fejl. Hvorledes hun, allerede tre Aar gammel, inden der altsaa kunde være Tale om nogen personlig Paavirkning, ja inden Forældrene jo anede, at hun sad inde med nogensomhelst særlige Evner — hvorledes hun allerede da, saa helt forskellig fra andre Børn, adskilte stærkt mellem Sympati og Afsky, ligesom hun fornåm med en sygelig Øjeblikkelighed, som

intet andet Barn, Forældrenes vexlende Sindsstemninger. Aa, han kunde nævne saa mange smaa Exempler — —

Ja ja, naturligvis gaves der Undtagelser, Franz indrømmede det — men som nu med Steffen — dér havde de stablet ham op paa en Stol, da han var tre Aar gammel, og ladet ham spille Piccolofløjte ved en Velgørenhedskoncert. Hvis det ikke skulde ødelægge et Barn fra Grunden —

Fru Hilde sad og betragtede sit Barn. Hun havde taget det op og sad nu og stirrede paa det med et nysgerrigt, men ydmygt bedende Udtryk, som gjorde hun det en stille Afbigt for at have skaffet det denne kolde og ubegribelige Verden paa Halsen. Saa bange og saa undrende kunde hun se paa dette, hendes lille Barn, som spurgte hendes Øjne: «Hvad vilde Du dog — hvad skulde jeg dog med Dig, jeg Stakkel! Hvad er egentlig Meningen med det hele, lille Du?»

Med eet kom hun til at smile. Hun tænkte paa Christianes Forskrifter og Forsigtighedsregler, inden hun havde kunnet faa sig selv til at gaa ud i Eftermiddag. To Gange var hun saamænd kommen tilbage, det skikkelige Skrog. «Og saa bare lade den ligge rolig og ha' Gavn af Luften. Og saa husker Fruen jo nok: Haanden om begge Fødderne paa een Gang, og saa løfter De den — og saa gesvindt Bleen ind under den med Snippen op. Og Flaskerne staaer i Høkkassen tilhøjre. Og Fruen maa jo prøve dem først. Og saa er det jo Klokkerne tre og Klokkerne seks. Om ogsaa den skriger og vil ha' dem før. Det har den Gavn af. Men hvis som den skriger mere end et Kvarter,

saa skal den ha' dem alligevel. Og naar Klokken er fem, maa den ind. Saa er det gode af Luften.»

Fru Hilde var kommen over det altsammen. Ogsaa det vanskelige Jongleurnummer med Bleen. Hun vidste, at den lille havde ligget tør og mæt i sin Vogn. Kun det med at tage den op — —

Herregud, det manglede da bare! Saa sjældent, som hun havde den saadan alene. Hun indrømmede det — det var tredie Gang, hun havde havt den oppe siden i Middags. Den glippede saa naadeligt med Øjnene og løftede og sænkede de tynde, blaa Øjelaag med saadan en træt og besværet Tyngde — men den kunde da virkelig ikke være søvniq allerede nu igen! Hilde gyngede den og pludrede og lo for den og lod sine Fingre prøvende glide ind om de blege Gummer for at føle, om der ikke skulde være Tand i Brud. Men nej — ikke det mindste skarpe, lille Muldskud derinde endnu! Og heller aldrig noget rigtig Tegn paa, at den kendte hende fremfor nogen af de andre — men nu vilde hun ogsaa have den hos sig noget mere hver Dag. Hun var jo dog dens Mor, den, der i alt havde lidt for den — Gud skulde vide, at hun havde købt den og Franz dyrt nok!

Jungersen kom ud, hun nærmede sig stilfærdig, stadig med Forklædesnippen om sin Pegefinger. Det var vist galt — den lille var van at sove paa den her Tid — —

Fru Hilde blev rød af Ærgrelse. Hendes Ansigt blev haardt. Vant til — ja det vilde altsaa sige, at det var noget, som de andre i deres Alvished havde fundet paa, og hvorefter hun sig havde at rette — for saadan mente de. Ja, men var hun da ikke dens Mor? Hun saae ned paa den —

den halvsov, med Hovedet ubekvemt hængende ud over hendes Arm.

Saa rejste hun sig med et træt Suk og gav den til Jomfru Jungersen.

Hendes Blik strejfede Ruderne ovenpaa. Jo, ganske rigtig — dér sad de to gamle Frøkner, hver ved sit Vindu, med Strikketøjet; de drejede Hovederne som smaa, spidse Fugle og strakte Hals bag Gardinerne. Fru Hilde havde længst opdaget, at de betragtede deres Lejere nedenunder som et Slags fremmedartet Fænomen; de havde været nede den første Dag paa Visit, i Crêpesjal og hvide Traadhandsker, siden havde de holdt sig for sig selv og inspiceret i Smug mellem deres Kappestrimler bag de hvide Mollsgardiner.

Naa — dér kom da endelig Steffen — ja, nu var skam Kaffen kold — havde Jungersen ikke sagt til?

«Du er tidligt oppe?» Franz rejste sig og bukkede formelt.

Steffen trak de smaa, blanksorte Øjne skæve i et langt Smil, det eneste, der gav hans selvbevidste Træk et Anstrøg af Barnlighed.

«Jeg kom noget sent i Seng i Nat.» Han strakte sig. «Man var jo i Scala og saa hende den ny, I ved. Igaar var der sgu da ikke noget uanstændigt ved hendes Paaklædning eller Dans. Det var ogsaa forbandet, at man skulde træffe at komme en Aften, hvor hun modererede!»

Han trak Smaabladene op af Inderlommen paa sin sorte Alpaccajakke og kastede dem paa Bordet, smed sig saa i Havestolen, mens han slog de lange Drengben ud fra sig som et Par Stylter.

«Jeg har forresten faaet et anonymt Brev!»

sagde han i en overlegen, dagligdags Tone. «Det vil sige, jeg ved sgu godt, hvem det er fra. Kender Du ikke hende, Franz — hende, der altid render paa Strøget med en stor, sort Chiffonhat om et almægtigt, hørgult Haar? Der sidder et lille, bitte Dukkeansigt inde under Haaret, det er saadan stærkt bruset og skilt i Midten, og saa gaar hun altid med nedslaaede Øjne. Hun er sgu sød — men forbandet koket. Hun har rendt hver Dag i den sidste Uge og promeneret foran Theatret ved Prøvetid for at faa et Glimt af mig at se.»

«Det er sgu ogsaa et nydeligt Syn!» Franz lo og skænkede sig en Chartreuse.

Steffen trak paa Skuldrene med sit skæve Faunsmil. «Det er en Smagssag!» sagde han. «Jeg er da i hvert Fald genial! Her er Opusen.»

Han slog Papiret ud med et Kast med Haanden. «I kan faa det sidste Vers»:

«Da vil paa Foraarets Vinge,
baaren af Lyset og Luften,
sødt som to Bølger, der samles i een,
Vi to gennem Rummet os svinge.
Elskede, føler Du Duften
over den svale Sø!
Elskov har sikkerlig Vinter og Kulde,
Men Elskov kan aldrig dø!»

Hun kan da i hvert Fald skrive Vers.»

Elle bøjede sig over Papiret. «Ja, det er et kønt Digt!» sagde han. «Det er af Drachmann. Skriften er Else Withusens. Hun er min Elev. Jeg kendte hende strax paa Beskrivelsen.»

Steffen trak Brynene sammen. Fru Hilde lo, saa hun laa ud over Stolearmen.

«Du skulde dog en Gang prøve at læse en Bog, Steffen!» foreslog hun, «det er saa ganske lige til. Man begynder oppe paa Siden, helt oppe fra venstre og læser til højre — undtagen Jøderne, naar de læser hebraisk, de begynder omvendt — og saadan blier man ved, til Siden er slut, hvorefter man vender.»

Steffen studerede ivrigt under megen Knitren Smaabladene.

«Jeg kan forresten hilse Dig fra Winding!» slog han det hen, «jeg mødte hende paa Kongens Nytorv igaar, det gale Spektakel. Hun spurgte, om vi skulde følges, og saa drejede jeg jo naturligvis om ad Lille Kongensgade og den Vej. Men saa spørger hun mig, Gud hjælpe mig, om vi ikke hellere skal gaa ad Strøget! Hun skulde naturligvis blære sig med mig, det gamle Liv!»

Fru Hilde gottede sig i Stolen. «Bravo Steffen! Det var skam noget for Dig!»

Han hørte ikke. «Naj Winding!» sagde jeg. «Paa Strøget gaar jeg kun med Damer med Knipplingsparasoller og changeant Silketøj»».

Franz foer op — men tog sig i det.

Fru Hilde blev ærgerlig, «Aa Snak, Steffen. Lad nu være med at være vigtig. Det sagde Du jo slet ikke. Tror Du da, at vi er Idioter?»

Steffen stirrede. «Sagde — jeg det ikke? Jo, det ved Gud! Det manglede bare! Har Du set hendes Udhaling? Pelerine med Rygkvast, og Straahat fra Mammuthsperioden. Du vil sgu da ikke forlange — —»

«Fy Steffen!» Fru Hilde var bleven rød — at nu netop ogsaa Franz skulde være til Stede —

«hvor var det flabet gjort — maa jeg spørge, hvad hun svarede til det?»

«Hvad hun svarede?» han rejste sig og trak ned i den broderede Silkevest, «hun smilte huld-saligt og sjokkede videre. Man maa sgu da ogsaa være taknemmelig, at der findes Bagsmøger at gaa om ad, naar man ser saadan ud! Gider Du gaa Othellofantasien igennem med mig? Jeg har faaet en ny Sølvqvint — men jeg er ikke helt vis paa, at jeg er tilfreds med den.»

Fru Hilde rejste sig — men standsede i Døren.

«Aa Elle,» kaldte hun ud, «vil ikke De? Lad mig nu engang nøjes med at høre efter. Det er saa længe siden, jeg har hørt ordentlig Musik.»

Den gamle nikkede. Han rejste sig og gik ind. Et Øjeblik efter hørte hun dem stemme.

— Fru Hilde sad og stirrede paa Franz i Smug mellem Fingrene, som hun holdt skyggende for sit Ansigt.

Han sad med Benene overkors og saa frem for sig med dette stirrende og fraværende Blik, som hun kendte fra tidligere Gange, naar hun havde listet sig til at kigge paa ham, mens han lyttede til Musik. Cigaretten hang kold og udgaaet mellem hans Læber.

Jo, hun var sikker paa det — inde i sin Sjæl elskede ogsaa han Musik og forstod den paa sin Maner. Gud ved, om han ikke tit sad saaledes inde i sin Stue og lyttede i Skjul, naar hun spillede — han havde jo da ogsaa selv en smuk Sangstemme — —

Hvad mon han nu egentlig tænkte paa, naar han saadan sad og lyttede? Hans Øjne fik saadan et ømt og mildt Udtryk, mindedes han mon noget?

Der kunde jo være saa meget — hun kendte jo egentlig slet ikke hans Fortid.

Der gled langsomt en halvt forglemt Erindring af Ubehag frem i hende, noget fra en Gang i Sommer, men som hun siden havde glemt og aldrig faaet tænkt rigtig igennem.

Det var dengang oppe paa Kontoret efter deres lille Opgør, at han havde taget hende ind til sig med et: «Naa, saa — kom saa —.» Der havde været saadan et underligt, næsten rutineret Tonefald i hans Stemme, da han sagde det, som om han i tidligere Tider havde været vant til at omgaas Kvinder meget fortroligt, vant til Opgør og letkøbt Forsoning, maaske med en Hat eller et udsøgt Smykke. Der var jo egentlig ogsaa i hele hans Væsen noget af, at han følte sig sikker paa at kunne «tage» Kvinder —

Fru Hilde syntes med eet, at der blev koldt om hende. Luften blev dug-raa og klam, hun syntes, at Haven og Huset laa afsides og trist, og at hun var helt ene herude. Ene med et Barn, der skreg efter andre end hende, og med en Mand, der maaske i Tankerne daglig repeterede hele sit tidligere Liv, det, hun slet ingen Viden havde om. Og saa Steffen, for hvem hun i Grunden nærmest var Accompanatør og Madmoder, to Piger, der daglig korsede sig over hendes gabende Uvidenhed, og de gamle Vinduesabonniner deroppe i Kappestrimlerne, der iagttog hende som et udenvelts Dyr, de havde gaaende i deres Have.

Hun fik en Længsel efter det gamle Hjem paa Villavejen, hvor Barneminderne smøg sig om hende som kælne Stuekatte, hvor Birkestammen bar hendes Højdemaal indridset i sin Bark, lige fra den

første Gang hun havde stavret om dernede, og hvor Ærteblomsterne, hun havde som Barn, Aar efter Aar sprang frem og sprællede mod Muren som bundne Sommerfugle. Dér var hun aldrig ene — der var en Mindernes Æmhed i den Luft.

Hun skottede over paa Franz — han sad endnu med sit bortvendte Smil — aa, hvor kunde hun nænne at føle Savn, naar hun havde ham! Hvor var de dog ikke levende i hende, ogsaa alle deres Dage, alle de Timer af Æmhed og Fred, der havde været at finde hos ham — hvor havde han ikke taget hende ind til sig, naar hun var bange, hvor havde han ikke ødslet med Beundring og For-gudelse, syntes, at alle Kvinder var plumpe og ubetydelige ved Siden af hende — —

Men hvad nyttede det altsammen, naar hun ikke vidste — aa, hun vilde givet sin Musik, sit Barn for at vide Besked, om alt det, der havde været før hende! Det vidste hun, at hun i eet og alt kunde stole paa Franz nu, men før hende — var han hende mon ikke utro i Minder? Hun maatte spørge — aa hun maatte!

Hun gik over og satte sig paa Bænken ved Siden af ham.

«Du Franz --» hun legede med Theskeen mod hans Kop; «hvad var det egentlig hun hed — hende, Du ved, den Gang, før — før min Tid, Franz?»

Hendes Tonefald var roligt og dagligdags, som var det et ganske ligegyldigt à propos eet eller andet, der faldt hende ind.

Han vendte sig og smilte. «Hende før din Tid? Ja — det véd jeg virkelig ikke, lille Du, der var skam saa mange før din Tid!» Han lo, en spøgende,

kaad lille Latter. Han sad og glattede med Æmhed Kniplingerne fra hendes Ærme ud og lod Huden skinne igennem.

Fru Hildes Haand slap Skeen. Der steg en kvælende Blodsusen fra hendes Hals op i Ørerne, hun havde en Fornemmelse, som faldt hun dybt — blev ved med at falde, hun syntes, hun følte Hovedet svulme op og voxe — det dansede med lutter sorte Prikker for hendes Øjne; tættere og tættere, hele Haven fyldtes med Sod —

Saa med eet var det, som alt gled bort igen, og hun blev saa lille, og saa ene. Aa, saa ørkenene her i Haven denne Sommeraften. Hun brast i Graad.

«Men Hilde — aa nej — Hilde da, nej men er Du da fra Forstanden, Barn!»

Hun rev sig fra ham. «Rør mig ikke!» skreg hun. «Det skal Du i hvert Fald ikke vove! Om de nioghalvfems har været Numre for Dig, den hundrede skal ikke være det!»

Han stod raadvild og undrende.

«Hør nu Hilde, blot et Øjeblik — siden Du virkelig er saadan et Barn, jeg troede dog — naa, men lad mig nu blot faa Lov til at forklare Dig — —»

Hun rystede paa Hovedet. «Nej, nej!» hviskede hun. Men hun blev. Det var jo netop det, hun maatte — hun maatte have Forklaringen.

«Jeg skal sige Dig, Hilde,» hans Stemme blev dyb og indtrængende, «der er jo nu — naa ja, Herregud, der er jo nu engang stor Forskel paa Mænd og Kvinder i den Retning. Og de nioghalvfems, som Du kaldte de to, tre, som jeg i min Ungkarleperiode har været i Berøring med — ja,

hvis Du anede, Hilde, hvor lidt de har havt med mit Hjerte, med mig selv at gøre! Saa var det jo aldrig blevet til mere end den første. Det var blot som at stille sin Sult med hvilket som helst spiseligt, det vidste jeg selv, og — Du maa tro det, Hilde — de vidste det ogsaa. Og saa — ja saa er der virkelig ikke mere, dermed er jo alt sagt. Du maa jo da huske paa — ja Hilde, saa meget Barn kan Du da heller ikke være, at Du ikke véd lidt Besked om den Slags Ting, selv om jeg ikke har talt med Dig om det?»

«Hvor skulde jeg saa vide det fra?» hun stirrede paa ham, mens hun hug Lommetørklædets Klump i smaa Stød mod sin Næse, «tror Du maa-ske, at min Far eller Mor talte til mig om det? De skulde bare vide, at — at — —»

Franz rejste sig. Han tog haardt i det vakle-vorne Metalbord, saa Benene skred ud. «Saa Hilde! Nu kan det være nok. Siden Du ikke forstaar, hvad Du selv taler om, skulde Du hellere tie og høre efter, hvad jeg har at sige Dig, som forstaar det. Men Du kan saa godt blive fri!»

Han gik ind og satte sig i Verandaen med Ryggen mod Glasruden ud til Haven.

Fru Hilde var lettet. Dette sidste var bedre end mange Forklaringer. Han havde altsaa ingen Hjærtets ømme Minder fra tidligere Forbindelser, og det andet kom hende slet ikke ved, havde han sagt, det kom ikke en Gang ham selv ved! Altsaa havde hun gjort ham Uret.

Hendes Sind blev varmt mod ham. Kære, kære Franz! Hvor hun skulde tale med ham i Aften, rigtig bede ham om Overbærenhed og Tilgivelse; han kunde sagtens give den, han skulde blot vide,

hvor langt, langt værre, hun havde det, hun som næsten daglig maatte gaa og pines af Anger over, at hun havde været styg mod ham —

«Franz —» hun stod hviskende bag hans Stol, «Franz, jeg vilde blot sige at — ja, naturligvis — jeg mente det ikke, det med Far og Mor, at de skulde blot vide — jeg ved det Franz, at de vilde synes; at jeg havde faaet den bedste Mand i Verden. Og det har jeg ogsaa — hører Du Franz — og hvis de ikke syntes det, saa vilde jeg aldrig se dem mere. Jeg vilde ikke — Franz —»

Han nikkede venligt, fraværende, og tyssede afværgende med Haanden.

Han havde ikke hørt ét Ord.

Hun vendte sig brat om og satte sig ind i Dagligstuen, i et Hjørne af den haarde Damaskes Sofa for at lytte.

Det var Fauré's lille, besnærende Berceuse. Sordinen snøvlede en Smule, den ny Streng var ikke fri for at have lidt Bilyd — men hvor var hans Tone dog henrivende! Hvor havde han et overlegent og ædeligt Strøg, hvor smøg han Tonerne ind om hinanden, som legede han med myge Slinger, hvor var hans pianissimo borttrækkende blødt og fjærnt!

Den gamles Anslag var lidt for sødligt, han havde dette med de dybe Sænkninger i Albu- og Haanded, saa næsten kun de gullige og kantede Fingre saaes over Tangenterne.

Fru Hildes Fingre bevægede sig nervøst. Hun kunde aldrig høre selv det mest combinerede Musikstykke, uden hun i Tankerne spillede det hele med, hver Accord, hver halsbrækkende Passage. Hun kunde være ganske udslidt i Ryg- og Armmusk-

lerne, naar det var endt, som om hun selv havde udført det hele.

Især var det svært at sidde passiv, naar nogen spillede i hendes egen Stue og paa hendes eget Flygel; hun syntes, hun maatte hen og have ham fjærnet, denne gamle Musikromantiker, bort med ham, og selv til, saa skulde de høre — for hun vidste det — aa Gud, det var jo snart det eneste i Verden, hun vidste, det og saa Franz, og saa det lille Barn, som kun halvt var hendes eget.

Der var Tider, hvor Fru Hilde næsten kunde misunde Frøken Winding. Hun havde dog kun det ene, kendte intet Valg, ingen Svingninger, havde stadig det samme fjærne og uklare Maal, og var jo egentlig lykkelig i sin Danaidegærning. Hun troede jo paa den, og hendes Vej laa lige ud. Hilde maatte altid holde sig for Øjnene, naar hun vilde et stort og beslutsomt Skridt frem. Saae hun til Siden, gik det galt.

Eller var hun blot som den gamle Elle, der levede trygt og uanfægteligt videre i det, han ejede: Musiken og den Elskede, det, der var og blev og bestandig skulde blive som den Gang! Han havde ikke mere at miste, ikke mere at give.

Hun saa op til hans Vindu i Gavlen; det var overskygget af Kirsebærtræet, det blomstrede Mollsgardin aandede saa sagte — hun vidste ikke — hun syntes, at selve det Vindu saa fredeligere ud end de andre — —.

Aa, hvor hun misundte de Mennesker, hvis Sjæl havde mindre Modstandskraft end hendes egen — alle dem, der fik en let Død.

SOMMEREN gled saa langeligt og snigende afsted i Aar.

Fru Hilde syntes ofte, naar hun sad ene i Haven og saa ud over Markskellets Pilefinne, hvor Rødtjørn og Hækroser og Grøftekantsblomster slog Stænk af alle Farver og Dufte ind imellem — stadig skiftende med den fremadglidende Aarstid — at Sommeren lignede saadan en Slags exotisk Kamæleon, der er sat op i højnordiske og bistre Egne, for at stride sin Tid ud og dø en langsom, men sikker Død.

Snart sved nogle Ugers Tørke den lange Rygfinne der ude, saa Spidserne skar som rustne Pilespyd i Solen, mens Græsset skrumpede og skrumpede som en vissen Sivmaatte, og Blomsterne rullede sig sammen, kønsløse og ubestemmelige i Farver og Form. Saa kom Regnen og forvandlede i en Time det hele — Landet svulmede ud, blev større og yppigere; det var en ren Opstandelsens Stund, hvor alt det faldne rejste sig og legemliggjordes igen. Indtil saa atter Kamæleonen trak Hinden ned for Øjnene og slog over i sin ubestemmelige og indtørrede Graanen.

Fru Hilde var bleven ked af Landet for iaar.

Hun sad saa meget ene her ude — Steffen var taget til Byen og kom kun i Ny og Næ et Par Dage ad Gangen, og hun var nu eengang ikke af disse stemningsgrebne og begejstrede Naturelskere, hun kunde se det altsammen, ogsaa glæde sig over det som et skønt og behageligt plus, men hun vilde have det andet i Ryggen.

Hun havde jo aldrig været særlig selskabelig anlagt, og siden sit Ægteskab havde hun egentlig saa smaat trukket sig tilbage fra alle større Sammenkomster, fordi hun aldrig kunde faa Franz nok for sig selv. Men hun vilde beholde dette: selv udenfor, at kunne beskue Verden, se Livet bevæge sig om og forbi hende.

Hun vilde fra sit Vindu følge Skoledrengen om Morgen, der, lettende paa sit Tornyster, fløjtende gik forbi Stakittet, mens han lod Fingrene i en glissando Skala løbe hen over Tremmerne — hun vilde se Tjenestepigerne i deres Krusekapper komme ud af Laagerne, vrikkende paa de høje Hæle, med sirlige Kurve paa Armen. Hun vilde se Fruerne pudre sig bag deres Vindusspejle — hun vilde se de unge, barnlige Kunstnerpar paa deres stjaalne Spasereture snige sig langsomt frem og tilbage under Lindene paa den halvdunkle Villavej. Hun maatte se dem alle og følge dem med sine Tanker ud i det Liv, som hun selv engang havde drømt saa stærkt om. . Hendes Fantasi maatte ligesom Snerlerne have en Slyngstang at løbe op om.

Hun vilde ogsaa selv flyve ned gennem Strøget, i sin elegante Silkekaabe, som Fru Hilde Hornung, den smukke Franz Hornungs Frue, ved sin Mands Side — de skulle se alle, hvor optaget han var af hende, hvor glad og beredvilligt hans Ansigt svarede

paa hvert af hendes Smil, hvor nænsomt han søgte at stemme sit Tempo og sine Skridt efter hendes. Hun vilde blot se Livet glide forbi sig — Herregud, det var dog en ydmyg Erstatning for den Gang, hun drømte om selv at være een af dem, der drog Livet til sig, een af dem, der samlede Menneskene om sig i de store Stæder — aa, men se det maatte hun dog vel, bare gaa og tænke sig det altsammen dragende forbi. —

Hun var ogsaa bleven saa nervøs i den senere Tid. Frøken Winding havde igen været ude et Par Dage — det ved Gud! skulde hun omgaas det Menneske altid, saa blev hun da skrupgal selv! Hun formelig hængte sig fast i hende som en Vampyr, naar hun kunde se paa hendes Ansigt, at hun var forpint. Herregud, i Stedet for at lade hende have Ro! Dér havde dog Steffen virkelig vist sig menneskelig og forstaaende forleden Dag, da Frøken Winding havde spurgt i en Uendelighed og følt sig for og vejret — det var jo nok i den bedste Mening, det var saamænd Synd at sige andet, men — aa — —

«Herregud, Frøken Winding, lad dog være med at bore Dem ind i min Søster, De kan da se, at hun trænger til Ro!»

Det var nu virkelig hensynsfuldt af Steffen, og hun maatte indrømme det: Frøken Winding var haardhudet, for hun havde saamænd troligt fortsat op ad Dagen.

Og saa var der det, der irriterede Fru Hilde allermest, at der var ikke den Fornemmelse, ikke den Angst, man havde, uden at Frk. Winding ogsaa havde haft den, blot tifold værre.

Endogsaa dette sidste, som i den senere Tid

havde ængstet Hilde saa meget, og som hun ikke havde havt, siden hun var Barn, en Gang, da hun var svækket efter en Børnesygdom, og som hun huskede den Gang havde fyldt hende med saadan en Gru, men som hun nu, da det kom igen, ikke havde villet tale om til Franz, for ikke at gøre ham bekymret.

Men saa havde hun betroet sig til Frøken Winding nu sidst, hun var her ude. Om dette forfærdelig uhyggelige med, at hun om Natten kunde ligge og se sine Arme og Hænder voxe.

Aa, hvor hun huskede sin Rædsel som Barn, naar hun laa vaagen og ikke kunde falde i Søvn, og saa Hænderne begyndte at voxe. Hvordan hun var faret op i Sengen og havde vækket Forældrene og raabt op: «Mor — Mor se dog — kan Du ikke se, hvor de blier store! aa Mor, nu kommer jeg aldrig til at spille mere! aa se, jeg kan da ikke spille med de Hænder —»

Og hvorledes hun havde gemt dem under Tæppet, rullet Lagenet sammen om dem for ikke at se det. Men saa havde hun ogsaa følt det, som om Hovedet voxede og svulmede op — aa, den Skræk, den forfærdelige Angst, saa hun kunde være pjaskvaad om Halslinningen paa sin Natkjole!

Og hun kunde slet ikke huske, hvad Doktoren den Gang havde sagt, eller hvad hun havde faaet for det. Kunde hun blot erindre det — det pinte hende saa ofte nu om Nætterne igen, naar hun laa vaagen. Hun havde sommetider vækket Franz og bare rakt ham sin Haand, for at han kunde holde om den, saa hun kunde mærke, at den havde sin naturlige Størrelse. Han havde spurgt, om der var noget i Vejen, men hun havde svaret, at det var

ingenting. Og før han endnu havde hørt hendes Svar, var han falden i Søvn igen.

Men Frøken Winding mente ogsaa at kende det. Jo, hun troede det nok — hun syntes ganske bestemt, at hun kunde huske det eller i hvert Fald noget lignende, fra dengang hun var Barn.

Det var godt, at hun var rejst igen. Saa vilde hun dog hellere være ene.

Hendes eneste Trøst var, at hun egentlig havde faaet meget bestilt herude. Hun havde repeteret hele Czerny's: «Schule des Virtuosen», ogsaa «Gradus ad Parnassum» havde hun tildels gaaet igennem for at skaffe sig mere Styrke i Fingerspidserne. Men hver Gang hun havde taget rigtig fat og trænet tre, fire Timer i Træk, havde hun faaet denne udholdende Brænden oppe under det venstre Skulderblad, den samme Lidelse, som engang havde tvunget hende fra Klaveret i et helt Aar. Det havde ogsaa givet hende Angst, det var jo virkelig, som om alle Barndommens og hendes første Ungdoms Lidelser gik igen hos hende, det var vel som en Slags Svampe, der søgte usikker og porøs Jordbund.

Og bundede ikke al hendes Nervøsitet, alle hendes bange Syner og Fornemmelser, bundede mon ikke de i hendes Villies og hendes Tro's gyngende Grundlag? Havde ikke hendes sikre og overlegne Tillid til hendes Kald, havde ikke den lidt under en snigende Svækkelse hele denne sidste Sommer?

Der havde virkelig været Timer, mange og hyppige, hvor hun havde debatteret det angst og indtrængende med sig selv, om det vel var Kampen værd, det hele — hvad betød det i Verdens-

udviklingen, om hun sad dér nede et eller andet Sted og drog Livet til sig ved sin Musik, eller ej? Der sad jo nok rundt om, som gjorde det, foruden hende. Og alt det, som hun saa ofte og saa stærkt havde følt, at netop hun ejede noget, som de andre ikke havde, og som sikkert var værdt at høre — ja, hvad, det mente de vel alle, alle de rundt omkring, der sad og kaldte og lokkede med deres Musik! Den Genialitet vilde hun dog idetmindste have fremfor de andre, at hun vidste, hvor uvæsentlig det var, om det blev hende eller dem.

Men glad i den Viden og i Resignationen, der laa i dens Erkendelse, var hun ikke. Selv i sine mest nedadglidende Øjeblikke kunde hun græde for den Tid, da Kampen og Trodsen var stærk i hende, da Modstanden æggede og gav hende Kræfter til at holde fast. Hun kunde midt i sin Opgivelse skribe efter den Tid, da hun vred sig under Franz's Tagen Afstand fra hendes Arbejde, og ikke vidste sine levende Raad, hvorledes hun skulde opnaa at beholde baade det og ham.

Men nu gled de jo allerede stærkt mod September — saa kom Efteraaret, og sidst i Oktober var det jo, at hun skulde afsted, paa Tourné med Steffen; det vilde nok for Alvor vække alt det i hende, der nu havde saadan en sygelig Trang til altid at ville sove og være i Fred.

Saa var der jo ogsaa alt det triste med Barnet. Det havde skrantet saa meget i den sidste Tid. Hun havde dog havt det hos sig flere Timer om Dagen, næsten al den Tid, hun ikke spillede, og indtil det var blevet puslet om Aftenen.

Maaske havde hun ogsaa været en meget ufuldkommen Mor, fordi man var Musiker kunde man

jo dog godt — selv de største — hun havde jo set baade hos Teresa Carreño og Madame Essipoff, som hun havde besøgt og spillet for, naar de havde været i Byen, at de havde havt Barnefotografier staaende paa deres Flygel, den ene en lille Pige, den anden en Dreng. Men de var jo dog rejst fra dem, havde maattet overlade dem til Fremmede — ja, men de Børn var jo ogsaa saa meget større, hvem ved, om Mødrene var rejst, saalænge de var smaa?

Aa jo — saamænd var de rejst fra dem ogsaa den Gang! Det gjaldt jo med det, som med alt andet i Livet: at vælge. Man fik ikke alt.

Og det var det, Fru Hilde aldrig havde kunnet. Hun vilde baade Franz og Musiken. Ja — og hun vilde jo da ogsaa det lille Barn — derfor var det nok, at det nu begyndte at glide fra hende, altsammen. Saadan gik det saamænd nok. Nu først skulde hun maaske miste sin Musik, saa døde maaske det lille Barn, som hun havde baaret og født og forsømt, og saa tilsidst — saa gled vel ogsaa Franz fra hende — —

Hver Gang Fru Hilde kom hertil, maatte hun altid holde op at tænke. Saa syntes hun, at Livet stivnede og stansede om hende. Og saa var det, naar hun Dagen igennem havde grundet og tvivlet og tænkt — saa kom Natten med sin Forfærdelse, med Lemmerne, der voxede, som de syge Negeres Ben, hun engang havde læst om. Men det var dog virkeligt for dem — alt hendes var blot Fantasier og Drømme — hele hendes Kunst, hendes Kærlighed og hendes Moderfølelse — var det vel altsammen til Slut andet end en Drøm om Livet og Virkeligheden, en Sæbeboble, hun sad og blæste

fra sig og henrykkedes over, men som knustes mod den første Forhindring, den primitiveste af Livets Haandgribeligheder?

Til sidst var Fru Hilde bleven ængstelig for Barnet. Christiane havde skræmt hende. Det havde i den sidste Maaned slet ikke taget paa, det var unaturligt for et spædt Barn, der fik baade Pleje og Ernæring som det skulde. Det havde ogsaa faaet saadan et mærkelig ældet og vidende Udtryk i sit lille Ansigt, noget næsten oldingeagtigt over Trækkene og de rynkede Kinder. Det var et ualmindeligt stygt lille Barn. Næsen var bleven saa fremtrædende nu, da alt det andet gled tilbage under Huden, Mundens Linier misfornøjede og fortrædelige — —

Fru Hilde kunde godt se det selv, men Franz vilde aldrig indrømme det.

«Saadan ser alle smaa Børn ud!» forklarede han, «det blier nok en henrivende, lille Pige. Der er jo ikke eet Træk, uden det forandrer sig paa saa lille et Barn».

Saa en Dag havde Fru Hilde faaet en Læge ud at se paa Barnet. Han havde spurgt hende nøje ud. For nøje — Fru Hilde var opbragt og svor paa, at han aldrig oftere skulde komme over deres Tærskel.

At tænke sig, at han havde rørt ved Franz's intimeste Liv, spurgt hende ud, baade om det ene og det andet — hans Fortid og — nej, at han havde vovet!

Fru Hilde havde ikke værdiget ham noget Svar. «Hvor meget er jeg Dem skyldig?» havde hun blot spurgt. Saa havde hun betalt, og han havde bukket og taget Afsked.

Men Fru Hilde holdt sig til hans første Udtalelse, at Barnet led af Anæmi, og at det maatte styrkes, men med megen Varsomhed, hovedsagelig frisk Luft.

Hun havde ikke en Gang villet referere til Franz, hvad han yderligere havde sagt, og led i flere Dage under, at han bebrejdede hende, hun ikke havde bedt Lægen foreløbig tilse Barnet.

«Jeg vil ikke have hans Rend her i Huset!» sagde hun blot, «jeg skal nok selv passe mit Barn.»

Men i den første Tid efter voxede Fru Hildes Æmhed for hendes Mand, hun syntes, hun ligesom havde en andens Uret mod ham at gøre god igen.

Og med en gennemført og overdreven Omhu begyndte hun nu selv at passe Barnet. Hun havde ikke Øjnene blot fem Minutter ad Gangen fra dets Bryst, naar det sov i sin Vogn nede i Græsset, for at se om den lille broderede Strimmel paa Natkjolen bevægede sig, om det trak Vejret — skete det, at den samme lille Strimmel altfor hastigt steg og sank, kastede Fru Hilde Bog eller Sytøj og løb hen for at føle, om den lille var fugtig paa sin Pande. Hun holdt sit eget Vejr tilbage for at lytte, om der var den mindste lille, stønnende Bilyd i Barnets Aandepust. Hun blev tilsidst saa overspændt nervøs, at hun foer sammen, blot det rørte sig i Vuggen.

Saa sad hun da dér timevis og saae til og fra, til og fra det lille indskrumpede Gammelmands-ansigt med de tynde, blaa Læber, der aldrig smilte og aldrig pludrede disse smaa, ubegribelige og fornøjede Lyde frem som andre spæde Børn. Saa underligt tørt og ligesom livløst var dets bleggule Haar, aldrig en levende og varm Fugtplet paa

Pudebetrækket, i den lille Nakkegrube. Som BARNET laa dér og sov, lignede det mest af alt en Dukke i Vox, der var modelleret i eet med PudEN, kun de smaa Blomsterbroderier i Pudevaaret forraadte, de var for levende og virkelige. —

Det havde været Dagregn næsten uafbrudt i en Uges Tid, først henad Eftermiddagen plejede det at holde op; naar de saa havde spist, gik Hilde ofte en lang og ensom Tur, enten ned til Strandvejen, eller, som oftest, ind i Landet gennem Søllerød, Tryggerød og Skovene ved Holte. Hun var helst uden Franz paa disse Ture, hun behøvede saadan at gaa dem ene i denne Tid; hun vilde kunne staa stille og gaa langsomt, naar hun havde Lyst, og storme af Sted, naar det kom over hende — hun vilde være helt uafhængig paa disse ensomme Spadsereture.

Hun saa egentlig ikke stort om sig, naar hun saaledes gik, hun tænkte over i Ro, tænkte hver Tanke, hver Angst og Tvivl igennem og igennem, til hun fik den talt til Rette, hun maatte prøve paa at se den belyst af alle Muligheder, og se, om der var nogen Udvej til Frelse endda. Hun turde det næsten ikke, men hun maatte igennem det, ligesom man maa tilbunds i et Saar, før det overhovedet er muligt at se, hvor dybt det gaar, og hvad Mulighed der er for at finde Midler til at læge det.

Naar hun saaledes foer frem, maalløst, voldgivet hver uafrystelig Angst, hvert fantastisk Tankefoster, hvis Lemmer ligesom hendes egne syntes at voxer, at gribe og holde fast — saa ænsede hun ikke Tid eller Sted, hun bare løb paa, baxende og baxende med disse uovervindelige, indtil hun

tilsidst løb sig blind og ør og knap kunde finde Vej tilbage til Fornuften og Virkeligheden.

Mest var det onde Drømme om Barnet, der ængstede hende og piskede løs paa alle opskræmte Fantasier.

Hun kunde jo se det, hvor det skrumpede ind og visnede, som en forglemt Haveblomst paa et Marmorbord. Saa koldt og tyndt var dets Blod, at det aldrig kunde holde sig varm mere uden Varmedunk i Vuggen og uldne Tæpper, nu i August Maaned. Saa rørende styg det var blevet — men hvor hun elskede det dobbelt nu i al dets værgeløse Grimhed! Al den Ynde, som selv et uskønt Barn formaar at lokke Sympathien til sig ved, fattedes hende jo ogsaa — disse smaa, venlige og intetanende Smil, de livsfrodige Smaaspark mod Vuggetæppet, det forslugne Greb om Mælkeflasken med smaa, tykke Hænder. Barnet laa jo blot dér og stirrede og drejede de altfor store, matte og mistroiske Øjne langsomt i det lille, spidse Ansigt, med den lange, hvide Næse mellem de rødskjoldede Kinder — ikke en Gang Huden var sund, men irriteredes af den mindste Vind — og med den sure, fortrukne Mund, som det vred paa og knyttede, som led det tavst, fordi det gad ikke meddele sig til nogen, ikke fandt det Umagen værd, siden det dog skulde dø. Flasken vred den ud af Munden under Smaaklynk; tvang de den ind imellem Læberne, gik det over til en hæs og uhyggelig Graad, som om den lille ikke havde Kræfter til at græde igennem.

Der var Tider, hvor Fru Hilde vidste, at hendes Barn skulde dø. At om de end kaldte hundrede Læger til, saa hjalp det ikke, det maatte dog

dø. Hvordan skulde de kunne skabe nyt Blod og ny Livskraft i et lille Væsen, der formodentlig var født for ufærdigt til, i isoleret Tilstand at kunne klare sig selv? Kunde de faaet den tilbage til dens Fostertilstand igen, maaske saa — om Hilde et Par Maaneder længere end normalt var, havde kunnet kæmpet for dens Liv gennem sit eget Legeme, holdt den varm ved sin egen Varme, ledet alle Sundheds- og Ernæringskilder til det lille, trængende og søgende Legeme gennem sit — ja, saa maaske — men nu — —

Nu laa Barnet jo dér som en Fugleunge, der er falden for tidligt ud af Reden, og som Menneskene ikke med al deres Villie og Evne formaar at holde Livet i.

Men hun bar jo selv Skylden. Saa nervøs og ængstelig hun havde været i den Tid, dets Udvikling foregik, hvor hun havde drukket sig ør og bedøvet i Musiken og sine Fremtidsdrømme. I Stedet for at nære Barnet gennem sig selv, da Tid var, med frisk Luft og sunde Tanker, hvor havde hun ikke siddet dér og ladet det smugle Musikens livssvækkende Opium ind tidligt og silde! Det lille Menneskefoster havde jo egentlig aldrig haft Ro til rigtig uforstyrret at slumre sig Kraft til det forestaaende Liv til, bestandig var det blevet pirret op af Toner og Klange af Moderens nervøse og pludselige Faren. sammen, af hendes hæftige Graadanfald, af hendes uberegnelige Luner.

Aa, hvor havde hun undervurderet den Omsorg, som hendes lille Pige havde tiltrængt, just da hun allermest direkte kunde ydet hende den!

Men, for sent eller ikke, nu vilde hun bøde for

al sin Forsømmelse; Resten af Sommeren skulde nu ene deles mellem hendes Klaver og hendes Barn.

Først om Aftenen, efter den sene Middag var det saa, hun gik sine enlige Ture, disse Friluftsture, der skulde været som et Bad efter en hel Dags ansvarsfulde Omsorg og Arbejde, men som i Stedet for blev til en samlet Sum af alt hvad der, spredt paa Dagens Timer, havde naget hende af Skrupler og Angst. —

En Eftermiddag henimod Mørkningen var hun mod Sædvane kommen ned til Stranden. Hun havde gaaet hele Eftermiddagen fra Vedbæk op forbi Smidstrupgaard og de nye Villaer ved Vandet. I flere Haver var der tændt Lamper i Lysthusene, nu i den tidlige Skumring, hun hørte Stemmer bag Hækkene — en Barnerøst raabte Godnat fra et Gavlvindu.

Ellers var her allerede nattetyst. Lygtetænderen vandrede langsomt fra Lygte til Lygte med sin Stang; det gav et lille, blaffende Smæld, idet Flammen slog op.

Der kom to gaaende bag ved hende og passerede forbi. Hun genkendte den ene — en af Lærerne inde fra Conservatoriet.

«Det var jo hende, Hilde Hornung!» hørte hun ham sige til den anden, «hende, den lille Pianistinde.»

«Ja saa», svarede den anden. «Jeg har aldrig hørt hende — kan hun spille?»

«Ja, ja — hvis hun gjorde noget ordentlig ved det, saa — —»

De var kommen for langt bort, Fru Hilde kunde ikke skelne Ordene mere.

Noget ordentligt — hvad mon han egentlig

mente med det? Men han troede dog altsaa paa hende — —!

Det blussede op i hende — aa, om han blot vilde sige hende — vilde hjælpe hende! aa, kunde hun blot løbe efter ham, bede, tigge ham om at tage hende med sig, bort fra alt, hvad der hængte: Mand, Barn, Hjem! alt vilde hun forlade! — hvis han saa i Stedet for vilde lære hende, hvorledes man concentrerer sig og sætter alt ind, hver Nerve, hver Stump af Arbejdskraft i sig, lære hende, hvorledes man holder Jordbunden fast under Fødderne! Det var jo egentlig det — det var jo kun Arbejdet, der manglede hende, han troede paa hende, han, som maaske var den sikreste Dommer herhjemme — han maatte kunne sige hende det, hvordan man arbejdede, trods alt! Han havde jo dog selv baade Hustru og mange Børn, han havde altsaa kunnet opnaa det alt, det var kun hende, hende som — —

Og i det samme gled Barnet frem for hende. Barnet, som det laa dér i den lave Vugge og stirrede og blot ligesom ventede paa det, der skulde komme. Saa opgivet og ligegyldig — den var jo magtesløs, de maatte selv om det, om Moderen vilde løfte den op til sig og give den Varme og Kræfter og Liv — eller om de vilde lade Døren aaben for den gamle Mand, ham i det uldne Hestedækken, der ellers nok snart vilde komme og løfte den og dens Puder og bære den ind i det ukendte Land. Det var den ganske det samme, sagde dens Blik, den kunde ogsaa godt blive liggende her — de maatte selv om det altsammen. Den kunde virkelig ikke — —

Fru Hilde blev staaende raadvild et Øjeblik — det brændte i hendes Ankler af Træthed.

Saa gik hun ned til Stationen, om ti Minutter gik der et Tog tilbage til Vedbæk, saa havde hun kun et godt Kvarter hjem —.

— Da hun stod af ved Vedbæk, var det begyndt at smaaregne igen. Hele den vaade Skov raslede som en Brynje. Det var da godt, at hun havde taget sin blaa Cape med. Hun slog Hætten op over Hovedet, samlede Kjolen stramt sammen om Benene og gik saa langsomt hen ad Vejen. Det var saa mørkt herude, at hun knap kunde skelne, hvor hun gik, Spadserestien og Kørevejen løb næsten ud i eet, Rønnetræerne dryppede og dryppede, Draaberne, der blev standset et Secund af Bladene, faldt store og flade paa Skuldrene af den tynde Cape og føltes igennem som klamme, benløse Smaadyr, der dumpede ned fra Træerne. Hendes tynde Laksko var saa tunge af Dynd, at hun næppe kunde hive dem op af den klæbrige Regnmuld.

Paa Jærnbanebroen blev hun staaende et Øjeblik og saae ud over det bakkede Land, hvor de smaa Huse nede mellem Markerne laa halvt udviskede af Regnen og dukkede sig og krøb sammen og hyttede sig mod den, som hvide Lammeflokke, der var stimlet sammen i spredte Dynger. Opper og langt ude stod den sortgrønne Sensommerskov ved Holte; i sin runde Kuppelsilhouet lignede den en vældig, mørk Artiskok, der stod og slugte Regn i sig mod Natten.

De lange, vaade Skinner nede mellem Skrænterne glippede og glippede som Eggen af lange Knive; hun kunde følge deres blanke Linier helt

langt ud, hvor de synede traadtynde, som Stellet i et Par Brilller.

Ligefor hende laa den brede Skovvej; der lugtede syrligt og godt af groende Brombærkrat og visne Bøgeblade, som drev i Regnmuld. De nedfaldne Lønnefrugter havde stukket sig fast i Dyn-det, hendes Sko knasede over deres brune Pigskaller — det var, som traadte hun paa smaa, levende Pindsvin, der skreg under Foden hele Vejen. Ude i Moserne bragede Frøerne uafadeligt, som knæk-kedes der Nødder i en Dørsprække.

En Gang imellem var der en Fugl, der gav et Par korte Smaafløjt inde i Buskene — det lød, som om den sagde: «Hør nu — hør nu!» Saa tav den pludselig, og hun hørte Regnen gaa gennem Skoven som Hærskarer af smaabitte Fodslag; de forsvandt ikke i Jorden, de gik og gik ustanseligt ind i det ukendte —

Og lidt efter kaldte Fuglen atter: «Hør nu — hør nu!» Og hun lyttede igen. —

Da Fru Hilde kom hjem, var Franz inde hos den lille. Han stod henne ved Vuggen og betragtede Barnet; der var kun et svagt Lys derinde af den lille Natlampe paa Kommoden, den summede under den matte Glaskuppel, som en Bi i sin Kube. Der laa et sygt og trist Skær ind over Stuen, noget der mindede om Vaagen og Venten.

Barnet sov med de sædvanlige smaa, kortaandede Pust, men der var ingen ængstende Uro eller Hede at spore i dets Ansigt. Fru Hilde blev ligesom lettere, sikrere — nu var Franz her jo ogsaa —.

«Tror du, vi faar Lov at beholde hende?» hviskede hun over til Franz.

Hun syntes, hun havde Raad til at gøre ham

lidt ængstet, nu hun selv for et Øjeblik var kommet ovenpaa. Franz var jo saa forfærdelig omhyggelig og holdt saa meget af sin lille Pige, men Mænd tog alligevel alt saadant roligere. Han skulde dog mindes.

«Hm —» han rystede langsomt paa Hovedet, «ja, jeg véd skam ikke, lille Hilde, det er jo ikke godt at sige —»

Fru Hilde blev hed — det strammede i Tindingerne —

«Hvad siger du, Franz! mener du det? Franz! Franz —» hun greb ham i Armen.

Dette var som et Slag bagfra, hun havde saa sikkert ventet, at han skulde smile som sædvanlig, og sige: «Ja, ja vist saa, vist beholder vi hende! Der er skam ikke noget saadan i Vejen.»

Og saa nu —

At han kunde nænne det! Aa, at han kunde —

«Hvor er det ukærligt af dig, Franz!» hun gik hen til Døren med Lommetørklædet for Øjnene, «hvor kan du nænne at sige noget saa forfærdeligt til mig!»

Han listede over Gulvet efter hende ind i Dagligstuen.

«Ja men Hilde — kærester — Du sagde det jo selv —»

«Aa ja, hvad — jeg selv! Men Du, Franz, Du har ikke Lov til at sige det!» hun skreg det imod ham, Øjnene sved af Harme og Angst, «naar Du, Du som jeg skulde have Trøst hos, naar Du siger det samme, hvem — hvor skal jeg saa gaa hen — jeg troede dog, at Du — Du som er en Mand, at Du —»

Franz stod og lod Siden af sin Støvle glide frem og tilbage over Gulvet.

«Oprigtig talt, Hilde — dette her forundrer mig. Det hele. For — for det første — — naturligvis véd jeg, at Du holder af Dit Barn, men saadan — ja — jeg har da aldrig kunnet tænke mig, at Du vilde tage saadan paa Vej, hvis — om der skulde hænde den noget. Du har jo dog tilbragt mange af de Timer, hvor Du kunde været hos den, inde ved — — hos Dig selv —»

«Ved mit Klaver — sig det kun!» skreg hun, «naturligvis, jeg kender det nok! Men havde de Timer været anvendt for Exempel til at hjælpe Dig med Afskrivning eller lignende, saa havde det været i sin Orden —»

«Hilde, nu er Du ond. Saa, saa — sig nu ikke mere, Hilde, ellers fortryder Du det jo i Morgen, véd Du. Nej, nej, jeg har virkelig ingenting at angre, jeg har blot gentaget, hvad Du selv har slaaet paa.»

Fru Hilde græd stille nu, med Armen ind over Bordet. Hun løftede Hovedet:

«Jamen kan Du da ikke forstaa det, Franz, at Du maatte ikke sige det! aa Franz, saa har jeg jeg jo slet ingen — naar Du siger det, saa véd jeg jo, at det er rigtigt, Franz —»

— «Se saa», Franz strøg med hendes Haand ned over sit Ansigt, «saa mener vi jo begge to, at det ikke ser saa slemt ud. Og i næste Uge flytter vi ind, saa lille Lisbet kan komme under stadigt Tilsyn af Din egen gamle Læge. Og prøv saa igen lidt paa ikke at være saa nervøs, Hilde, Du gør jo blot os alle tre Fortræd med det» —

— Men Fru Hildes Mistænksomhed var bleven vakt. Hun iagttog Franz uden at lade ham mærke det, naar han sad og betragtede Barnet; hun kunde

se af den Maade, hvorpaa han rørte det paa Hænderne og den lille, rynkede Pande, at han ikke troede paa det selv. Der var noget af den samme, ærbødige og sky Ømhed, med hvilken vi berører Liget af en, som har været os saare kær, men allerede er bleven fremmed i sit Væsen for os, der endnu lever og træder paa Jorden. Det var, som om han ikke længere forstod, hvorledes han skulde behandle den. I gamle Dage, ja for blot nogle Uger siden, hvor havde han da ikke flere Gange om Søndagene, naar han var hjemme, været inde og haft den oppe af Vuggen og leget med dens Hænder og det lange, voxblege og tynde Haar, forsøgt dens Bliks og Hænders Sikkerhed ved at lade sin Urkæde dingle over dens Ansigt, og pludret i en Uendelighed til den, helt anderledes interesseret end Mænd ellers plejer at være over for et saa spædt Barn. Men nu — denne Usikkerhed, dette sky og triste Udtryk i hans Øjne, som saae han i den lille allerede blot Mindet om noget kært, som havde været. —

Fru Hilde besluttede, at hun vilde vaage i nogen Tid. Hun kunde ikke gaa i Seng — det var ikke til at holde ud dette, først at ligge saa længe vaagen og hvert femte Minut løfte sig paa Albuen og lytte efter Barnets Aandepust. Det gjorde hende overnervøs, saa hun om Dagen kunde briste i Graad, bedst som hun stod. Sommetider kunde hun ikke høre Barnet strax, kun Natlampens Syden derhenne, der var som en Blodets Susen mod Trommehinden. Saa den hede Angst inden hun fik lagt Øret helt ned mod dens Hovedpude og hørt det svage, stødende Aandedrag. Og undertiden hændte det, naar hun var kommen i Seng

igen, at hun syntes, hun ikke kunde høre Franz trække Vejret — aa, den Rædsel, mens hun sad oprejst i Sengen med begge Haandfladerne mod Kanten og lyttede — tilsidst maatte hun kalde:

«Franz — Franz, aa Gud, jeg troede — jeg syntes ikke — —»

Naar han saa havde faaet hende beroliget, faldt hun endelig i Søvn, overtræt, for at vaagne en Time efter i Forfærdelse, fordi hun syntes at føle Hænder og Ben svulme op — —. Og saa det allerværste — om Morgenen inden hun blev rigtig vaagen, dette: hvad var det nu, der laa og ventede hende af tungt? Jo, jo, der var jo noget i Gaar Aftes, noget bedrøvet og trykkende — Barnet, Barnet! Ja, hun vidste det jo nok!

Saa var det, Fru Hilde besluttede, at hun vilde prøve paa at vaage nogle Nætter. — Man vidste jo heller aldrig, om saadan et lille Væsen slet ikke kunde føle eller tænke noget — maaske var den undertiden selv vaagen om Natten og laa og kiggede og kunde ikke forstaa, hvor dens Mor var henne, at hun ikke var hos den, naar den var syg og ene. Franz behøvede jo ikke at vide om det, han sov strax, blot han havde den ene Fod i Sengen. Fru Hilde havde ofte før været ked af det, hun havde fra Barn havt det ligesom Smaafuglene, der blier livligst, lige før de skal til Ro; hun havde altid saa meget, der skulde drøftes og fortælles, naar de var kommen i Seng. Men Franz havde altid været umulig paa dette Punkt. Bedst som hun var midt i noget, blev han pludselig tavs — han kunde godt selv have gjort et Spørgsmaal, og saa sove inden han fik Svaret.

Nu var det heldigt, at det var saadan, ellers

havde hun jo aldrig faaet Lov. Hun maatte altsaa klæde sig af som sædvanlig og lade som ingenting — og saa, saa snart som Franz sov, stod hun op, knappede sin lange, røde Morgenkjole sammen om sig, og hængte sin Cape over Skuldrene mod Natteklamheden. Men Sko eller Støvler tog hun ikke paa, hun listede om paa Strømperne — det lød dumpt og uldent, saa hun undertiden næsten kunde blive bange for sine egne Skridt.

Og saa gik Fru Hilde da dér og levede sit eget Liv i det halve Døgn, et Liv, som end ikke Franz vidste eller blot anede om.

Og Fru Hilde lærte at tro paa underlige Ting, som hun gik dér og listede om ene i de nattestille Stuer, der saae saa fremmede ud i det blege Sommernatslys.

Naar hun kom ind i den store Dagligstue med Verandaen udenfor, havde hun altid en ubestemmelig Fornemmelse af at have forstyrret noget, der levede og var her inde, før hun kom.

For det var hændet den første Nat, da hun kom herind, at det havde slaaet hende, hvor dyb Stilheden var. Der var ligesom noget mere, noget stærkere end blot det, at her ikke færdedes Mennesker, der gjorde, at man følte Stilheden saa ængstende. Hun lagde da Mærke til, at det gamle Bornholmerur var gaaet i Staa. Hun vilde ikke trække det op for ikke at komme til at vække nogen — men næste Morgen gik Uret igen. Og det vidste hun da, at de tunge Blylodder aldrig af sig selv kunde sætte sig i Bevægelse.

Saa listede hun da halvskræmt og fremmed om i Stuerne, holdende sig ved Dørkarmen, mens hun nysgerrig og mistænksom spejdede ind først,

før hun traadte over Tærskelen. Hun stod ved Ruden og saae det sorte Pilehegn paa Marken strække sin piggede Drageryg i Maanelyset. Ind gennem de aabne Pletter i Havens høje og tætte Træer saa hun Glimt af den bleggule Nathimmel hænge, runde som Silkeballoner mellem Løvet. Naar hun løftede Vindushaspen og læmpede Ruden op, aandede hun Sø og Korn ind.

Men bag hende, inde i Stuen, stod alle de livløse Ting og stirrede — der kunde flyde Maantaager ind, som var det Kjoleflige, der løftedes fra Stolene, idet hun vendte sig, og det knirkede saa sært i de gamle Møbler, som om de strakte sig og gav sig hen i Natten, klynkende: «aa ja — aa ja!»

Ude i Verandaen stod den store Hyldebuket i Kobberskaalen og saaede sig selv paa det golde Trægulv; Skyggen fra de store Blade i Elmene uden for kom og gik, som Trin, der slap Gulvets Planker. En Natsværmer slog mod Loftet i smaa, dumpe Slag, det lød som en Tennisbold mod en Catcher — selve Husets Stilhed sang som en fin Musepiben langt borte — —

Og saaledes skete det, at Fru Hilde fik en Anelse om, at her færdedes stille Magter her inde, der sneg sig om for at se paa Lejlighed til at tage hendes lille Pige fra hende. Hun fik den Tro, at hun gjorde vel i at vaage. Men hver Gang et af de forskellige Ure slog, standsede Fru Hilde og lyttede og ventede, angst for, at det skulde vække nogen.

De havde allesammen hver sin Klang.

Først var der den gamle Bornholmer. Den slog sindigt og tungt med en lille, hvæsende Bilyd efter hvert Slag, som et gammelt Menneske, der har Fedt om Hjertet, endda det saa magert og

tyndt nok ud i sin tørre Langstrakthed. Saa var der det lille, firkantede Taffelur inde paa Piedestalen i Spisestuen, det havde altid saadan en forjaget Hast, og saa havde det en skarp, og ubehagelig Klang, som et hvinende Piskesmæld, der piskede Secunderne løs paa hinanden.

Til sidst, altid et Par Minutter efter de andre, slog det lille, gamle Ur, der stod paa Bordet i Forstuen, det med den morsomme solide, runde Mave — det havde saadan en mærkelig klinger og skærende Diskant, der passede helt unaturligt til dets robuste Tykkelse. Fru Hilde kom altid til at tænke paa Eventyret om «Der kleine Mann mit der Fistelstimme.»

Naar hun saa længe havde listet om fra Stue til Stue, saa sneg hun sig ind i Sovekammeret for at lytte.

Franz laa da altid og sov med fast korsede Arme, de hvide Tænder saaes en Smule under Overskægget. Barnet laa og stødte Vejret fra sig i smaa ængstelige Pust, dets tynde Hænder knyttedes op mod Kinderne.

Henne fra Kommoden Natlampens evindelige Syden, som et stort og grisk Insekt, der sugede Nattens Blod til sig, alt hvad Luften ejede af Værdi, fra de andre — fra det lille, syge Barn. Fru Hilde hørte sig harm paa den Lyd.

Og hun vandrede Time efter Time om i Stuerne, til Gryet steg, og Dagen skyllede som en Kanal af graakoldt Lys ind i Stuen.

Saa listede hun sig ind og fik Tøjet af sig og smøg sig op i Sengen som en Forbryder. Naar hun først var vel over det, kunde der alligevel komme op i hende en Fortrydelse mod Franz, der

laa dér og sov saa trygt fra det hele, som et ansvarsløst Barn — at han ikke engang rent uvilkaarligt maatte føle det ind gennem Søvn, at hun gik her ganske ene om i Huset og vaagede! En Gang gjorde hun med Villie lidt Støj, idet hun lagde sig, for at se, om han dog ikke skulde vaagne ved det — men han bare vendte sig uden saa meget som at røre Armene fra hinanden. Hun kunde saamænd ligge her og baade være syg og døende, uden at han mærkede det. Hvor var Mænd dog i Grunden ubegribeligt haardhudede — det vidste Fru Hilde da, at hun skulde nok vaagne ved det første Skridt, Franz tog over Gulvet —

Om Dagen, naar den lille sov roligt efter nødvendigt at have tømt det halve af sin Flaske, maatte Fru Hilde ogsaa tage sig et Par Timers Søvn.

Hun var saa overvældet da, at hun kunde gribe sig i at staa op og sove, blot hun lænede sig mod en Rude eller en Væg. Og hun var bleven saa vant til denne natlige Listen om paa Taaspidsen, at hun ogsaa om Dagen, til Uhygge for Christiane ofte listede paa Taaspidsen som en Kat gennem Stuerne.

Og at hun saa tilmed skulde have alt dette med Steffens erotiske Besværligheder, nu i denne højtpændte Periode, da der sandelig blev draget tilstrækkelig store Vexler paa hendes Nervesystem! — for hun følte det skam godt, at hun tog paa Kredit nu, maaske for mange Aar.

Dér havde hun for et Par Dage siden havt Besøg af hende, den smaa Else Withusen, hun som havde sendt ham dette umulige Brev i Sommer.

Hun var kommen brusende i sin store Chiffon-

hat, raslende af Silke, med nedslagne Øjne under Dukkehaarets Pur —

Uf — Fru Hilde var bleven vammel og irriteret over hende; der havde været noget saa inderligt uægte og selvnydende over den hele Scene, saa hun virkelig havde haft mest Lyst til at vise hende Døren strax. Dér havde hun siddet et Par stive Klokketimer og beklaget sig og bønfaldet hende om at sige det, hvis hun vidste noget om, hvorvidt Steffen havde noget Forhold andre Steder — han havde været saa underlig mod hende i den sidste Tid. Og Gud, saa vidunderligt som de havde haft det sammen! Men der var kommet noget imellem dem — aa, kunde Fru Hilde ikke — saadan ligesom tilfældig faa det sagt til ham, at hun laa syg, hun, Else Withusen — maaske han saa —

— Fru Hilde havde knap kunnet faa sig til at svare.

Nej, saamænd om hun vilde! For noget Pjank! den fjollede Tøs — det kunde saamænd blive morsomt, skulde hun saadan efterhaanden have alle Steffens smaa Veninder paa Halsen!

Hun havde da endelig faaet hende afsted. Uf, saadan een! Hun havde jo selv budt sig til, det vidste Fru Hilde da fra Steffen — desuden, hvor var det egentlig tarveligt af hende overfor ham, at komme her og sidde og indvi hende, som hun aldrig havde set for sine Øjne før, i alt dette! Naar alt kom til alt, var det maaske snarere Steffen, der var for god til hende!

Næste Eftermiddag henimod Mørkningen, da Steffen kom ud, fortalte Hilde ham det hele.

Hun havde troet, at han vilde fare op — men han tog det mærkelig roligt.

«Hvad Fa-nen!» han smed sine Handsker paa Bordet, «har hun nu rendt her ud og pjattet op om det! Jeg har sgu aldrig ment mere med det, end de Par Skovture og Stævnemøder var værd.»

Han satte sig, stadig med Overfrakken paa, og langede Benene ud fra sig og trak i den usle Mustache under den kantede Næse, mens han stirrede frem for sig med de bitte smaa, sortblanke Øjne, uden at se.

«Jeg skal sige Dig, Hilde,» det kom noget langsomt, en Smule dæmpet i Tonen, «jeg ved sgu godt, at de alle bare er forelskede i min Violin. Det vil sige, naar jeg spiller paa den, naturligvis!» tilføjede han med et Smil. «Enten er de gaaet fra Snøvsen over mit Spil, eller ogsaa er det bare, fordi jeg nu hedder Steffen Hallgren. Hvis jeg for Ex. var Handelsagent eller theologisk Kandidat, saa var der sgu ingen, der rendte efter mig.»

Han rejste sig og gik hen foran Spejlet. «Kvinder forstaar sig ikke paa Ansigter!» sagde han, mens han lod Tommelen og Pegefingern paa den venstre Haand glide hen over de sorte Skygger under Øjnene, «der er sgu da ikke mange, der ser ud, som jeg!» Han drejede sig paa Hælen med Hænderne i Siden. «Naa — vil Du saa med i næste Maaned, Hilde?»

«Ja — jo — det vil jeg jo vist nok, Steffen», hun saa hen til Sovekammerdøren, «naar bare — Du ved jo nok, Steffemand, at lille Lisbet ikke er rask, men jeg haaber da — til den Tid —»

Han spærrede Øjnene op.

«Haaber! ja, det har Du Ret i — det gør jeg sgu ogsaa! Ellers maa jeg jo ha' fat i en anden. Hvad, det er vel for Tænder eller saadan noget?»

Hun rystede paa Hovedet. «Jeg ved ikke!» sagde hun. «Doktoren mente, at det var Blodmangel. Vil Du kigge ind til hende Steffen? Du har ikke set hende de sidste Gange.»

De gik sammen derind. Fru Hilde iagttog ham, mens han bøjede sig over Vuggen.

Han blev saa underlig forlegen, da han saae Barnet, næsten som første Gang, da det blev presenteret for ham, inden Hilde endnu var kommen op. Hun kunde saa tydeligt huske hans Udtryk den Gang.

«Sikken en lille Een!» havde han sagt, og saa havde han haft sit allerrareste, lidt forlegne Drengesmil, mens han strøg den ned over det lange, tynde Haar. Det var, som havde det taget ham og gjort ham forlegen og tavs, dette, at han første Gang stod over for Begyndelsen til et Menneskeliv.

Det var ganske det samme Udtryk idag — det samme, lidt forlegne Smil som dengang. Og han, som i Mellemtiden havde leget saa ofte med den lille, skøndt det var Synd at kalde ham Børneven, pizziceret paa Violinstrængene for den og blæst sine Kinder op og truttet i Hænderne — idag var der noget af det samme fremmede og undrende, som hun havde iagttaget i Franz's Ansigt, naar han betragtede den.

Den laa halvt paa Siden, med Hænderne knyttede op under Næsen, Øjelaagene stod paa Klem, derindenfor skimtedes en Flig af Øjeæblet, blaalig stivt som anløbet Staal, Haaret flød saa underligt i eet med Pudren. Der var saa stille inde — udenfor Ruden fløjtede en Fugl, to korte Fløjt — Fru Hilde syntes, det var den samme, der havde kaldt inde i Skoven: «hør nu — hør nu —» den Aften,

da hun havde hørt alle de smaabitte Fodslag, der gik og gik — langt ind i det ukendte — —

«Sikken et lille Menneske», sagde Steffen omsider stille, mens han løftede den tynde Barnehaand med de lange Fingre og forsigtig lagde den ned paa Lagenet. Han blev staaende og saae lidt som i Tanker paa den.

«Naa —» han trak sit Ur frem, «ja, nu maa jeg skam afsted. Hils Franz, du!»

Fru Hilde fulgte ham et Stykke ned ad Vejen.

«Du, Steffen», sagde hun med eet, «tror Du, at lille Lis kan leve — hvad Steffen?»

Han slog Nakken tilbage. «Ok ja! Hvorfor skulde hun dog ikke det? Det er vist saa tit saadan med smaa Børn. Det skal Du virkelig ikke være ked af, Hilde.»

Han gav hende Haanden til Farvel, det plejede han ellers aldrig, og blev staaende og saae et Øjeblik, ligesom halvt nysgerrigt, halvt medlidende paa hende.

«Naa, ja — Farvel Hilde, og god Bedring med den lille. Ja, saa ses vi jo i Byen!»

— Han troede det ikke, det, han sagde. Aa, hun kunde se, at han ikke troede det!

Hun gik langsomt tilbage.

Aa, men han havde dog ikke nænnet at sige det til hende, saadan som Franz, han var alligevel en god Dreng. Eller var det maaske blot for selv at slippe bort fra det paa letteste Maade — han var jo gaaet saa brat —

Ja, men saae det da egentlig saa forfærdelig daarligt ud, hendes lille Barn, siden de alle strax blev saa alvorlige ved at se det — Christiane gik jo om og saae ud, som om hun mente, at det var

lige paa det sidste, hun var ganske forgrædt igaar. — Naa, maaske var det noget helt privat, som hun ikke holdt af at tale om. Kærestesorger, eller saadan noget.

Men nu vilde hun gaa hjem og engang rigtig se paa lille Lisbet, hvad det egentlig kunde være, som gjorde, at de syntes hun saae saa daarlig ud — rigtig se sig ud paa hende, vilde hun. Og saa, Gudskelov — paa Mandag flyttede de ind!

Hun næsten løb det lille Stykke Vej tilbage; hun syntes med eet, at det hastede.

Hun løb ind gennem Gaarden — der hang endnu noget vaadt Tøj til Tørring fra den sidste Vask; hun greb i de halvvaade Flige, saa de sjaskede hende i Ansigtet, de lugtede friskt af Sæbelud og Blæst. Saa løb hun den nærmeste Vej hen mod Køkkenet.

Men da hun kom til Døren, blev hun staaende. Hendes Hjerte hamrede saa højt. Nu syntes hun med eet, at det havde ikke saa megen Hast. Hun havde løbet saa stærkt — hun fik det saamænd tidsnok at se, hvor daarligt det saae ud, hendes lille Barn.

Der var ingen i Køkkenet. Det var allerede halvmørkt, der hang noget Stivetøj til Tørring over en Snor, der var trukket mellem Ovnstangen og et Søm i Spisekammerdøren; det lille Vækkeur i Tallerkenrækken, der plejede at rokke sit evindelige Tik-Tak, var falden i Søvn; henne paa Komfuret stod den rustne, trebenede Strygeovn og gemte endnu paa nogle Gløder, som laa og aandede nede i Asken. Der stod en kvalm og fedtet Os i Luften som af Tælle mod varmt Jærn.

Fru Hilde havde ligesom Tid til at se og føle

det altsammen i denne Stund. Hun skubbede Vinduet op og gik saa ind i Dagligstuen.

Dér var ligesaa dødsens tyst som om Natten — blot Stilhedens ensomme og sydende Musik som en svag Musepiben et Sted dybt, dybt under Gulvet.

Aa, nu vidste hun det — Bornholmeren var naturligvis gaaet i Staa. Ja, hun tænkte det jo nok. Det var det —

Hun kiggede ind i Franz's Værelse — han var der ikke, han maatte lige være gaaet — det var, som nogen pludselig havde kaldt paa ham, hans Bog laa opslaaet paa Bordet, og der hang en tynd brilleblaa Cigaretrøg over Stuen. Det var, som hele Huset var gaaet i Staa et Øjeblik.

Inde i Sovekammeret stod Christianes Stol ved Vuggen tom, Hæklenaalen hang og dinglede i Traaden ud over Stolesædets Kant. Udenfor Ruden fløjtede Fuglen endnu: «hør nu — hør nu —» Døren til Gangen stod paa Klem, den plejede ellers at være lukket.

Nu kunde det ikke trækkes ud længere — hun gik hen til Vuggen, langsomt og beklemmt, og bøjede sig ind over sit Barn.

Det laa som før — nøjagtig i samme Stilling, kun den Haand, Steffen havde løftet, laa, hvor han havde sluppet den, Haaret flød ligesom fastere ind mod Pudren som i en gryende Forstening. Og Fuglen derude kaldte:

«Hør nu — hør nu —»

Langsomt, uden at aande, lyttede Fru Hilde med sin Kind mod Barnets Ansigt — det var koldt og fast som frossen Sne — — hun lyttede og lyttede — — —

DET raslede af Efteraar paa Smaavejene, hvad der steg op af Støvet, hvirvledes tilbage i det igen; de tørre Ahorn- og Lønneblade smuldnede mellem Fingrene, naar man bøjede sig og løsnede et fra Plisseen om sin Kjole. Allevegne, hvor Kastanietræerne stod og plantede de vældige Elefantben i deres egne Løvdynger, løb Smaadrene og rodede med Pinde mellem de gule og rustbrune Blade efter Hestekastanier; naar de havde faaet Kig paa de tykke, grønne Pigskaller, der havde slaaet Revne i Faldet, satte de en varsom Træsko paa dem, smadrede dem læmpeligt og tog den blankbrune Frugt frem med den lyse Plet forneden, der er som Halvmaanen paa en Negl, og betragtede den et Øjeblik opmærksomt, før den rullede ned i Buxelommen til de andre.

Kun Lindens Blade, der er silkefine og lette, smuldnede ikke som de andre; de sad og gulnede paa deres Stilke — saa en vakker Dag fløj de bort som smaa Gulddrager og dalede ned et Sted; det saae næsten ud, som om Træet selv pustede dem fra sig, naar det ikke længere havde Kraft til at holde paa dem. Blomsterne krøb paa alle deres Støvdragere henad Vejen, slæbende de lange, flade Bælge efter sig som halvdøde Guldsmedevinger.

Naar Træerne saa stod helt nøgne, sank de en Smule dybere i Koderne og lænede sig fastere op mod Havegærderne og ventede paa det, der skulde komme.

Rundt om i Haverne var Lysthusmøblerne forlængst taget ind; hvor en enkelt hvidtremmet Bænk stod forglemt under et Træ, var den overføget med Løv, der foer om i en tør og vissen Snadder, som en Flok Høns, der er fløjet til Pinds.

De store Træer indenfor Gærdet i Havekanten skinnede hektisk i de grelleste og aarvaagneste Farver, som den døende, der paa det sidste løfter sig op paa Lejet og spærrer sit Blik op i en sidste glansfuld og feberklar Stirren.

Foran de smaa Villafacader hang Blomsterne i de lange Astersrækker og ludede forover, tunge af megen Regn og Muld, der var sprøjtet op mellem Bladene; de saa snavsede og forjaskede ud i deres stride Farvepragt; en enkelt gul Espalierrose remonterede oppe paa en Sydgavl, men den var gærne vanskabt eller forkrøblet af Orm. Kun de dobbelte Georginer stod straalende af Farver og balancerede deres altfor tunge Hoveder paa de stranglede Halse og saae til, hvor det gik under altsammen omkring dem; de vidste, at det var dem, der lo sidst paa Sommeren og derfor bedst. —

Dybt tilbage i Stuen i den mosgrønne Sofa sad Fru Hilde og gamle Elle.

Han havde siddet længe hos hende, men han havde ikke rigtig kunnet faa Lejlighed til at sige noget af alt det, som han gærne vilde talt om. Han syntes altid, at der var saa meget, mens han stod hjemme og rumsterede efter sin Stok i Stumtjeneren eller strøg med Børsten over sin store

Bulehat, men naar han saa sad dér, og de havde talt om Vejr og Vind og alt ligegyldigt — det var som Fru Hilde kun vilde tale om det i denne Tid — og hun saa saae op paa ham med dette underlige, halvt bedrøvede, halvt spørgende og dril-lende Udtryk: «Hvad saa? naar kommer det? hvad var det saa, Du var naiv nok til at tro, at Du havde til mig — lad mig saa faa det da —», saa blev han med eet saa usigelig fattig og syntes, at hun havde Ret. Hvad var det, han var saa barn-agtig at tro, at han havde til hende?

Han havde siddet længe og set paa den store Skaal med Efteraarsblomster, som Christiane havde sat ind midt paa Bordet. Han strøg sirligt ned over GeorGINernes Blade.

«De er saa nydeligt pibede!» sagde han stille og blidt. «Men de har ingen Duft!» sagde han lidt efter, «nej, det har de ikke.» Saa strøg han med Haanden over Øjnene det gamle, kummerfulde Udtryk ud over Ansigtet igen.

«Men man kan jo ikke forlange alting!» sagde han, mens han stak Brillerne ind i Munden og aandede paa dem og pudsede dem i sit Lomme-tørklæde for at se paa nogle Fotografier paa Bordet.

«Nej Elle,» sagde Fru Hilde, «det har De Ret i.» Hun sad med den ene Albu ind paa Bordet og støttede Kinden mod sin Haand. «Det vil sige — man kan jo godt forlange det — men man faar det bare ikke. Og hvis man synes, at man gør det, saa skal man ikke tro paa det. For det er kun Fantasi altsammen. Naar man vaagner, staar man med tomme Hænder.»

Hun rejste sig og gik hen til Flygelet. Laaget var lukket ned; midt paa stod en Statuette i Mar-

mor af «Pandora»; der laa en rund Silkebrix under, for at den ikke skulde ridse Poleringen.

Fru Hilde blev staaende og betragtede den. Den havde en mørk Rand midt over Halsen, som om den en Gang havde været slaaet i Stykker og var bleven sat sammen igen.

Fru Hilde huskede nok. Den havde altid hjemme, mens hun var Barn, staaet helt ude paa Spidsen af Flygelet — den havde været Moderens. Og hun huskede, hvorledes hun en Dag som lille tolvvaars Pige var kommen stormende hjem med et Hefte nye Noder — det var Moszkowski's «Der Schäfer putzte sich zum Tanz —» og var ivrig efter at høre den. Hun vilde prøve den i Tempo strax, blot saadan skizzere den igennem, hun havde altid haft sin force i at spille fra Bladet. Den skulde rigtig klinge — hun slog Flygellaaget op — og Figuren rutschede paa Gulvet med et tungt Brag. Hovedet var rullet langt ind under Flygelet. Og saa det mærkelige, hvorfor hun huskede det saa tydeligt — at Moderen, som ellers i de senere Aar var bleven irritabel og pirrelig over alle den Slags Smaating, slet ikke havde skændt paa hende, da hun ildrød i Kinderne og med Graaden i Halsen var krøbet ned paa Gulvet for at samle den op —.

«Lad den blot ligge, min lille Pige!» havde hun sagt, «og lad os først høre de nye Noder, Du har bragt hjem.»

Det var den Gang — —

Fru Hilde gled ned paa Klaverstolen med Armene ind over Flygelet og græd. Sagte og rindende som den, der roligt ser sit eget Blod forbløde.

Gamle Elle rejste sig. Han gik hen til hende

med sin tunge, rokkende Gang. «Saa — saa», sagde han, rystende raadvild paa Hovedet, «aa nej — De maa skam ikke saadan — nej, hør nu lille Fru Hilde, nu maa De skam —»

Hun rejste sig. «Ja vist, Elle,» sagde hun, «saa — nej lad mig nu bare være. Nej, nej, jeg græder ikke. Se, det var blot dette, jeg vilde vise Dem før. Se her — det er alt, hvad jeg havde tilbage, da jeg vaagnede.»

Hun løftede Laaget fra den Æske, Pandora holdt i sin Haand og tog en lille, askeblond Haarlok frem. Hun lagde den i sin Haand og strøg med den anden hen over den, som man stryger over Vingen af en død Fugl.

«Saadan maa De da ikke sige, det har De Synd af, Fru Hilde. Saadan som Hornung han bærer Dem paa Hænderne paa alle Maader. Og saa al Deres — — —»

Fru Hilde lagde Haarlokken tilbage i Æsken og skød Marmorlaaget paa, saa det hørtes, at hun stængte.

Hun satte sig hen ved Vinduet i den store og lave Stol, dukkede sig helt ned i den, som i gamle Dage —

Aa ja — men hun fortjente vel heller ikke at have mere tilbage, saadan som hun havde været overfor det Barn — hun som ikke havde vidst, hvorledes hun skulde tage imod den, da den kom, som ikke engang forstod det, da den var gaaet — ja, at hun virkelig havde staaet dér ved Siden af Steffen og slet ikke forstaaet det, at den allerede var død den Gang! At heller ikke Steffen — ja, men hun da, dens Mor —

Hun drejede Hovedet ud mod Vejen. Hver

Gang et Vindstød var i Nærheden, rejste Bladdyn-gerne sig og foer afsted, mens de i Farten drejede sig efter Forfølgeren — i næste Nu var Blæsten der og løb dem op og jog dem som et broget Fuglekobbel susende og raslende langs ad Vejen. Vedbenden ude paa Muren klaprede og klaprede, som blev der spillet paa et Klaver med stumme Taster.

Det var kun faa Mennesker, der søgte gennem Vejen nu, heldigvis — Fru Hilde gad næppe se paa dem. De morede hende ikke mere. Kunde man blot lukket Vejen for den ene Ende, saa slap man da den evindelige Passage ud til Alléen paa Godvejrdsdage. Skøndt — forresten — aa, hvor var det hende ligegyldigt altsammen!

Hun tænkte paa de halvmørke Aftener tidligt paa Foraaret, da hun havde siddet her — Aften efter Aften, og undredes over det, der var og skulde komme og længtes og drømte. Nu var det saa forbi altsammen. Der var ikke noget at vente paa nu, ingenting at drømme om og længes efter. Det var egentlig underligt, saadan at være paa den anden Side af det altsammen, alt det, som man ikke engang havde naaet endnu — det var ligesom om en Hvirvelstorm med eet havde løftet en og slængt en op over Bjærgene og ned paa den anden Side. Man var ligesom sprunget Tinden forbi.

Men det var dejligt at være kommen der. For saadan en Hvile var der skam ikke dér, hvor hun kom fra. Dér var der Udsigt — svimlende og ængstende Udsigt — her var bare at lukke Øjnene og sove.

Gamle Elle puslede hende ved Nodeskabet. Han

havde aabnet Døren og stod og løftede og søgte mellem Bunkerne.

«Er det noget nyt af Sinding, denne her?»

Fru Hilde vendte ikke Hovedet. «Jeg ved saasaamænd ikke, Elle,» sagde hun blot.

Han løftede paa Bunken og trak Heftet midtvejs ud.

«Maa man kigge lidt paa den?» bad han.

«Ja, endelig —»

Fru Hilde gled ned i Stolen igen.

I Begyndelsen havde det dog været endnu særere, som den Eftermiddag for et Par Søndage siden, da hun hørte Steffen spille ved Palæconcerten. Som han havde staaet dér og drejet paa Foden og gynget Violinen i sine Arme, mens han trak Vejret næsten hvæsende hørligt, grebet og henrevet ved sine egne Toner, og mens den store Haartjavs faldt forover og daskede ham ned over det højre Bryn! Han saae jo ud, som skulde han sprænge sig selv af Extase, som han stod dér med Orkestret bag sig, som om han, ene og ung, skulde kæmpe mod alle disse allierede Klange og føre sit enlige Instruments enlige Tone frelst igennem. Da havde hun følt sig som under et Mareridt, liggende ene i et mørkt Kammer, hvorfra hun saae ind i en stor Sal, hvor Lys efter Lys blev tændte. Og hun vilde skringe, vilde op — men hun kunde hverken aabne Munden eller løfte en Fod eller en Arm.

Nu var det ikke Mareridt længere, nu var det saa blid og berusende en Dvale. Og saa let det alligevel var gaaet — han havde dog nok havt Ret, den berømte Læge, der havde fastholdt, at kun Kampen og Forudanelen før Døden er pine-

fulde — selve Dødsøjeblikket blot en umærkelig Given sig hen —

«Her er skam Balladen af «Den flyvende Hollænder» i Liszt's Transcription — hvordan mon den egentlig klinger for Klaver?»

Det var Elles Stemme, han stod endnu og søgte i Noderne.

«Aa jo —» hun vendte sig, skottende op paa ham — med eet fangede hun det usikre og famlende Tonefald i hans Stemme.

Hun smilte. «Nej, Elle —» sagde hun og rystede paa Hovedet med et hastigt Glimt af sit gamle Drilleri i Stemmen, «— nej —»

Han skubbede Bunken ind paa den dybe Hylde og drejede den lille Nøgle om i Laasen.

«Ja, ja,» sagde han stille, «saa maa jeg nok hjemad.»

Hun rejste sig og gik hen til ham.

«Herregud Elle — var det det, De vilde?» Hun løftede sig paa Taaspidserne og kyssede ham paa Kinden. «De er forfærdelig sød,» sagde hun, mens hun blev staaende og drejede hans Haand mellem sine, «men — jeg skal sige Dem — det er saa helt borte altsammen nu. Og saa langt borte, Elle. Jeg kan slet ikke forstaa, at jeg nogensinde har været det nær.»

Han nikkede. Gamle Dumrian, som han var, at han havde kunnet bilde sig ind, at han, gamle Jonathan Elle — — —

Nej, det var nok ikke den gode og redebonne Villie, som vandt; der skulde mere til end en gammel, længst afvæbnet Invalid, der straks blev forknyt og stak Halen mellem Benene ved det første Nederlag, hvis enfoldige Forsøg strax blev gennemskuede

og qvitterede for med et overbærende Smil. «Herregud Elle, var det det, De vilde — —»

Han stod og surrede Snoren fast om sin Paraply, han surrede og surrede. Fru Hilde tog den fra ham. «Nej Elle, lad mig. De kan da ikke gaa med saadan en Anders Tikøb Paraply. Saadan en fin gammel Musiker.»

Hun fulgte ham helt ned til Laagen. «Dér kommer Steffen!» sagde hun ligegyldigt, mens hun krøb sammen i den tynde Silkebluse. «Naa — Farvel Elle, og lad det nu ikke vare for længe.»

Hun gik op sammen med Steffen.

«Ja — nu gaar det jo saa løs paa Torsdag otte Dage. Du er annonceret i alle Provinsbladene, saa Du er sgu nødt til at tage med.»

Fru Hilde rystede langsomt paa Hovedet. «Nej Steffen,» sagde hun, «det forsikrer jeg Dig, at jeg ikke gør. Det har jeg jo sagt Dig saa tit.»

Han spilede Øjnene op. «Næ — det maa Du virkelig undskylde. Det er ikke et Øjeblik faldet mig ind andet — —»

Han foer op og ned ad Gulvet med Hænderne i Vestens snævre Ærmegab. «Hvad Fanden — her har Du gaaet og hylet, fordi Du var bunden, Du kunde ikke rejse fra Dit Barn — det var den, der tog Din Musik — og — —»

«Steffen —» Fru Hilde drejede sig og satte Hænderne fast i Stolearmene, «det maa Du ikke nævne! Hører Du Steffen —»

Han foer videre. «Og nu, nu da — da —» hans Stemme slog en Tone ned, «da dit lille Barn er borte —» han hævede Stemmen igen, «nu ved jeg sgu da, at Du kan faa Din Lyst styret! Nu kan Du da rejse og komme og gaa, som Du vil.

Franz kan vel for Fanden passe sig selv! han er da gammel nok til det.»

Han blev staaende foran Stolen med halvaaben Mund.

«Det kan ikke nytte, Steffen,» hun rystede paa Hovedet, «Herregud, Steffen, lad mig nu være i Ro. Nu har I slidt og trukket i mig alle, hver til sin Side — nu er jeg træt. Forstaar Du, Steffen, jeg er for træt til at ville mere — andet end Ro.»

Det begyndte at dirre om hendes Mundvige. «Forstaar Du det ikke, Steffen — aa, prøv nu engang at være god og menneskelig, Steffen! Det er for sent, det kommer. Nu er jeg træt. Hører Du, Steffen, nu maa ogsaa Du lade mig have Ro.»

Han stod og skubbede den store, tunge Ring frem og tilbage paa sin Finger.

«Ja lad nu bare være at tage det saa højtideligt —» hans Stemme var genert; der var noget raadvildt i hans Blik: saa, hvad skal jeg nu stille op! — «lad nu bare være med at lave Scener og tude. Jeg skal sgu ikke tvinge Dig. Men — oprigtigt talt — ja, undskyld, men saadan kunde sgu kun en Kvinde bære sig ad! Naar de endelig har naaet det, de saamænd stred for længe nok — saa er de trætte: Ja undskyld — nu melder vi Pas, vi kan virkelig ikke mere! Naa, mir einerlei, der er jo som sagt andre. Men Du skulde dog tænke lidt over det til imorgen, Hilde.»

Han gjorde et lille Sving ind over Gulvet. Kom saa tilbage igen. Han satte sig paa Stolearmen med Ansigtet lidt tilbage fra hende.

«Og Hilde, vèd du hvad — det at lille Lissen døde — ja, det er slet ikke, fordi jeg vil overtale dig til at tage med, for nu vil jeg ikke engang

have Dig — men det kunde jo være, at Lissen ogsaa var træt og gjerne vilde have Ro. Saa jeg synes — du skulde saamænd ikke græde for hende, Hilde!»

Fru Hilde blev varm. At Steffen virkelig kunde tale saadan — —. De sad tavse et Øjeblik. Saa hørte de en Nøgle blive stukket i Yderdørens Laas.

Nu knirkede Trin over Entreens Linoleum, en Paraply hvæste ned i Stumtjeneren. De hørte ham skiftevis løfte Fødderne fra Gulvet, idet han krængede Benklæderne ned. Et Lommetørklæde, der smældedes ud — Franz havde altid de tusinde Smaating, inden han naaede at komme ind.

«Godaften, mine Herskaber!»

Franz's Stemme lød oprømt, tryk — dér sad jo Steffen hyggeligt paa Stolearmen og holdt Hilde med Selskab; der saa fredeligt og lunt ud, ingen Scener — Franz vejrede bedre Luft. Nu skulde det i hvert Fald sandelig ikke være ham, der — —

«Naa, er Kontrakten afsluttet? Man dumper maaske ned midt i vigtige Forhandlinger? Naa, skal Du saa rejse, lille Hilde?»

Steffen gik hen og undersøgte smaafløjtende Bogskabet med Ryggen til.

«Jeg skal virkelig ikke rejse, det jeg véd.»

Fru Hilde saa skræmt og afbedende op paa Franz. Aa nej — nu maatte han ikke — —

«Hvad?» Franz saae fra den ene til den anden, «men hvad i al Verden — det var jo da Meningen —»

«Ja,» sagde Fru Hilde, «det var det ogsaa — en Gang. Men — nu vil jeg helst ikke, Franz.»

Han satte sig overfor hende og kneb Benklæderne op i den skarpe Flig over Knæet.

«Hvad er nu det for noget Snak, Hilde? Nu har jeg jo gaaet her og glædet mig til at være Enkemand et Par Ugers Tid,» spøjte han. «Jeg skal have Ungkarlemiddag — jeg kan skam slet ikke ha' Dig hjemme engang!»

«Du kan bare sige til, saa kan jeg jo gaa ud den Dag.»

«Naa, Hilde — hør nu — Du forstaar vel Spøg? Hvad? Du er da ikke fornærmet?» Han bøjede sig frem mod hende.

Hun smilte. «Nej, Franz, det er jeg dog ikke.»

Han saa fra hende hen til Steffen, der havde anbragt sig henne i Sofahjørnet, hvor han sad og trak i den lille Moustache.

«Ja men — hvad — hvorfor vil Du ikke —? Naar jeg nu ovenikøbet beder dig om det, Hilde?»

«Det kan ikke nytte, Franz. Lad mig nu sige Dig det een Gang for alle: det er for sent, Franz. Selv om jeg vilde, jeg kunde ikke nu.»

Hun trak hans Haand til sig og klappede den.

Herregud, hvor gode de alle blev mod hende med eet! Men det var vist altid saadan, naar de først havde faaet en dukket, saa kom de alle bag-efter og vilde hjælpe en op igen.

«Hilde,» Franz tog om hendes Hoved med begge sine Hænder, «hvad er det nu for et Paa-fund? Og naar jeg nu beder Dig, saa indtrængende —?»

Hun virrede med Hovedet og klynkede som et plaget Barn.

«Aa Franz, giv mig nu Lov til at sidde i Ro. Jeg gør jo ingenting. Jeg forlanger jo ingenting af nogen — forlang saa heller ikke noget af mig.»

Steffen rejste sig og trak med en hastig Bevægelse Uret op af Veste-Lommen.

«Død og Pine! Klokken er sgu mange. Leben sie wohl, meine Herrschaften! Jeg kommer, naar I ser mig.»

Han lukkede Døren omhyggeligt efter sig. I Entreen gjorde han unødvendig megen Støj med sine Galoscher og sin Paraply.

»Det er virkelig første Gang, jeg har mødt en Antydning af Takt hos Steffen!» sagde Franz, da de begge havde nikket til ham gennem Ruden, «man har dog en Del tilovers for Fyren, alligevel.»

Hun nikkede og undredes selv over, at hun ikke modsagde ham. Havde det været i gamle Dage, for blot et Par Maaneder siden, vilde hun jo faret op og protesteret mod dette: «alligevel». Hun mægtede det ikke nu. Forstod desuden saa mærkelig klart, at Franz ikke mente det saa slemt — og saa forresten — nogen Ret havde han jo vel — —

«Hilde,» Franz havde sin dybe Stemme, som altid, naar han vilde overtale, «kunde Du ikke have Lyst til at tage med mig paa min Forretningsrejse, nu i Oktober? Ned til Wien og saa en lille Afstikker til sachsisk Schweiz?»

Fru Hilde smilte. «Nej Tak, kære Franz,» sagde hun stille og hovedrystende, «hvorfor skulde jeg dog det? nu vi lige er kommen hjem. Du tager fejl, Franz. Jeg fejler ingenting. Jeg har jo, hvad jeg behøver og trænger til. Om Du saa kom og aabnede hele Verden for mig nu — saa vilde jeg blot bede om Lov til at maatte blive i denne Stue.»

«Naa — Gudskelov!» Franz aandede lettet op.

Han tændte sig en Cigaret og blæste Røgen langt fra sig, med Benene overkors og Hænderne

fladt paa hinanden over Knæet, mens han saa frem for sig i en undrende Stirren.

«Naa!» han rejste sig og trak ned i Vesten og purrede op i det tætte Haar, «mon Jungersen har noget Mad til os? Jeg er ærlig talt sulten!»

Han gik smaanynnende hen til Døren. Inde i Spisestuen hørte hun ham spøge med Pigerne paa sin hyggelige Maade.

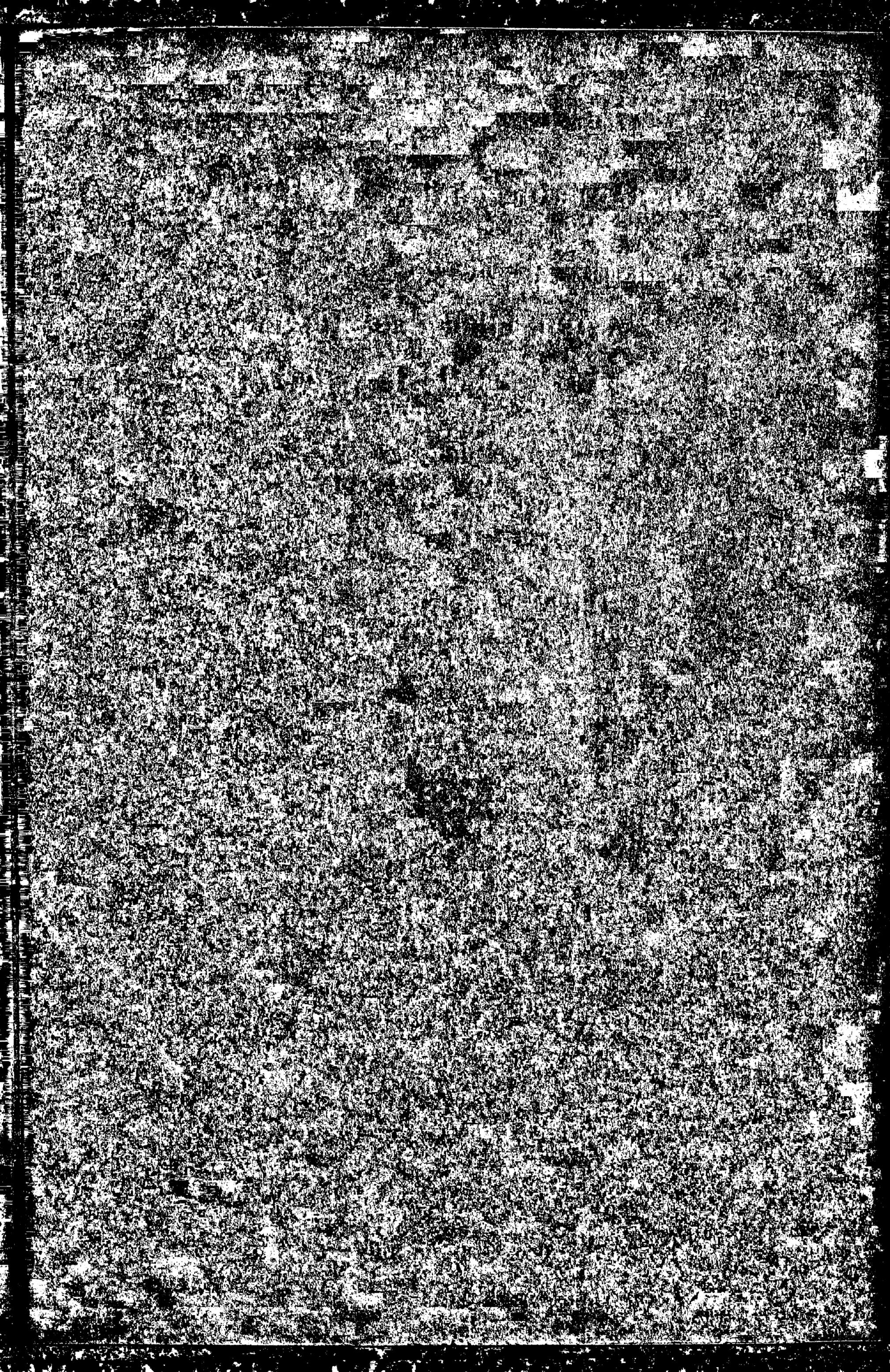
Aa Franz — Du Franz — —

Hun skubbede Ruden op. Der stod en Efteraarets Aande ind til hende, fugtigtkrydret af meget emslaaet Løv og skimlet Bark.

Det var begyndt at smaaregne nu i Skumringen. Blæsten jog en vissen Bladdyng forbi Ruden — maaske var der et enkelt friskt imellem, der gik med i Løbet — —

Den jog dem alle ind i Mørket, ind i Vinteren og Hvilen.

Tidligere udkom af

ASTRID EHRENCRON-MÜLLER:
LILLE FRU ELSEBETH

ET REQUIEM

2 Kr. 25 Øre, indb. 3 Kr. 75 Øre.

Der er saa meget kønt i Skildringen af den lille Fru Elsebeth, som søger sin Næring i sit Klavers og en Violins Toner, og som naturligvis dog ikke deraf kan søge Kraft nok til at staa imod den nagende, smertefyldte Længsel mod sin Mand, der ikke i hende finder den, der kan bringe hans evige Udvé i Hvile.

Man kommer til at holde af denne Bog, fordi man synes, at man finder saa meget smukt i den, saa meget, der taler til det gode i én.

DEN SIGNEDE DAG

EN HISTORIE FRA ØSTERLIDE PRÆSTEGAARD

3 Kr. 25 Øre, indb. 4 Kr. 75 Øre.

«Den signede Dag» er en fin, poetisk Fortælling om den gamle Præst, som i en høj Alder tager sig en Hustru. Om disse to Præstefolk fra Østerlide Præstegaard og navnlig om deres Datter, den lille Anna Margrethe, fortæller Forf. os. — Alt er Farver og Duft i denne lille Bog. Elskov, der gløder i brandgule Farver, og Kærlighed, der dufter af Roser, fylder den lille Bog. Der er Alvor, der er Skønhed, der er dejlige Ansigter, kloge Øjne, lidende Øjne og trofaste Øjne . . .

Bogen betegner et stort Fremskridt i Forf.s Produktion. Hendes blide Stemningsbilleder lokker Interessen frem, den dybe Kærlighed til de Ulykkelige i Verden stemmer til Vemod, den hele Understrøm af Farveafskygninger klinger En som Harpetoner i Møde, vugger En ind i Trylleri saa glimrende som en Sommernats, og man føler sig sat i Stemning ved de klare harmoniske Akkorder. Denne Bog er som Forf.s «Lille Fru Elsebeth»; hver Stemning klinger af Toner. (L.)

DE STILLE DAGE

3 Kr. 50 Øre, indb. 5 Kr.

Frøken Ehrencron-Müllers nye Fortælling «De stille Dage» turde af alt, hvad hun hidtil har skrevet, være det betydeligste. Det er en Fortælling om en Billedhugger, der fattig, udsat for at blive blind og truet af en snigende Tuberkulose, strider sit triste Livs sidste tunge Strid for at skabe et Værk, hvori hans Personlighed luer. Han er gift med en Spanierinde, en forhenværende Model, i hvis skønne Ydre han har forelsket sig, men hvis Sind præges af en ganske umenneskelig Egenkærlighed. Men da hans Livs Afslutning nærmer sig, kommer den Kvinde til ham, som hans saarede Hjerter har knyttet sig til med dybere Baand, og Hustruens Egenkærlighed bliver for saa vidt til hans Trøst, som hun holder sig borte fra ham og overlader ham til den, der ene forstaar ham.

Denne Historie er fortalt med en egen blid Medfølelse, som vækker Deltagelse for Bogens Mennesker, og i stigende Grad, jo længere man kommer frem i den. (A. G. i Nationalt.)

Faas i alle Boglader.

H. Hagerup's Forlag,
Gotersgade 30. København.

